

Účelem tohoto dílu je naučit se vnímat své okolí srdcem, abychom se tím srdcem uměli dívat a nebáli se vidět. Když se člověk bojí něco vidět, vlastně se tomu uzavírá. Celá planeta je plná lidí s uzavřenými srdci, zatvrzelost je tu jedna z nejrozšířenějších vlastností. A přitom je potřeba opak.

Možná vás napadne, co byste se jako neměli bát vidět? Nu, to je dobrá otázka.

Součástí látky tohoto kurzu je i vědomé zapuštění sebe do kolektivu lidstva, přírody a veškerých obyvatel Země, potažmo vesmíru. To znamená, že se přihlásíme i k věcem, které nejsou nutně součástí nás samých, protože je třeba neprojevujeme, a přihlásíme se k nim z důvodu, že je projevuje společenství, v němž žijeme.

Jinými slovy se budeme srovnávat s kolektivním vědomím lidstva. Vzít i ty nejhorší věci za své je jediný způsob, jak je (v sobě) změnit, a jak si od nich doopravdy vyčistit život.. to jest, jde o to začít tvořit novou globální realitu, nejen svůj ostrůvek v moři zla.

Samozřejmě, je nutné s každým popisovaným jevem začít u sebe, proto tu předpokládám lidi, kteří nejen že si první díl prošli, ale kteří sami sebe opravdu zvládají. Nezvládnutí sebe může mít při tomto studiu katastrofické důsledky, zvláště až budeme rozšiřovat, byť jen v náznacích, své vědomí na vesmírný kolektiv.

To nám umožní cítit i s bytostmi, které nejsou tak daleko, aby si srovnali svůj život a dopouští se činů, které nám nejsou příjemné (vlastně přijatelné) a tak nějak nám to pomůže je přijímat takové, jaké jsou. Zároveň budeme schopni vidět jejich potenciál růstu neboli v nich budeme vidět víc a tím umožníme vidět v sobě víc i jim samotným. A tím si také řekneme o příslušnou reakci.

Klíčem je to, že s nimi budeme cítit. Naším cílem tedy soucit, řeč srdce, způsob andělů. Soucit je způsob, jak integrovat temnotu tak, aby nás nepoškodila. Znamená to přiznat temnotě její božský účel a umístit její jednotlivé projevy na příslušná místa v pochopení Bytí, aniž bychom ji nutně museli zkoušet osobně.

Samozřejmě, leckdo se neubrání nutkání si něco vyzkoušet na vlastní kůži, což je v pořádku, jsme tu kvůli zkušenostem, a zkušenost se bez vyzkoušení udělat nedá. Musíme si být ale vědomi, že něco zkusíme, a když už se do něčeho ponoříme, musíme být schopní se zase najít. Proto je tu jednou podmínkou první díl, a mnohem zásadnější podmínkou schopnost opravdu zvládat sebe sama.

Vaším úkolem je vibrovat dle svých nejlepších možností láskou. Milujte své přátele a milujte sami sebe, buďte pečující a harmoničtí a buďte v klidu. To samo o sobě je veliký výkon, takový, kterého vaši předkové podle všeho nikdy tak docela nedosáhli.

Avšak někteří z nich zkouškou prošli a vytvořili něco, co byste nazvali Utopií. Kde se Utopie nachází? Mohla by Utopie sídlit v časové linii Země, kterou znáte? Je možné vybudovat Utopii? Nebo by jednoduše povstala sama o sobě díky přirozené tendenci stoupat vstříc vyšší frekvenci?

Chcete-li doopravdy znát odpověď, pak ved'te život, který vyžaduje žití, v důvěře, že žití s jasným záměrem vytváří frekvenci, která vás opravňuje znát víc.

Plejádané

– D I R –

MISTROVSKÝ KURZ

ANEB UCELENÝ,
ČASOVĚ NENÁROČNÝ PROGRAM DUCHOVNÍ PROMĚNY,
ZDARMA A PRO VŠECHNY.

DÍL II.

VZTAH ČLOVĚKA KE SVÉMU OKOLÍ

*Látkou tohoto dílu je vztah člověka ke svému okolí.
Stav přírody, hazard s genetikou i mezilidské vztahy ukazují docela zřetelně,
jak moc je to potřeba řešit. A to nemluvím o tom,
že máme nějakou duši, že máme také ducha,
a že tím pádem to okolí znamená celý náš vesmír.*

***Upozorňuji, že tady předpokládám lidi,
kteří mají za sebou první díl a umí zvládat sebe.***

Nikdo jiný tu nemá co dělat, a všichni jste zde na vlastní riziko.

D U C H O V N Í I N T E R P R E T A C E R E A L I T Y

DIROSLOVÍ.CZ

HRA S LÁSKOU

Jen velmi málo lidí v současné době žije v Lásce. Nedovoluje nám to současné kolektivní vědomí, orientované na strach, násilí, drby atd., které je podporováno sdělovacími prostředky, školským systémem a celkově přístupem civilizace k lidem jako k nevolníkům.

Ti, kteří žijí v lásce, jsou průkopníci a nositeli nového druhu vědomí, vědomí Svobody, Lásky a posvátnosti Života. To, o co nám jde, je rozšíření takového vědomí po celé planetě. To je cíl velký, vznešený, a přitom dosažitelný. Jednoduše vše, co děláme, začneme dělat s Láskou.

A jelikož proudění Lásky se neobejde bez úcty, budeme od nynějška všechno dělat, myslet a mluvit „s Úctou a s Láskou“. Pořádí dělat, myslet a mluvit má svůj důvod. Děláním je nejsilnější způsob vytváření reality. Pokud chceme něco dělat s úctou a láskou, donutí nás to začít tak myslet.

Vneseme si slovo Láska do svého nejsoukromějšího slovníku. Každou myšlenku opatříme pečeti „S Láskou“. Něco o lásce si v duchu dodáme ke každé vyřčené větě. Ne nahlas, pokud nejsme zrovna sami. Proto je mluvení až na třetím místě.

Jakmile si navykne „láskovat“ svůj život, nerozhází nás ani rozčilený šéf, ba naopak, budeme pozorovat, jak i ten nejvzteklejší kolega mění postupně své chování, minimálně vůči nám samotným. Hlavně však nabere potřebné kvality náš život.

Systém fungování je velmi prostý a všem, kteří prošli prvním dílem kurzu je už asi jasný. Přesto si ho ještě popíšeme:

Zařazením slova Láska, ať už to pro nás v tomto okamžiku znamená cokoli, jsme začali integrovat skutečný význam toho slova do svých vzpomínek, potažmo do představy, kterou žijeme, a způsobujeme skutečné projevy Lásky v našich životech.

To, že slovo Láska neřekneme nahlas, leda pro sebe, má dva hlavní důvody. Jednak by nám lidi okolo moc nerozuměli, asi by se i divili, a lidé mají sklony divit se hodně nahlas a trefovat se do všeho, čemu nerozumí. Partneři obzvlášť. Přitom každý člověk, kterému budeme něco vysvětlovat nebo dokonce obhajovat = další člověk, který se nám to bude snažit přikazít, a asi nemusím vysvětlovat, že nic takového nepotřebujeme.

Ten druhý důvod s tím prvním úzce souvisí. To, že láskujeme jen v myšlenkách znamená, že se soustředíme na svůj život a jeho kvalitu v rovině, kde ten život přímo vzniká. Proto pravděpodobnost, že uspějeme, je skoro stoprocentní. S každým člověkem, kterému řekneme, o co nám jde, tato pravděpodobnost klesá o více než třetinu, jelikož naše myšlenky se budou ptýlit po jeho reakci, sledujíc komu dalšímu to řekne, obávající se řetězcích reakcí (no, drbů a pomluv), které se nám vrací a rozbíjí naše původní úmysly a předsevzetí. Prostě..

MIČETI ZLATO

Naopak to funguje takto: člověk, který vnese do svého života lásku, se ostatním jeví jako spokojený, šťastný, a dalo by se říct zářivý. Pokud nepadne žádné zbytečné slovo, začnou si nás nejen všimát jinak, než dosud, ale nevědomky si nás mnohdy sami dají za příklad. Tím si sami dají souhlas k tomu začít nás napodobovat. A to už víme, co to znamená. Vzpomínáte si na DUPLIKACI? Nic rychlejšího neexistuje.

No a takový člověk se nám nebude snažit nic přikazít: jednak nebude vědět, že naše

změna je vědomá a tedy cílená, proto se té změny nebude bát, ani nám ji nebude závidět a nebude mít potřebu nám ji rozmlouvat.

Při zachování těchto direktiv není nejmenší důvod, proč by druhý díl neměl fungovat v partnerském vztahu. Takhle, pokud máme chápavého partnera a otevřený vztah, není žádný důvod mlčet mu o kurzu a naší snaze se zlepšit, protože partner nám pak může nahrávat a podpořit nás. Ba dokonce se může i připojit – a společný růst je něco úplně fantastického.

Na druhou stranu, řekneme-li o kurzu partnerovi, kterému se ta myšlenka nebude líbit, můžeme to rovnou zabalit, stejně jako když se budeme snažit partnera do kurzu dotlačit. To dotlačení se týká i naléhání na rozhodnutí, aby bylo možno společně začít. Bylo by možná dobré si uvědomit, že každý vztah jsou vlastně dva vztahy (doslova dvě vztažení sebe k druhému) a plod, neboli to, co vzniká v místě, kde se ty dva vztahy střetávají.. Každý nese zodpovědnost za své vztažení a oba za plod.

To, co tím chci říct, je že pokud někdo nedostane šanci rozhodnout se sám, jen proto, že chce zlepšit svůj život (vztahy, aróma, nebo třeba potivost), nemá smysl, aby s kurzem vůbec začínal. To, co jsem psal o společném růstu se týká zásadně lidí, kteří si kurz – velmi opatrně – prolustují, diskutují o něm, zvažují pro a proti a pak se najednou rozhodnou, že do něj půjdou, že to prostě zkusí. Pak je možné uspět ve více lidech.. jindy ne.

Ve všech ostatních případech je jedinou zárukou funkčnosti kurzu naprosté zamlčení svých snah, z čehož jedinou výjimkou bude zřejmě milující a oddaný partner, kterému to řekneme naprosto samozřejmě a který nás možná podpoří.. nebo nás aspoň nebude srážet.

JEŠTĚ JEDNO VAROVÁNÍ

Chápu, že někdo nebude chtít jít do kurzu naslepo a bude si chtít napřed ten materiál projít, i když sám bych byl radši, kdybyste to nedělali. Látka je těžká, v mnoha bodech velmi hnusná, a nepřipraveným extrémně nebezpečná. Jdu do věcí dost natvrdo.. opravdu hodně..

Je tomu tak proto, že kdybych měl popsat celé lidské okolí, nestačil by mi na to ani celý život. Člověk pořád něco objevuje a dochází na další a další pravdy. Vztah člověka k okolí je vždycky záležitost na celý život.

Celý život na to ale nemám, vy ostatně také ne, takže se tu spíš brodím tím nejhorším a dávám k tomu lidský náhled, nejpravdivější, jakého jsem teď schopen, a jsou tu pochopitelně i nástroje na zpracování. Tím se nevyklučuje, že leccos prostě může znamenat šok. Naopak!

Opakuji, že se tu brodím tím nejhorším! Druhý díl je den ode dne náročnější. Pro všechno, co zůstalo nezahrnuto, je to jen a pouze jakási cestička, návod, kudy myslet a jak to myšlení co nejjednodušeji a nejčistěji realizovat. Koneckonců je to kurz, ne mateřská škola.

Pokud mluvím o nebezpečí, neznamená to, že se máte bát, ale že si máte být vědomi, že něco podnikáte, a že to není bez rizika. Opatrnost a uvážlivost ano, strach ne.

Buďte si prostě vědomi rizika, a pokud si kurz napřed prolustujete, nutně začněte Hrou s Láskou a Způsobem práce a Podpůrnými prostředky, abyste o tom riziku věděli aspoň něco, a procházení začněte Soucitem, Emocemi, Lítostí a Anděli.

ZPŮSOB PRÁCE

Způsob práce v zásadě stejný jako u předchozího dílu, s tím, že hra se světlem začne dostávat nové rozměry. Bude se nám zvětšovat objem světla.. což, jak už vím, světlo jsou informace. Hru se světlem si necháme, zůstanou i sešitky na vypisování věcí z hlavy..

..látka tohoto dílu je náročná, svým způsobem mnohem náročnější než všechno, co většina z nás kdy poznala. Je mnoho nepřiznaných a velmi krutých pravd v té naší napodobenině civilizace. A tak k tomu, co už známe, ještě přidáme pár vychytávek, a zužitkujeme i to, co už jsme se naučili v prvním dílu.

Vyhledávání klidu teď není doporučením, ale absolutní podmínkou, přestože je ze známých a ještě i několika dalších důvodů opět nutné po celou dobu kurzu zůstat mezi lidmi, v běžném životě. Tohle musíme prostě nějak skloubit.. možná si na to vytvoříte záměr.

Z těch dalších důvodů tu uvedu ten hlavní, stěžejní: látkou druhého dílu je vztah člověka ke svému okolí, a jakékoliv stáhnutí se ze společnosti by nedávalo žádný smysl. Smysl dává zůstat, sledovat, jak se mění náš vztah k okolí a učit se z jeho reakcí.

POZICE POZOROVATELE

Urgentně doporučuji stáhnout se do pozice pozorovatele a projít si kurzem v této pozici. To znamená, že si budeme formovat hlavně svou představu a doopravdy zkusíme jen to, co nám v tu chvíli bude dávat smysl natolik, že nám to půjde samo. A i to budeme pozorovat.

Není cílem znásilnit svůj život kurzem, ale vysledovat, jak si jej nabytým poznáním uvolnit, zjednodušit a obohatit. Nelze však přestat vytvářet akce, protože bychom nedostávali reakce. Úplné stažení z koloběhu karmy není v průběhu kurzu žádoucí, i když je možné, že to bude potřeba, hlavně když nám nějaké poznání paralyzuje mysl, jak tu, co máme v hlavě, tak i tu, co máme v břiše. V takovém případě si to dovolíme.

Kurz lze v případě potřeby i přerušit, v libovolném bodě. Pokud vám nepůjde zpracovat látku první „devítky“, je to i nutnost. Pak se vraťte k prvnímu dílu, namátkou si najděte, co si potřebujete osvěžit, a pokračujte, až vše zapadne na své místo.

Velmi nedoporučuji jít dny napřeskáčku, protože v průběhu kurzu se objevují další nástroje na zpracování dalších lekcí. Náročnost látky vzrůstá s každým dnem, tři první devítky nás připravují na tu poslední, a bez těch nástrojů se nelze obejít. Sám jsem to zkoušel a výsledkem byla dlouhotrvající paralýza mozku. Dost dlouho jsem dokonce nemohl ani nijak žít, což naprosto není účelem.

Na úplné stažení a finální přehodnocení života, s určením směru a kroků dalšího postupu si vyhradíme pár dní po skončení kurzu, až nám to všechno začne docházet. A to přijde samo, u každého zvlášť, není k tomu potřeba žádné násilí.

INTEGRACE HRY S LÁSKOU

Co se týká bolestivých pravd, se kterými se budeme srovnávat, tak s tím nám primárně pomůže Hra s Láskou. Láska je to, co činí pravdu snesitelnou, a vlastně přijatelnou. A teď jakým způsobem ji nejlépe zintegrovat.

Mám takovou představu, že nejjednodušší by bylo přeupravit si náš ranní rituál „Mám

záměr prožít tento den“. Než podám svůj návrh, popíšu, co mě k tomu vedlo. Čím víc poznáte můj způsob myšlení, tím lehčeji se vám bude s kurzem pracovat. Máte prostě znát i moje know-how (no moje, ono je plejádké, akorát fitrované a do nějaké míry vymezené tím, čím zde jsem).

Zprv nám australští domorodci prostřednictvím Marlo Morgan odkázali svůj způsob, jak vítat nový den. Z toho bych převzal hlavně samotný fakt, že každý nový den je, stejně jako život sám, velikým darem, který je nanejvýš vhodné uctít, tedy přijmout, s úctou a láskou.

Máme i pozdrav, kterým se zmínění domorodci zdravili mezi sebou. Nepoužívali dobrý den ani ahoj, ale úplně prostě řekli „Je dnešek“. Věděli, že žádné setkání není náhodné, že každá bytost ve vesmíru má svou cestu a účel, a že vše na té cestě má smysl, který někdy známe už v tu chvíli, a někdy ho neznáme, což však neznamená, že tam není.

Pozdrav „Je dnešek“ tedy při tom setkání znamenal přijetí neboli uctění toho, co ten den přinesl a bezpečné zakotvení v přítomnosti. Slovíčko „je“ zahrnuje přijetí samotné existence a tedy zakotvení v Bytí. To je veliká věc.

Zadruhé, každá bytost ve vesmíru zabírá krom času také určitý prostor. Proto se většina pokročilých bytostí v celém vesmíru prohlásí, když někam přijdou, a to slovy „jsem zde“. Znamená to přijetí místa v prostoru, opět to zahrnuje zakotvení v Bytí, a na rozdíl od „já jsem zde“ to nijak nenarušuje zakotvení v Jednotě s veškerenstvem. To je další ohromná věc.

Zatřetí jsme si z prvního dílu odnesli určité povědomí o moci slov a o vytváření a používání záměrů.

Začtvrté by přijetí daru nového dne vyplodilo vděčnost, ale tu má většina z nás z výchovy zafixovanou jako povinné odevzdání energie, což je dost vražedné a mohlo by to vést k poškození celkového efektu. Takže bych se spokojil s uznáním faktu, že jde o dar, s tím, že ta radost buď přijde nebo ne. Vděčnost je původně radost z daru.

S využitím těchto poznatků bych navrhoval takovýto začátek dne:

„Jsem zde a je tu dar nového dne. Je mým záměrem jej prožít s úctou a láskou.“

Samozřejmě, jste Mistři svých vlastních životů, takže vám tuto konkrétní formulaci nebudu vnucovat. Je to návrh k jednání, pro každého zvlášť, k přizpůsobení by vám mělo stačit, že víte, jak vznikla a jaký má přesně účel. Co vám naopak vnucovat budu, jsou podpůrné prostředky.

PODPŮRNÉ PROSTŘEDKY

Připravil jsem pro vás tři povinné a jeden dobrovolný prostředek k tomu se s látkou kurzu srovnat bez větších obtíží. Většími obtížemi tu nemyslím nálady nebo šoky, protože na těch je kurz založen. Myslím dlouhotrvající paralýzu mozku, úplné uzavření duchovnu nebo i jakémukoliv progresu, zbláznění atd.

Pokud chcete projít kurzem bez větší úhony, naordnujte si vědomé snění a nefyzickou podporu, a pokud máte tu možnost a jste schopni vytvořit bezpečné podmínky, můžete si přibrat i podporu kamennou.

PERMANENTNÍ PŘIJETÍ

Přijmout něco znamená zůstat otevřeným člověkem. Nepřijetí znamená se uzavřít, potažmo zatvrdit a postavit si příslušnou mentální hradbu. Vzhledem k tomu, že naším cílem je hradby bourat, vytváření dalších nedává smysl. Vytvoříme si proto ještě i mechanismus, kterým vše, co potkáme, á priori přijmeme jako jednu z možností.

Když bych to přeložil, jde o to, že vzhledem k tomu, že leckterá pravda může znamenat šok a může začít „bolet“, naučíme se na všechno, co potkáme, bez zaváhání říct: „Je to možné“.

Každá bolest je jen to, že se bráníme nějakou pravdu přijmout a naše tělo má povinnost nás na to upozornit čili začít bolet. Bolest je oznámení těla o vzniku rozporu, a týká se těla jak fyzického, tak i emocionálního a mentálního. Povinné, reflexivní přijetí znamená té bolesti předejít a rovnou nastoupit cestu k získání nadhledu. Myslím že to, stejně jako já, velmi oceníte.

Permanentní přijetí znamená i konec posuzování toho, co je pro nás dobré a špatné, prostřednictvím ega. Ego se tak vrátí jeho původní funkce a velikost, protože přestane mít potřebu soudit a odsuzovat, přestane nás přerůstat a přestane mít potřebu nás uzavírat. Uzavírání je způsob, kterým nás ego chrání, a ten už nebude potřeba.

Cílem kurzu je otevřít a zprovoznit srdce a jeho prostřednictvím najít a zprovoznit lidství. Srdce se nám prostě začne otevírat, a postupně začneme svou realitu vybírat svým srdcem, ne rozumem. Rozum nám pomůže si tu volbu osvětlit a podepřít, což je i jeho původní úloha. V tomto stavu lidstva uspokojivější zapojení neexistuje.

VĚDOMÉ SNĚNÍ

Vědomé snění je nejjednodušší, nejhlubší a zároveň nejnázornější způsob vytváření představ o dalším životě. Je to vlastně ten proslavený pobyt v astrálu, až na to, že – jako obvykle – málokdo ví, co to astrál je a skoro všichni taková obvykle operují s pojmy jako je hladina alfa atd.

Jenže, na co je nám úporné dostávání do alfy, když má člověk mnohem přirozenější způsob, jak se v astrálu pohybovat? Vždyť každý člověk je v astrálu neustále celou jednou rovinou svého vnímání, stačí si ji trochu začít všimát a postupně se v ní začít orientovat.

Vědomé snění bylo v průběhu doby lidem zakázáno a snění samotné bylo klasifikováno jako druh spánku. Tím se drasticky omezila toho snění funkce, a to za účelem omezení lidství. Když totiž sníme, jde ve skutečnosti o vědomý pobyt v dimenzi, kde je možné úplně vše, kde si můžeme vymodelovat cokoliv a vidět, kam to povede.

Cokoliv můžeme stejně lehce zavrhnout a snít jiným směrem. To je mimochodem i univerzální lék na „špatné“ sny.

A to je přesně to, co vládnoucí vrstvy potřebovaly lidem zrušit, aby lidstvo u jistých praktik nevidělo důsledky a slepě přistoupilo na jisté druhy manipulace. Naším úkolem je tuto schopnost vzkrísit, vlastně si ji dovolit, a využít možností, které nám to dá. V průběhu kurzu se může stát, že se nad leccím zasníme, a já vás tímto chci vyzvat, abyste si to dovolili.

Hezky si „astrálně“ modelujte, sledujte přirozené řetězení příčin a následků, abyste si mohli nerušeně vybrat, co vám bude sedět neboli kudy přesně dál. Realizaci vybraného už umíte, že ano, vybraná myšlenka se zahustí slovy a potvrdí činem. Pak se na to celé vykašleme neboli zmačkneme enter, aby mohly dorazit následky, jinak vesmír nepozná, že už jsme skončili s vytvářením představy a nepřinese kýžený obtisk v hmotě neboli realizaci :)

Snění je tu prostě od toho, abychom nemuseli volit slepě, třeba podle našich vzorů, a budeme ho využívat právě proto, že většina našich vzorů dovedla planetu i s lidstvem tam, kde právě je, to jest na pokraj zhroutení. Potřebujeme možnost volit jinak.

Dobu každého zasnění omezíme dobou jedné minuty. Minuta je dostatečná doba na osvobození z nefunkční představy, a to je vše, co po dobu kurzu potřebujeme. Na další projektování je dost času po skončení kurzu, až zvládneme celou látku a náš pohled i orientace bude komplexnější. Vyjimkou z ne-projektování jsou konkrétní zasnění v některých typech, omezení minuty ale trvá i tam.

KAMENNÁ PODPORA

Dovolím si doporučit malou investici, růženínový nebo snad i vltavínový náhrdelník, pokud možno bez kovového zapínání, a s kamínky bez větších úprav. Pořízení budiž provedeno s díky, láskou a úctou, a klidně se můžeme odevzdat Zemi a poprosit ji o vedení a pomoc při výběru. Taky doporučuji prostudovat tento text, zhodnotit svou situaci a na pořízení, bezpečné uchování a dobré fungování si vytvořit záměr.

Před použitím i při používání platí vše, co platí pro jakékoliv osobní drahé kameny: nepatří nikomu do rukou a nejlépe ani na oči, a po pořízení může být potřeba z něj smýt vše, čím prošel. Stačí pár minut v přirozeném vodním toku, 10 – 15 minut tam, kde se voda moc nepohybuje, nebo malý čůrek vody z vodovodu na půl hodiny až hodinu. Nejjednodušší mi přijde vzít si jej do s sebou sprchy, ještě ovšem ne na sobě..

Ke každému kamenu, tedy i k náhrdelníku patří váček, ideálně z černého hedvábí, a když není, tak cokoliv, na čem nebude moc symbolů, rozhodně žádné mandaly nebo okultismy, maximálně třeba nějaké kytičky, sluníčko, srdíčko, nebo co já vím. Nepotřebujeme ovlivňování lidmi, kteří skrývají vědění, potřebujeme otevřít své srdce.

První způsob

Jsou dva způsoby použití. Jeden je zcela volný, nasadit a sundat dle libosti, po celou dobu kurzu a pochopitelně i kdykoliv potom. Takto používaný náhrdelník nebude už nikdy patřit do rukou někomu jinému a je na nás to patřičně zabezpečit, nebo vrátit vhodným způsobem Zemi.

Partneři, kteří dělají kurz společně mohou sdílet jeden náhrdelník, a partnerům, kteří naše snažení s kurzem podporují a sdílí, by nemělo být bráněno se ho dotýkat. Musí však respektovat, když nám to zrovna nebude příjemné. Takový dotek si nelze vynucovat,

naopak, vždycky je nutné se dovolit. Nedovolený dotek je dost brutální hazard s nitrem dotykatele a samozřejmě i s karmou.

Ne že by to šlo nějak výrazněji zneužít, kameny jsou dary Země, stejně jako těla, kterými je vnímáme a stejně jako tento návod i celý kurz, takže se můžeme spolehnout, že to celé bude docela hlídáno. Jakýkoliv pokus o zneužití však nutně vyplodí příslušnou reakci..

Zneužití tedy ne, a co když se něco pokazí? Když náhrdelník někdo najde nebo uvidí, odevzdejte se neprodleně Zemi, nechte se jí vést, a sledujte znamení.

Třeba vás vyzve, abyste jej na jednu noc zakopali, nebo jej vymáchali v nejbližším potoku, řece nebo rybníku, třeba jej bude nutné nechat vyčistit Slunci, možná vám bude sděleno, že se nic nestalo a není potřeba žádná náprava, a možná jej budete muset odevzdat (nejčastěji vhodit do řeky), samozřejmě s díky, láskou a úctou. A vždycky se ptejte sami sebe, jak k takové situaci mohlo vůbec dojít, a snažte se odhalit její účel.

Druhý způsob

Druhý působ je omezen týdnem povinného a neustálého nošení na konci kurzu, k nasazení 31. nebo 32. dnem, a po odložení je určen osobě, s níž chceme sdílet své otevření, tedy náš nový stav i s tím, co k němu přesně vedlo. Váček v takovém případě patří pod polštář, na němž spíme.

Tou osobou může být partner, až přijde jeho čas, tedy v těch případech, kdy o našem kurzu neví a nesdílí ho s námi, nicméně, způsobů, jak sdílet náš pokrok s partnerem je celá řada, a pokud cítíme, že se naskytne někdo jiný, potřebnější, kdo se bude hrabat v podobných problémech, můžeme sdílet naši cestu ven s ním, a partnera zasvětit jinak. Třeba potkáte lidské Sluníčko a pomůžete mu se najít, tím nejúžasnějším způsobem, a třeba tím obdaříte vaše dítě.

Upozorňuji, že týden je absolutní maximum, hodina, tři, ale ani půlden před koncem nic neznamenají, zatímco každá minuta navíc může znamenat hazard s nitrem dotyčného, a požehnutí se může proměnit v kletbu. Čas sundání si zapište do diáře, nejlépe si nastavte upozornění v mobilu nebo v čem, a dbejte na to, abyste v ten moment měli možnost náhrdelník sundat a s díky vložit do váčku. A pak se již náhrdelníku nedotýkejte jinak než přes váček, až do předání.

Po předání už k nám náhrdelník jako předmět nepatří nijakým způsobem, jeho úkolem je vytvořit most mezi vědomím naším a vědomím obdarovaného a ten to spojení musí být schopen ovládat. Jemu má sloužit, jako ne fyzická podpora člověka, který už tím prošel. Je nezbytné, aby si nový majitel ten náhrdelník nenasazoval, dokud si dokonale neochytá jeho energii a nebude s ní v souladu.. musí si jej zkusit podržet na ruce, než si jej na tu ruku zkusí navléknout atd. Ne že to někdo někomu navlékne!

Máme povinnost jej na takové věci upozornit a dát mu i následující poučení: Funkce je taková, že když bude mít ten člobrdík náhrdelník u sebe, pokud možno ve váčku, bude to jako kdybychom byli vedle něj, když se jej bude dotýkat, bude znát naše myšlení, když si ho nasadí na ruku nebo nohu, bude znát i naše emoce a když si jej nasadí na hrdlo, bude moci vidět věci našima očima. O citech tu nemluvím, protože ty jsou toho celého podmínkou.. stejně jako láska a úcta.

A náhrdelník je nepřenositelný, nesmí být zahozen, a pokud bude chtít dotyčný něco sdílet s někým dalším, ne náš náhrdelník. Toto musí být základní podmínkou předání, ve všem ostatním je to dar jako každý jiný, může být přijat, odložen, použit i vrácen.

NEFYZICKÁ PODPORA

Mějme na paměti, že každého z nás neustále sledují stovky nejrůznějších bytostí. Jejich sledování má nejrůznější důvody, což je jejich věc, a naším úkolem je proměnit jejich pozorování v podporu.

Vzhledem k tomu, že každý z nás navazuje své vztahy trochu jinak, nelze tak úplně stanovit obecný způsob, jak je oslovit nebo přimět ke spolupráci. Bezpečnostní pravidlo je tu oslovit je s láskou, s úctou a ne zbytečně, a pokaždé znovu. Žádná vyšší bytost nám nebude diktovat, co udělat, všechno se děje prostřednictvím myšlenek, vlastně nápadů, dostupných na vyžádání.

Sám, když cítím, že je něčeho na mě moc, řeknu třeba: „No, borci, tohle mi nějak přerůstá přes hlavu, budu s tím potřebovat pomoci“. A pomoc se dostaví, většinou ve formě nápadu, ale někdy prostě někdo z okolí něco řekne nebo si něco někde přečtu. Vždycky se jedná o úlevný postřeh.

K těm „neviditelným“ bytostem patří i autoři kurzu, což jsou především Plejád'ané, společně s několika bytostmi dalšími, které také mají zájem na tom, aby lidstvo došlo k pochopení a k nápravě a dokázalo žít v lásce a harmonii. Tyto bytosti nejpozději tímto svým projevem přestali být pouhými pozorovateli a přijali v celém procesu určitou účast. To znamená i jistou odpovědnost. Jejich vědomí, stejně jako vědomí mé vlastní, vám proto budou na této cestě neustále nápomocna.

Přejeme vám hodně zdaru

1. DEN – VESMÍR

Vesmír je forma života. Budu tady směřovat pojmy vesmír a kosmos, protože pro účely tohoto kurzu to bohatě postačí.

Vesmírem začínám proto, že když jsme se učili prohlašovat záměry, konat rozhodnutí, hlásit „Já jsem ...“ atd., činili jsme tak vůči k vesmíru. A už to máme i vyzkoušené. Už víme, že vesmír jako ohromný kopírovací stroj na takové volání zareaguje, mnohokrát to zesílí a vyplivne hotovou realitu přesně odpovídající tomu kdo volal, jak volal, z čeho vycházel atd.

Vesmír prostě změní sám sebe podle toho, co si jedna jediná jeho součástka usmyslí, že chce nyní prožívat a umožní jí udělat její vlastní obtisk v hmotě. Tedy zrcadlo. A máme tu jednu takovou věc.. tím prvním, s čím se budeme srovnávat je reakce vesmíru na naše volání.

Pokud něco reaguje na volání a přetváří podle něj realitu, nebude to hromada mrtvých kamenů, jak vesmír popisují naši vědci, ale živá bytost, a navíc tak ohromná inteligence, že dokáže skloubit volání veškerých jednotlivých bytostí i jejich spolků do jednoho neuvěřitelného celku.

Z jednoho úhlu pohledu je celý vesmír popsitelný jako vajíčko, božským Otcem oplodněné vajíčko vyvíjející se v božské Matce. Matka časem porodí a rodiče užijí své dítě. A jaké to dítě bude mít pohlaví? Jakou bude mít povahu? Bude milovat své rodiče? Bude mít úctu k Matce a lásku k Otci? A bude mít k Otci i úctu a lásku i k Matce? Bude mít smysl pro humor? A na kom to závisí?

Všechno se vším souvisí. Člověk je esencí dvanácti vesmírných ras. Je jejich dítětem. A dítě vždycky zpětně ovlivňuje své rodiče, a pokud něčeho dosáhne, umožní totéž i jim, samozřejmě, svým příkladem, ne tím, že něco udělá za ně. Jedním naším cílem by mohlo být dosažení jednoty mezi pohlavími, protože pak by byla možnost, že by dítě bylo buď přímo hermafroditem, nebo by mělo takovou povahu, v úctě a lásce vyvážené mužství i ženství. A pak by se nám, lidským mikrobům tohoto vesmírného těla žilo.. no, jak by se nám asi žilo?

Jak se člověku žije při dosažení společného orgasmu, když se rozpustí obě ega zároveň a oba dosáhnou Jednoty? Co když takový stav lze vytvořit na dobu neurčitou? A jak by se nám žilo, kdyby se takhle rozpustila všechna ega v celé vsi nebo městě? Na planetě? A v kosmu? A hlavně, jak by se nám líbilo umět si to zrealizovat na počkání?

Kosmický orgasmus má mnoho podob, právě tolik, kolik je v něm bytostí, plus jeden celkový, tedy jeho vlastní. Ten trvá „pořád“, protože, jestli si vzpomenete, čas je v té celkové skutečnosti jen jeden rozměr a z hlediska kosmu neexistuje.. je tu jen jeden bohovský orgasmický okamžik tvůrčího prolnutí. To znamená, že když jakákoliv bytost ve vesmíru prožívá orgasmus, jde o účast na orgasmickém prolnutí kosmu.

V tomto směru můžeme, každý z nás, udělat docela hodně. Je to stejný princip jako s drogami, vezmeme si drogu a obdržíme jiný stav vědomí. Ten stav je ukázkou, čeho můžeme dosáhnout i bez drogy, pouhým vývojem, a to na dobu, po kterou nám tento stav bude příjemný, stačí si určit cíl. To už přeci umíme. To samé platí pro případ, kdy si vezmeme sex a dostaneme orgasmus..

Můžeme si kosmický orgasmus, ten úžasný stav vědomí dát za cíl, jako trvalou hodnotu našeho života.

Tip:

Začněte uvažovat nad vitalitou, dynamikou a jsoucností vesmíru. Vaším úkolem je uvědomit si v něm život, obrovskou pulzující sílu, která dala vzniknout něčemu tak ohromnému, tak jedinečně živoucímu, a tak dokonalému. A až si to uvědomíte hlavou, zkuste totéž pocítit srdcem.

Dovolte si užasnout nad inteligencí, která vám umožňuje účastnit se jejího života, tak křehkým a přitom tak zřejmým způsobem. Dýchejte si chvilku ten údiv, tu rodící se niternou radost společného Bytí. Vyjádřete vesmíru tu radost a vnímejte jeho odpověď. Naplňte si společným dechem tělo a pozorujte, jak ožívá.

Hezky si to užijte a nezapomeňte vzdát díky.. a až přijde odpověď, prostě se odevzdejte.

Citát:

Praktikování vibrace lásky ve vztahu k ostatním živým bytostem vás naučí, jak je důležité milovat sebe. Taková slova se snadno poslouchají, ale jejich skutečné pochopení je obtížné. Mnozí z vás jsou velmi štědrí v rozdávání darů. Jak jste dobří v jejich přijímání? Je-li pro vás myšlenka, že necháte druhé, aby pro vás něco dělali, dávali vám lásku, starali se o vás a z dobroty srdce vám pomáhali, děsivá, pak se vůči této myšlence nejspíš potřebujete otevřít. Je pěkné být soběstačným, sám sobě hlavní oporou a živitelem, ale neuzavírejte se v tomto procesu před ostatními. Kdo jste, zjistíte jedině tím, že se obklopite druhými lidmi. Jak už jsme řekli, realita zrcadlí samu sebe, a bez druhých lidí, co chcete použít jako zrcadla?

Plejáďané, Světelná rodina

Afirmace:

Jsem zajedno s vesmírem. Dýchám jeho dech, žiji jeho radost a kotvím v jeho lásce.

Komentář:

Mnoho Mistrů zažívá občas samádhi. Samádhi je splynutí s vesmírem, zážitek Jednoty, ke kterému však nevede sex a orgasmický prožitek nemá žádnou vitalitu a nepřinese tvůrčí náboj. Toho zážitku se nemůže účastnit tělo, protože bývá ubité urputnými koncentracemi a meditacemi a kdoví čím dalším. Trvá to většinou velmi krátce, protože ubíjené tělo a zoufalá mysl se neustále hlásí o nápravu škody a křivdy..

Lidský sex tedy není jediným způsobem, jak se kosmického orgasmu účastnit, ba podle toho, jak se dnes na Zemi sexuje, rozhodně není ani způsobem nejlepším. Sex však lze kultivovat, zpomalit, naplnit, čímž se orgasmus prodlouží.. snad až na hodinový zážitek, jak aspoň tvrdí OSHO. V každém případě se mi zdá být sex lepší způsob než způsob Mistrů, protože při něm orgasmus nevzniká s negací těla, ale naopak s jeho plnou účastí.

Naším úkolem však není v tuto chvíli ani kultivace sexu, naším úkolem je pochopit a odložit vše, co nám v trvalejším spojení s Jednotou brání.. a samozřejmě, nebudeme si přitom ničit tělo.

2. DEN – LIDSTVÍ

Lidství je forma života, komplexní a souhrnná. Lidství je schopnost žasnout. A lidství je i schopnost milovat. A spousta dalších schopností je lidství: schopnost cítit, radovat se, divit, objevovat.. je toho tolik, co nás dělá lidmi. Všechno božské nás dělá lidmi. A lidé byli stvořeni k obrazu bohů. Všechno, co nás dělá lidmi, nás zároveň dělá i bohy. Ale tahle verze lidství teď až tolik nespěchá.

A máme i další schopnosti. Především je to schopnost nebýt lidmi. Máme svobodu nebýt lidmi. Zázitek toho nebýt člověkem nám dá určité srovnání, a v kontrastu toho srovnání můžeme zažít, co to je tím člověkem být. Totiž můžeme. Musíme. Musíme zjistit, co je to být lidmi, protože to je konečný cíl. Tomu se jen tak nevyhne.

Do té doby ovšem můžeme zkoušet, co nás jen napadne. Krátký pohled na dnešní situaci nám ukáže, co většinu lidí napadá. Lidství je způsob života. Lidství je celistvost. Je to plné ženství i mužství plus vše, je to vše, co nerozdělené mužství a ženství způsobuje dohromady.

Nikdo dnes neví, co je ženství. Ženství je dávno ztracená ingredience našich životů. Stalo se to tak, že už v prvotní společnosti se na ženách začalo oceňovat a vyvyšovat mateřství, čímž pádem se úměrně snížila obecná hodnota ženství. Pak nastal matriarchát, a ženství začalo skomírat. Při nástupu patriarchátu se dostalo ženství až na úplný spodek žebříčku okleštěného lidství a zahynulo úplně.

Mužství je na tom ještě hůř než ženství. Ženy byly tisíce let vládkyněmi, což znamená, že přijímaly všechno, co muži jejich rodu kdy vytvoří, jako že jim to beze zbytku patří. Tuto tendenci ženy vykazují dodnes. Dodnes je tu absolutní neúcta žen k mužům a ke všemu, co udělají. Všechno se bere jako samozřejmost, tak jako kdykoliv dřív.

Po nástupu patriarchátu se muži snažili utrpená příkoří ženám vracet, místo aby vyřešili tehdejší situaci a zahojili po ní rány. Bylo to tak proto, že se společnost dostala pod kontrolu mužských homosexuálů, kteří jediní se dokázali postavit vládnoucím matkám, potřebovali je, a začali je ovládat jejich vlastními zbraněmi. Postavili otce proti matkám, otcovství proti mateřství, a v konečném důsledku všechny muže proti všem ženám. A samozřejmě i naopak, ženy proti mužům atd. Tato válka trvá dodnes a brání lidem v lidství.

Mezi matriarchátem a patriarchátem je jediný rozdíl, zásadní pro pochopení urputnosti celé války pohlaví. Zatímco muži se v matriarchátu zcela přirozeně dělili o všechno, co vytvořili, ženy se v patriarchátu nepodělily nikdy o nic. A nejspíš ani v matriarchátu. Mateřská výchova všech věků je toho jasným důkazem, stejně jako dnešní heterosexuální vztahy.

Muži tím pádem nikdy nedostali příležitost poznat, co doopravdy jsou. Byli pod kontrolou matek, pak pod kontrolou homosexuálů a pod ní ještě i pod setrvalou kontrolou matek. Tady je mimochodem odpověď na otázku, proč mužům nevadí, že jsou takoví, jací jsou, to jest slepí, hluchí, robotičtí, bez sebemenších známek emočního a citového života. Muži se prostě ještě nevyvinuli, a na rozdíl od žen tedy vůbec netuší, že o něco přišli.

A stěžejní otázka kurzu zní: jak za těchto okolností najít a zprovoznit lidství, když neznáme jeho dvě nejzákladnější podoby?

Tip:

Začněte si pohrávat s myšlenkou, že existují na světě lidé, kteří míří stejným nebo podobným směrem jako vy. Představujte si, jak by vám mezi nimi bylo. Dovolte si snít o čistším, pravdivějším životě.

Citát:

Žena je stejně božská jako muž a muž je stejně božský jako žena. Vzájemný ohled a porozumění musejí být absolutní a úplné, aby se zaručilo naplnění pravé lásky. Pravá láska je něco, co vychází vstříc všemu a každému. Někdo může mít milostný vztah se ženou. Je to úplně přirozené. Pravá láska je však daleko větší než láska, která byla dosud na Zemi projevována.

Orton, Poselství lidstvu

Afirmace:

Mám záměr osvobodit své lidství.

Komentář:

Pokud chceme najít lidství, budeme se muset dostat nejen pod zjevné hrůzy dnešního otcovství, a také pod pečlivě utajované hrůzy mateřství a sami pro sebe zrušit rodičovskou nadvládu i s celou výchovou. To znamená, že si ty hrůzy budeme muset aspoň v základních rysech odhalit, což pravděpodobně nebude moc příjemné.

Tím však právě dostaneme možnost soužití v žensko mužské harmonii, v rovnosti a lásce. To je cíl velmi vznešený a přitom dosažitelný. Ne se všemi lidmi to však bude možné hned realizovat. Proto si dnešním tipem začneme přitahovat lidi s podobnými hodnotami.

Snění (v dnešním tipu) navíc znamená, že s nimi navážeme kontakt i v neviditelných říších a zprovozníme telepatii, empatii atd. Tím se to týká i bytostí, které nemají nutně fyzické tělo, a to i těch, které nemají nutně lidskou podobu. Bez nefyzické podpory se tak jako tak neobejdeme, tak proč si i tam nevybrat parťáky, kteří nám „sednou“?

3. DEN – VZTAHY

Účelem vztahů je poskytování příležitostí k sebevyjádření. Na sebevyjádření je závislá naše existence – tedy naše existence v relativním světě. V relativnu totiž nemůžeme existovat jinak, než vůči něčemu, nebo někomu. Každý náš projev, ať už vůči lidem, partnerovi, Zemi nebo třeba sloupu el. vedení vytváří znovu a znovu naše Já.

Ať děláme cokoli, vytváříme naše já (což se děje neustále), a tím formujeme naše okolí, od nějž se nám to „vrací“. Vracení je v uvozovkách proto, že ve skutečnosti jde o čisté zrcadlení – způsob vracení nese tuto přesnou kvalitu. Z toho, co se k nám vrací můžeme poznat, co z nás vyšlo neboli co jsme vytvořili, bohužel za předpokladu, který na naší planetě splňuje jen velmi málo lidí, že totiž ten druhý je pravdivým zrcadlem a vychází z našeho skutečného stavu. Naštěstí nejsme odkázáni jen na lidi.

Život je úplně ve všem. To mj. znamená, že každá částička tohoto vesmíru má vlastní linii toku příčinnosti, tedy řetězec příčin a následků. Když uvážíme kupříkladu, kolik takových částíček je v jediné buňce našeho těla, a kolik buněk takové tělo má, je jedinečnost každého člověka asi jasná věc. A protože lidé nejsou jedinou formou v našem okolí, týká se to i všeho okolo. Vše je jedinečné a neopakovatelné.

V našem životě je tedy projevem absolutně každá naše myšlenka, ne tak slovo nebo čin. V minulém dílu jsme se zabývali tím, co se při tom děje vevnitř. Teď se bavíme o tom, že všechno, co je vevnitř je právě tak i venku. Oba směry probíhají současně. Co jde dovnitř, jde automaticky i ven, a co posíláme ven, jde právě tak dovnitř. To znamená, že nám vědění narůstá geometrickou řadou – nic identicky stejného v tomto vesmíru neexistuje, a mnohost interakcí s okolím se tedy rovná nekonečnu.

Když je vše živé, jde o vzájemnou výměnu, vždycky. Vždycky, když jde o vztah s nějakou jinou bytostí, jde o výměnu něčeho svého, něčeho, co ty dvě bytosti mají společné. Tohle je nepředstavitelně důležité pochopit, pokud možno co nejdůsledněji.

Co hledáme je zároveň to co hledá. Co tvoříme je to co tvoří. Co jíme je to, co jí. Čím žijeme je to co žije. Atd. Toto je klíčová vlastnost vztahů, a jmenuje se to recipocita. Ovšem, jsme ve vesmíru svobodné vůle, a recipocita je tu strašlivě zneužita a znetvořena k nepoznání, na naší planetě až nadoraz.

Chceme-li třeba někoho potěšit, potěšíme hlavně sami sebe, a vytvoříme takové Já. To je samozřejmě úžasná věc, tedy byla by, kdybychom si to přesně takto uvědomovali. Většina z nás si skutečně myslí, že potěšuje toho druhého, a vyžaduje od něj náležitou vděčnost a ocenění. Onomu druhému, který je ve vlastní linii příčinnosti, se to většinou nelíbí, protože takový akt nevzniká ze soucítění s ním. Nevzniká ze společného vztahu, ale proto, že my jsme chtěli cítit uspokojení z jeho vděčnosti, čímž jsme se propůjčili k citovému vydírání. To je naprosté nepochopení recipocity.

Jsme zvyklí být takoví, jak nás vychovali, a pokud chceme prožívat něco jiného, než se k nám vrací, znásilňujeme své okolí, aby vyplodilo jinou reakci. A začínají s tím už rodiče vůči svým dětem. Za takových okolností se nelze vyvíjet k pravdě, tím ani k lásce, nehledě na to, že vzniká složitá a nepřehledná karma. Jinak řečeno, nejde o vývoj, jde o degeneraci, a to už mnoho generací.

To co vydáme ven se automaticky vrací a je nutné, nanejvýš nutné to přijmout přesně tak, jak se to právě vrací. Pokud chceme nějakou jinou reakci, musíme změnit to, co dáváme ven, nebo změnit toho dávání kvalitu, například vyčistit úmysl nebo doprovodné

emoce, s nimiž ta akce proběhla a dát to ven znovu a opět přijmout reakci. A pořád dokola, dokud reakce samovolně neodpovídá naší představě.. naším záměrem je pokračovat v osobním růstu prostřednictvím vztahů.

Tip:

Začněte si analyzovat své vztahy, pomalinku a velmi uvážlivě. Jako první si všímejte všeho, co berete jako samozřejmost, protože každá samozřejmost svědčí o naprosté neúctě k tomu druhému. Není nic, co by znásilňovalo svobodnou volbu tak jako zavedené samozřejmosti. Čím dál častěji se tomu lidé brání. Pokud se nám lidé brání, něco není v pořádku, jak v nich, tak i v nás. Jejich reakce nebudeme řešit, budeme se z nich učit.

Dovolte si snít o každé jednotlivé nápravě, jak by vypadala a kam vás dovede. Tohle je myšleno na celý kurz, každý den si něčeho všimněte a chvíličku se zasněte, tak do té jedné minuty. Kurz vám k tomu celou dobu bude dodávat impulzy.

Citát:

Opravdoví Lidé mi vyprávěli, jak absurdní jim připadalo, když misionáři trvali na tom, že se jejich děti musí naučit sepnout ruce a v dvouminutovém tichu vzdát díky, než se pustí do jídla. Oni jsou přece naplnění vděčností od okamžiku, kdy se ráno probudí a po celý den nikdy neberou nic jako samozřejmost! Jestliže misionáři musí učit své vlastní děti vděčnosti, něčemu, co je všem lidem vrozené, měli by se vážně zamyslet nad svou vlastní společností. Možná že sami potřebují pomoc.

Marlo Morgan, Poselství od protinožců

Afirmace:

Mám záměr zužitkovat své vědění a vyčistit své vztahy se vším okolím.

Komentář:

Příklad uvedený v závěru mohl skončit miliony různými způsoby, danými uvědoměním, náladou, stavem vztahu a množstvím dalších faktorů, jako je třeba původní důvod našeho potěšování. To, co jsme během něj vnímali, to je naše zrcadlo – dokonale věrný obraz toho, co bylo vevnitř. Vevnitř bylo projevováno ven, vznikl prožitek – a zkušenost, smysl našeho Žití. Účelem vztahů je vzájemné poskytování příležitostí k získávání zkušeností.

4. DEN – PRAVDA

Pravda je původně souhrn vědění. Člověk ví, čím je a čím není, a to dohromady je pravda. Pravda jsou pozitiva i jejich negace na svých místech, v dokonalé rovnováze. To je pravda. Ovšem, je tu háček. Jelikož většina z nás žije v nejrůznějších lžích, které nám umožňují vůbec se účastnit této společnosti a získat příslušné prožitky a zkušenosti, pravda nám nemusí být pohodlná, ba může být i velmi bolestivá. Přitom ji však nutně potřebujeme. Co teď?

Každý člověk, stejně jako každá částička hmoty má svou Pravdu. Ta je, jak víme, zcela závislá na tom, co jsme až dosud přijali za své, na co všechno jsme se již rozpomenuli, co jsme se naučili, co jsme vyzkoušeli (a čemu jsme zrovna věřili, když jsme to a to zkoušeli)... Všechno, čím momentálně disponujeme, ať už o tom víme či nevíme, to všechno je naše vlastní Pravda. Pravdu má každý svou vlastní. Není nikdo, kdo by Pravdu neměl. Jedinečnost našich Pravd určuje jedinečnost našich životů.

Z tohoto nám plynou jisté zajímavé důsledky. Tak například člověk, který o někom jiném prohlásí, že nemá pravdu, lže, a neví o tom. Prezентuje tím však svou vlastní Pravdu, která počítá s tím, že všichni jsou omezení stejným způsobem, jako on, a naopak vůbec nepočítá s rozmanitostí a jedinečností každé formy života. Celé to však postupně došlo do daleko závažnější podoby. Dnes takovým prohlášením člověk upírá druhému nárok na vlastní Pravdu, a tím i na vlastní život, což je vyjadřování této Pravdy.

Neexistuje snad nic horšího, než je omezování Bytí. My teď už víme, že jak ven, tak i dovnitř proudí z člověka to samé. Člověk, který upře nárok na vlastní Pravdu druhému ji právě tak upírá sobě čímž nutně potvrzuje výchovu a udržuje se v její moci. Je potřeba cítit Pravdu ostatních a podporovat v maximální míře její rozvíjení, protože to samé se bude dít v nás. Tím se dostáváme k dalšímu aspektu věci.

Pravda každického člověka se každým okamžikem mění. Tak to je, a tak je to potřeba přijmout. Každým okamžikem produkujeme další a další Já, které každým okamžikem přináší další a další zkušenosti. Každým okamžikem se tedy mění Pravda jednoho každého z nás.

To je něco, co asi tak 105 % lidí velmi špatně snáší. Tisíce let ne vývoje ve společnosti, kde je neustále pravda jedna jediná, tzv. věčná, kterou má vždy a za všech okolností církev, potažmo nadřazení, zanechalo strašlivé následky. Vztahy byly umrtveny. Máme tu třeba svatby. To je zvyklost udělat jedno rozhodnutí, pokud možno ještě v telecím věku, a následky nést celý život. Svatba je třeba příklad, jak rychle se umí naše Pravdy měnit. Během několika minut se z muže stane v lepším případě vůl, a z ženy saň. A jak to bývá v pohádkách, pokud neumřeli, žijí v tomto stavu „šťastně“ až dodnes...

Je pravda, že už se umíme rozvádět, byť i systém rozvodů je skvěle uzpůsoben ke zneužívání, příkladně k tahanicím o děti a „ostatní“ majetek, a čím dál víc také k pomstě partnerovi. To že za to z 99% nemůže ani jeden z partnerů, ale některá z tchyní, se zatím pořád ještě nebere v potaz. Co je nějaká příčina proti pomstě, že ano?

Dost se nám vžilo úsloví, že žena má vždycky pravdu, i když ji nemá. Totéž se tvrdívá o nadřazených. Obojí o leccem vypovídá. A co se tvrdí o matkách? O matkách (a někdy i o otcích) se nic netvrdí, protože jejich pravdy jsou tím, na čem je už tisíce let založen život jejich potomků, a bývají nám implantovány tak, abychom na ně přistoupili bez jakýchkoliv dalších pochybností a ten život si na nich opravdu založili.

Výsledek je ten, že když si chce někdo změnit život od základů, narazí na mateřská naučení a pohoří. Není dovoleno pochybovat o rodičích a prarodičích atd., i když tento svět, tak průkazně nefunkční a do důsledků protilidský je bezpochyby jejich dílem.

Tip:

Začněte u všeho předpokládat božský účel. Nutně! Budete-li jej předpokládat, začnete jej časem i vidět; naučíte se způsoby, jak jej odhalit u čehokoliv. Předpokládání hlubšího, vyššího smyslu za každou pravdou, na kterou narazíte vede k hluboké důvěře životu, k osvobozujícímu zjištění, že vše je v pořádku, a tím i k životu v lásce.

Vskutku, žádné utrpení není tak nesnesitelné, když víme, že má nějaký smysl, i když ten smysl momentálně nevidíme, a hlavně když víme, že jakmile účelu bude dosaženo, utrpení okamžitě zmizí.

Toto je způsob, jakým láska temperuje i ty nejkrutější pravdy, a je na vás si tento způsob co nejrychleji osvojit. Budete jej potřebovat.

Citát:

Když začal levý mozek aktivněji působit a vznikl plán na vytvoření falešného ega nebo vědeckého myšlení, které by odvedlo lidi od zájmu o sebe, pravdy se začaly zesměšňovat. Pradávné zákony se staly terčem posměchu a vy jste byli vysláni zpět na planetu, abyste tyto pravdy znovu probudili a uctili.

Vymyslete metodu nebo způsob, jak zkoumat svět bez titulů. Vzdělání je ve skutečnosti cesta za věděním, a vědění může přijít po jediné procházce v poušti. Nemusí pocházet z listování v knihách. Trocha vzdělání neškodí, ale nedělejte si iluze, že to, co vás učí, odpovídá pravdě.

Plejádané, Poslové úsvitu a Země

Afirmace:

Mám záměr poznat pravdu o sobě a Stvoření, ať už je jakákoliv.

Komentář:

Jak se za těchto okolností domáknout pravdy, to je vpravdě oříšek pro pokročilé, to jest pro nás. Ne že by to bylo jednoduché, ale nějaké nástroje již máme, další si osvojujeme, a některé typické pravdy si v průběhu kurzu „dáme“, abychom se naučili kudy. Nu, hurá do Života!

5. DEN – CITY

City jsou formou života. City jsou jazykem duše, nebo, chcete-li, jazykem lidského srdce, pokud je to srdce natolik čisté a otevřené, že se v něm ta duše může projevit. A duše se projevuje v srdci.

Emoce i city jsou příbuznými formami života, které prostě jen žijí v rozdílných sférách. Některé city a emoce, jako je třeba vděčnost a radost, proto mají touž podstatu, a liší se jen jejich kvalitou. Vnímat je můžeme oboje, pokud máme v provozu příslušná centra vnímání, to jest čakry. Člověk s uzavřeným srdcem city vnímat nebude.. což je příčinou současného stavu lidstva.

Duše je totiž něco celistvého, neposkvrněného, vlastně neposkvrnitelného, a opravdu dokonalého. Duše je něco, co obsahuje všechno Stvoření. Pak, Duše je něco, co má v sobě veškeré vědění. A nakonec, Duše je něco, co lze rozdělit na nespočet „individualizací“, a každá ta individualizace bude mít tytéž parametry jako celek. Každá, i sebemenší částička Stvoření v sobě obsahuje celek.

Duše se nechává upoutat do těla, aby získala prožitky. Vždyť to znáte: můžeme vědět x milion věcí, a je to fajn. A jak jednu z nich vyzkoušíme, je to najednou úplně něco jiného.. zvlášť když uzavřeme té které zkušenosti kruh a nic nám nepřebývá ani neschází.

Spokojenost duše se v lidském těle projevuje způsobem, který se nedá popsat. Spokojenost těla se může někdy na chvíli podařit, a když se podaří spokojenost Duše, může to být „pocit vděčnosti“ trvající celé týdny. Pocit proto, že k nám se to dostane prostřednictvím těla, nicméně spokojenost duše znamená, že se podařilo uzavřít kruh nějaké zkušenosti a duše získala prožitek.

Duše ví, že je individualizována, a že je přitom součástí nezměrného celku. Dokonce ví i jaký celek to je a umí to dát člověku pocítit, dá-li se jí slovo. Vlastí Duše je Jednota. Cit, který vede k Jednotě je dnes nazýván soucitem. Soucit je hlavním způsobem, jak dát slovo své duši, tok soucitu je pak způsob, jak jí to slovo ponechat a jak ji nechat ovlivňovat její vtělení přímo, nejen prostřednictvím intuicí a nápadů.

Soucít je ideální způsob, jak vnímat city ostatních.. prostě s nimi sou-cítit. Už v matriarchátu byla ovšem tato schopnost lidem nedostupná, protože se stavěly matriarchální rody proti sobě ve vražedné hře kdo z koho. Jakékoliv soupeření znamená potenciální ohrožení a dává vyrůst ego, které se nás snaží chránit, nás, naši jedinečnost a suverenitu. I ego sídlí v srdci. Jenže, kde mluví ego, nemůže mluvit duše.

Ego a duše je dualita na úrovni srdce. Úroveň srdce je úroveň vedení života v lidském těle. Duše nestojí o vedení, pokud jí ho člověk neposkytne dobrovolně. Duše ví, že by to bylo násilí a že by to nevedlo k ničemu dobrému. Mysl si s tělem může dělat cokoliv chce, což, pokud mysl ovládá ego chránící člověka na nižších úrovních existence, duše se do toho montovat nebude.

Je na nás dát jí slovo a znamená to asi tolik, že i se soucítěním je nutné začít u sebe. To je jediný způsob, který jsem dohledal, který opravdu upokojí ego natolik, že přestane mít potřebu řídit náš život. Jsou typy života, kdy člověk zhrubne a kdy ego je nutné. Nás teď ale zajímají možnosti jemnějšího života, protože dáme slovo duši.

K tomu se potřebujeme vyrovnat s ohrožením, které nám vštěpují matky, i s ohrožením, které nám vnucují patriarchové. Prostě se musíme prodrat tím, co na nás používá celá naše společnost, a naučit se s tím vyrovnávat prostřednictvím té druhé strany

srdce, prostřednictvím soucitu a lásky.

Tip:

Pokud máte tu možnost, sledujte ty nejmenší děti, jak bezprostředně a dokonale komunikují svým srdíčkem. Sledujte, jak obtížné je pro jejich vlastní rodiče jim rozumět a jak jsou upravovány a vyhazovány z jejich světa do světa bez citů, aby jim ti rodiče byli vůbec schopni rozumět, a na základě toho i ovládat, vlastně vychovat.

Uvědomte si, že i vy jste kdysi byli takovým malým dítětem, a že i vy jste o své city kdysi přišli, více nebo méně brutálními způsoby naší výchovy. Vaším úkolem budiž stát se tak umíněným dítětem, že se svých citů vzdáte jen naoko a při nejbližší příležitosti si je zase vrátíte do svého života.

Změníte prostě svou minulost. Nejlepší bude, když začnete brát všechny ostatní způsoby komunikace jako další jazyky, které jste se zatím naučili, a city si zpátky zařadíte jako ten výchozí, ten hlavní.

Citát:

Chci ukázat, že vše je živoucí, oduševnělé, že všechny věci mají svůj dynamismus, že se vše hýbe. Některé věci se jen pohybují mnohem pomaleji než jiné, takže jejich pohyb nezaznamenáme tak snadno. Dejme tomu, že při procházení krajinou upoutá mou pozornost krásná strmá skála – když to říkám, mám na mysli konkrétní útes – a já shledávám, jak jsem pohnut touto přítomností, touto skálou, objetím té neúprosné síly, jež se mě zmocní pokaždé, když okolo ní kráčím. Jsem-li pohnut touto bytostí, jak bych o ní mohl říct, že se nehýbe? Tvrzením, že se skála sama nepohybuje, popírám vlastní přímou zkušenost.

David Abram, Procitnutí do živé země

Afirmace:

Mám záměr znovu zapojit své city do svého života a poznat veškerý život z tohoto pohledu.

Komentář:

City jsou jazykem, který je nám sice vlastní, ale který nám výchova odcizila. Tím jsme je nemohli projevovat, tedy se k nám nemohlo nic takového vracet. Tím jsme přišli o přístup k veškerému přirozenému vědění, tím jsme se stali odkázanými na vědění, které nám dodaly matky a otcové (systém) a tím jsme přišli o značnou část svého života.

Nabízí se otázka, kdo způsobil, že dnešní lidé nemohou se svou duší komunikovat a **vědět tím nejpřirozenějším způsobem**, a co všechno tím asi sledoval.

6. DEN – SOUCIT

Soucít je citem, a jako takový je formou života. Soucít je vlastnost srdce, a projevuje se, když je to srdce otevřené a může jím promlouvat naše individualizace duše. Individualizace duše je to, co nás spojuje s Všemohím. Pokud je to srdce otevřené po delší dobu, soucít je jako řeka, která z něj vytéká a spojuje nás se všemohím i vně nás samých, spojuje nás s veškerými jeho projevy.

Soucít je tedy takový způsob napojení na vesmír, který nám přináší nejvíc uspokojení, na úrovni, na níž nejsme zvyklí se pohybovat, protože se na ni většina normálně vychovaných lidí nemá jak dostat, a i když se na ni někdo dostane, nemá velice s kým ji sdílet.

Pravé sdílení je jedním z hlavních projevů soucitu, tok soucitu umožňuje štědře rozdávat výsledky našich talentů, aniž bychom se proto museli prohlašovat za lepší nebo horší než ostatní. Jde o způsob života, který funguje bez soutěže (a to funguje). A teď jak.

Naše společnost je založena na separaci. Lidé se oddělují jeden od druhého, a sami pro sebe a „své“ rodiny hromadí spousty zbytečností. Většina domácností jsou ve skutečnosti vězení, v nichž se nedá dýchat, do nichž se však všichni zavírají před „zlým“ světem. Probíhající separace lidstva od života a jeho zdrojů tuto situaci nijak nevylepší, a notorická závist vůči těm, kdo si nahrabali víc, také ne.

Hrabání nesmyslů, rabování zdrojů a uzavírání života pro sebe vytváří už celá tisíciletí zdání nedostatku. Opravdu lidská společnost přitom nemůže žít jinak, než v blahobytu. Blahobytnost vzniká tím, že se všichni dělí o všechno. Tento stav budiž naší metou cílovou, a jako nejbližší cíl bychom mohli určit sdílet aspoň něco, a tedy aspoň nějak začít.

Naše výchova vychází z nedostatku a učí nás hrabat. Naše výchova staví lidi proti sobě a ponouká je k tomu nahrabat si víc než druhý, protože to je ta výhra. Ve skutečnosti je to prohra, ta největší, a na té prohře někdo profituje, někdo, kdo postavil lidi proti sobě a teď nad nimi v klidu panuje.

Lidé ovládaní zdáním nedostatku hrabou a hrabou, i když mají několikanásobek toho, co potřebují. Ať nahrabou cokoli, všechno jim zdá málo, protože jsou prostě ovládaní zdáním nedostatku. Je třeba si uvědomit, co opravdu potřebujeme, co z toho už máme, uvolnit se vůči reklamám, které nám prostrkávají do domovů zbytečnosti, a začít trochu žít.

Když začneme žít, musíme užasnout nad životem, jaký je, jak je to dokonalá věc, nádherná. Nedá nám to, a musíme si jej začít vážit. A vlastně i milovat.. je to dar, náš život, veliký dar. Je třeba uctít ten dar, přijmout ho, přijmout svůj vlastní život, tu neuvěřitelnou dynamiku, radost a.. je tu vděčnost.

Přišla vděčnost k té obrovské, nesmírné inteligenci, která nám dopřává se zastavit, uvědomit si ji, jak nás vnímá a vnímat to s ní. Účastnit se nám dopřává, účastnit se jejího života a uvědomovat si to, cítit to, vnímat jak tluče srdce a spojuje nás s ní, naší matkou, otcem, stvořitelem.

A objevuje se pokora, a je pravá, je to vděčná radost z toho nejnítějšího spojení s tak významnou věcí, jako je Stvoření. Pravá pokora je něco velkého, úžasného. Nikomu se nekoříme, a stejně je tu, dopřalo nám ji naše srdce, jemuž jsme dovolili se otevřít. A cítíme.. cítíme s celým stvořením, sounáležitost, jednotu a lásku.. lásku k životu, vášnivou lásku, kterou stvoření chová ke svému stvořiteli, a kterou ten stvořitel chová

k nám.

Tohle je lidský soucít.

Tip:

Dovolte si cítit, jak veliké tvůrčí možnosti vám nabízí pravá pokora, která přijde, když se srdce otevře daru života.

Sněte o tom, co vytvoříte, až budete moci v takovém stavu pobývat trvale.

Máte? Tedy pohlédněte novým okem na zdání nedostatku, které nám vnucuje naše společnost. Absurdní, což?

Citát:

Zatímco žijete svůj každodenní život, říkáte si, co se to děje. Proč se všechno mění? Proč všichni šlí? Co to má znamenat? Proč všude vládne samý klam a lež? Kam se poděla morální integrita? Kam se poděla zodpovědnost? Kam se poděla spolehlivost? Kam se poděl soucít? Kam se podělo přátelství? Kam se poděla láska? Co se to stalo s manželstvím, s partnerstvím? Ptáte se, kde to všechno je? V kultuře, která se hroutí, v kultuře, kde je vše vzhůru nohama, tyto hodnoty neexistují. Žijete v době, kdy je vám dáno zkoumat nová území, kdy dojde k mohutnému posunu ve vnímání reality a kdy se bohatství vašeho věku zakládá na vás. Až se tohoto bohatství chopíte, zjistíte, že to, co držíte, je vaše schopnost posunu vnímání. A právě proto jsme v tomto čase tady.

Plejádané, Světelná rodina

Afirmace:

Je mým záměrem zakotvit natrvalo ve svém srdci, a jeho prostřednictvím bezpečně zakotvit ve stvoření, s úctou a láskou.

Komentář:

Soucít je dar, který nemá obdobu. Poslední čtyři odstavečky dnešního textu, když je při čtení prožijeme, nám jej zprostředkují kdykoliv, zatímco dnešní afirmace nás k němu dovede jako k trvalé hodnotě našeho života. Citát pak naznačuje, jaký to bude mít význam. Část toho významu si v kurzu řekneme.

7. DEN – PARTNERSTVÍ

Partnerství je forma života. Je to sdílení svého života s přátelskou a chápající bytostí. Takovou bytost nutně potřebujeme, neboť partnerství je jediná možnost, jak legálně sdílet i ty nejintimnější myšlenky, pocity, sexualitu. K širšímu záběru nám naše společnost nenechává dost prostoru, mezi lidmi nevznikají běžně příležitosti k větší intimitě a důvěrnosti. Takže potřebujeme partnera.

Muži potřebují ženy, ale neberou je vůbec vážně. Ženy potřebují muže, ale neberou je přitom vážně. Obě pohlaví mají tedy stejné problémy, a naprosto není potřeba je ještě zhoršovat dalšími boji, nicméně to je právě to, co se děje. Každý bez výjimky potřebuje přijetí celé své osoby – každý potřebuje být brán vážně, a jelikož jsme všichni měli rodiče, kteří nám to upírali, upíráme to i svým partnerům (a samozřejmě i svým dětem).

Proč se partneři neberou vážně? To je dáno několika faktory ve třech různých vrstvách:

1) Jsme zvyklí brát vážně jenom osoby nadřazené – nikoli rovné. V partnerství jsme si však rovni, takže už samotný základ partnerství je o tom „nebrat druhého vážně“, a to i když je ta rovnost jen ve slovech.

2) Rovnost v partnerství není možná, zrušil ji patriarchát nadřazováním mužů a zatracením žen (Adam a Eva). V této vrstvě se přímo ukládá ženám povinnost brát vážně svého muže, zatímco mužům se přímo ukládá nerespektovat ženu – ženskou iniciativu klasifikuje jako d'ábelskou a přímo ji zakazuje. Žena má být podřízená přímo muži a zcela poslušná jeho slov.

3) Třetí vrstva je vrstvou reakční. Tady se ženy brání – pochopitelně – příšerné obviňující lži mýtu Adama a Evy a křivdě, kterou tento mýtus sebou nese.. jenže, jakoukoliv vlastní akci se žena okamžitě octne v konfliktu se systémem. Proto se ženy naučily jednat prostřednictvím mužů.. odsud je všechno to podsouvání myšlenek, nápadů i nesmyslů.. žena dosáhne svého, aniž by hnula prstem, a co víc, aniž by byla za cokoliv zodpovědná. To je ovšem zneužívání, potvrzené dalším zneužíváním, a v tom okamžiku mizí i ty nejposlednější naděje na rovnost v partnerství.

Toto všechno strašlivě komplikuje další zavedená lež: že totiž není dost dobrého pro všechny.. a např. v partnerství tedy nemůžou být šťastní oba. Vždycky jen jeden, a vždycky na něčí úkor – většinou na úkor toho druhého, a samozřejmě dětí. Partner, který se cítí nepřijímán peskuje toho druhého ve smyslu „Když ne já, tak ty také ne“, a většinou ho ani na okamžik nenapadne, že by mohli být přijímáni a šťastní oba.

A vzniká soupeření. Soupeření na úrovni vztahu je důvodem, proč je lidstvo skutečně nešťastné a je dílem neviditelných praktik velmi temné magie. Některé praktiky si ke konci kurzu jemně naznačíme, tady uvedu jen jeden důsledek.. i ten je dost brutální. Většina mužů totiž nesdílí svůj život s partnerkou, protože veskrze žádný nemají, a pokud něčím žijí, nemívá to s partnerkou žádnou spojitost a sdílí to tedy spíš s kamarády, a to ještě jen rozumově, protože mají zatřesené emoce, které právě dávají člověku život.

Ženy naopak sdílí všechno. Nejzlobnější je samozřejmě sdílení toho, co bylo s partnerem, protože to ženy sdílí zásadně s matkou, a co nejde s matkou, tak s přítelkyní, potažmo s tetou Sally, a téměř nikdy s partnerem.. muž by tomu přece nerozuměl, to už přeci maminka říkala a vůbec jsou všichni stejní. Tím se ženiny emoce ze společného bytí, jediný dostupný projev života, který je v současných partnerstvích vůbec možný, doslova odvede na porážku, a partnerství je odsouzeno bídně zahynout na úbytě.

Nejhorší však je, když takovým způsobem rodiče berou své děti, když rodiče nesdílí svůj život s dětmi, a naopak sdílí životy dětí se svými kamarády a přítelkyněmi. Tento hnus zatím nemá žádnou obdobu, zejména když jsou ty děti přítomny a propírá se jejich existence, jako by tam ani nebyly..

Tip:

Začněte si dělat pořádek v tom, co s kým sdílíte, a jak to prospívá vašim vztahům. Můžete si to vypisovat, stačí ve formě bodů, a odškrtnávat to, co je v pořádku neboli co přinese vděčnost za partnerství.

Vděčnost vyplodí hrdost, mocnou energii, a na vás je zajistit, aby ta hrdost posílila váš vztah a umožnila mu růst, se soucitem, úctou a láskou. Hrdost, která postrádá některou z těchto ingrediencí není hrdostí, ale pýchou, a na tu si dejte extrémní pozor. Pýcha dokáže zbořit cokoliv.

Citát:

Mnozí lidé na Zemi budu překvapeni, když se tváří v tvář ocitnou některé z našich žen, přicházející jako rovnocenná osoba. Když se setkají s naším mužem, třebaže se budou cítit méněcenní. U vás má muž svou čest. Proto spáchal mnohé špatné skutky. Žena má svou důstojnost. Zapomněla však na svou čest. U nás má muž čest i důstojnost. Proto se nedopouští špatných skutků, aby svou čest bránil. A protože si i naše ženy zachovaly čest a svou důstojnost, pochopíte, jací přesně jsme.

Orton, Poselství lidstvu

Afirmace:

Mám záměr zrealizovat a naplnit pravý účel partnerství a objevit náš společný potenciál.

Komentář:

Ono jde zase hlavně o to, že partneři se ve skutečnosti mohou domluvit na zrušení mýtů a na vytvoření skutečného partnerství. Nesmí však z žádného mýtu vyjít žádná akce. Jakmile se tak stane, musí partneři všechno napravit a domluvu obnovit. To se dělá velmi lehce, dokud jde o jednu akci a dokud ji partner nepotvrdil reakcí. Potvrzením se to zamotává, náprava se ztěžuje a naděje na vyčištění rapidně klesá.

8. DEN – SEXUALITA

Sexualita je formou života. Sexualita je životní síla. Do značné míry je to život sám, protože jen život může vyplodit život, a u člověka je to život sám bez jakýchkoliv dalších omezení, protože – jako všechno v relativní sféře – i lidská těla existují v dualitě, ve dvou základních formách, a sexualita je to, co ty dvě formy vede k sobě a dává vzniknout dalším živým formám.

Jinými slovy nelze tvořit sám vůči sobě, rozhodně ne na duální úrovni Bytí. Zkoušel jsem to dost dlouho na to, abych to mohl říct docela zodpovědně.. až se mi Plejád'ané smáli, jak dlouho to chci ještě zkoušet, a kolik si myslím, že mám na to ještě času. Tak jsem se s jejich pomocí vyhrabal z následků a jsem zde.

Sám vůči sobě člověk dokáže vytvořit nové mentální vzorce, které pak bude zkoušet na ostatní a zažívat důsledky. Důsledků mohou být dva druhy, živoucí, a mrtvolné. To závisí na tom, jestli akce obsahovala sexuální náboj, nebo ne. Sluší se podotknout, že jiný náboj než sexuální lidé nemají k dispozici, na druhou stranu, ono to docela stačí.

A je důležité umět obojí, protože třeba když chci podat čistou informaci (ve smyslu nejčistší vědě, jakého jsem schopen), jako je třeba většina dirosloví, nemůžu tam sexualitu patlat, protože už by to věděni nebylo čisté ale opatlané a tím bych drasticky omezil vaši volbu vzít si z toho co potřebujete, nehledě na to, že já vůbec nemám v úmyslu tím diroslovím žít.

Z toho by mohlo být jasné, že chceme-li něčím žít, dáme tomu náboj, pokud chceme něco zkoumat nebo předat čisté, od toho náboje se zase oprostíme, pravda, zase ne tolik, abychom to nebyli schopni vůbec předat. Z toho všeho mj. plyne, že sexualita je součástí člověka a tím pádem je člověk schopen ji ovládat a používat vědomě.

Výraz něčím žít se samozřejmě týká vyjadřování života – člověk něco žije a tvůrčím způsobem to dává ven, ne že bude někdo žít tím, co vytvořil, to by byl wampyrismus toho nejhoršího druhu – vysávání svých výtvorů.. jako to tak dělají třeba rodiče s dětmi. Nakonec, zkuste žít svým odrazem v zrcadle, že?

Jako všechno, co lze ovládat, i sexualita byla zneužita a postavena proti lidem. Lidé dnes nevěří svému vyjádření, protože věří, že cokoliv tělesného není dobré a všechno pohlavní je vyloženě špatné. Ani ti, kdo se již otevřeli své sexualitě nebo aspoň sexualitě partnera, k ní nedokáží přistupovat zcela přirozeně, protože nikdo z lidí nemá potřebnou kapacitu vědomí a ani důvěru v tělo.

Všichni si neseme v buňkách postihy takového charakteru, že se jim jen málokdo dokáže být i jen malinko pootevřít, a všechny z nich pro nás doposud znamenají strašný šok a reakci typu rychlé znovuzavření. Něco z nich si v průběhu kurzu naznačíme, nic víc se tu podniknout nedá.. i tak budeme mít dost práce. Zatím si jen vezmeme do hlavy, že sexualita je mnohem víc, než jsme byli zvyklí připouštět.

Na tomto místě je mi zmínit a trochu očistit pojem celibátu, protože celibát je než jiná forma sexuality. Celibát je způsob života, kdy si hromadíme sílu a vkládáme ji do jiných vyjádření. Celibát není asexualita, a nikdy ani nebyl, i když známe nesčetné množství případů jeho zneužití, které tu asexualitu mají mnohdy za následek.

Například celibát povinný a držení mnichů a jeptišek bez sexu je proti přírodě a málokdy přinesl něco dobrého, většina takových pánů a dam se stala homosexuálními a potvrdili tak zaměření systému patriarchů, stejně jako zaměření přežívajícího

matriarchátu. Ti ostatní se stali asexuálními a tedy neživými.

Celibát je přitom jen prostředek uzavření a zkoumání sexuality a jejích projevů v sobě. To je ohromná věc, člověk zmanipulovaný výchovou a čím dál horším a násilnějším pojetím sexu v naší společnosti tak může svou sexualitu přehodnotit a začít jinak. Masturbace je toho dokonalým nástrojem, a dokud z ní neuděláme samoučelnou hovadinu, je stejně božská a přirozená jako život sám.

Tip:

Zkuste si odmyslet pohromy, které lidskou sexualitu postihly, zákazy katolické církve, mýtus o Adamovi a Evě atd., sledujte nejmenší děti a udělejte si obrázek co nejpřirozenějšího vyjádření.

U dětí sledujte, jak je v nich sexualita ubíjena a jak na to reagují.. do jisté míry uvidíte hnus světa. Pak najděte jednotlivé kousky u sebe a osvobod'te je. Může to být běh na delší trať, může být potřeba mnoho zasnění, lítosti nad situací a probouzení soucitu, ale výsledek rozhodně stojí za to.

Citát:

Právě v té nejhlubší části vašeho regenerativního já, ve vašich pohlavních orgánech, jádru vaší bytosti, spočívají mnohé z hlavních problémů, problémů tak temných, tak skrytých, že by si o nich nikdo netroufl mluvit. Přesto musí být odhaleny. Vzdát se síly, jež sídlí ve vašich pohlavních orgánech, znamená vpravdě zřít se životní síly. Slovem *síla* myslíme smysl pro spojitost a odpovědnost, dospělost, s níž člověk ví, kdy se sexuálně vyjádřit a kdy ne. Jste jedinečné biologické lidské bytosti, a jak už jsme řekli, bohové si do vás ukryli něco svého, to nejlepší z nejlepšího. Je to světlo mimořádné kvality, co tvoříte. A když budete mít v lase své genitálie, svoji biologickou substanci, a uzdravíte se, bude aktivován váš vnitřní potenciál.

Plejád'ané, Světelná rodina

Afirmace:

Ovládám svou sexualitu.

Komentář:

Plejád'ané také říkají: „Jako lidé jste se natolik zrekli moci, již nabízí život, že ani nevíte, že jste chodící mrtvolky.“ Co nám to říká? V ideálním případě si z toho vezmeme, že ubití přirozených způsobů projevoování sexuality v člověku znamená ubití přirozených projevů života neboli zjistíme, kudy ne..

9. DEN – PŘÍRODA

Příroda je formou života. Je to globální vědomí všeho, co se vyskytuje na naší planetě. I lidstva. Ano, příroda zahrnuje i člověka, a teprve po jeho zahrnutí dává smysl. Příroda dává smysl i bez člověka, ale ne z lidského pohledu. Příroda a přirozenost je totéž.

Příroda nedává smysl, když ji zkoumáme jakoby zvenčí, jako bychom od ní byli odděleni.. což do značné míry jsme. Ne sice fakticky, ale.. když lidé nemají něco v hlavě, nemají to ani v životě. A to původní, nesmírně uspokojivé zakotvení v hmotném světě nemá ve svém životě skoro nikdo.

Propojení vědomého světa s nevědomým funguje na bázi, která se nazývá reciprocitou. Hlídkání reciprocity mívali jako náplň práce (a celého života) tzv. šamani, a ty jsme skoro vyhubili. Přezívaní šamani důsledně vysmíváme a jejich vliv neméně důsledně vymítáme z našeho „světa“. My, jakože lidé.

Příroda je dílem mnoha a mnoha vesmírných inteligencí všech dvanácti vesmírných ras. Nebo třinácti? Když se podíváme na ženu, bytost, jejíž osobnost se nikomu nepodařilo zcela zabít, uvidíme, že má třináct měsíčních cyklů v roce. V ideálním případě nám dojde, že měsíc je od slova Měsíc, a že význam toho slova byl evidentně překroucen.

Původní význam slova měsíc znamenal souběh cyklů měsíce s cykly našich žen, a jistě entity si velmi nepřály, abychom s těmi cykly byli v souladu, protože by heterosexuální páry byly v souladu také, čímž by je nešlo ovládat (ve smyslu rozdělit a panuj), a tedy by rodina nebyla základem státu, ale rodu. Tím pádem by pokrevní příbuznost znamenala děděné vědění a to by zcela znemožnilo otročení lidstva. To je celý vtíp..

..a je to špatný vtíp. Otročí lidi. Uvádí je do disharmonie s vlastními cykly, do disharmonie s přírodou i s vesmírem. Způsobuje, že si lidé nevážejí života, protože s ním nejsou zajedno, že se lidé bojí přírody – a to bojí. Lidé se bojí přírody, protože ze zpráv našich „vědců“ vyplývá, že příroda není bezpečná, i když nám dává život, a lidé se bojí i Slunce, protože naši „vědci“ tvrdí, že jeho svícení je zhoubné, i když i ono nám dává život.

Jinými slovy rozbití vědomí o cyklech způsobuje mužskou (patriarchální) vědu, která život dokazuje vraždou. Ubití významu Země v lidech vyplodilo poznatek, že Země byla živá, a představách lidí Země umírá, ačkoliv je tomu právě naopak. Ubití významu Slunce v lidských hlavách znamená, že i Slunce pro lidi umírá, ačkoliv rostliny i zvířata s ním nadále spolupracují jako s živou, živoucí formou.

Až Slunce pro lidi „umře“, bude to ten správný důkaz, že bylo živé. Pro lidstvo však, pokud se to našim vládčům podaří, už bude pozdě. Pozdě! POZDĚ!!! Se Sluncem je to stejné jako dřív se Zemí.

Příroda žije v cyklech. Jediný cyklus, který lidé v současné době mají, je měsíční cyklus žen. Ten je však po celou dobu patriarchátu neustále proklínán, zneužíván, zesměšňován, tabuizován, zneuctěn, a především obávaný. Pouhým pozorováním ženského cyklu s úctou a láskou lze totiž dospět k Pravdě, a nevyhnutelně i k Lásce.

Tip:

Dovolte si vlastním srdcem cítit bolest žen, které, zmanipulovány kněžskými, uvěřily v ďábelskost svého pohlaví a v to, že menstruace je projevem spojení s ďáblem. Jejich menstruace byly po celé generace provázeny bolestmi, nechutenstvím a křečemi,

a ochromující hrůzou ze sebe samé.

Použijte lítost k oslabení strašných křivd a krutých emocionálních ran, které si lidstvo svým vražedným zkoumáním a celkovým zavržením přírody dnes a denně způsobuje, a číťte zoufalství člověka, který nemá posvátnou úctu k vlastnímu zrození, jen proto, že prý má původ ve spojení ženy s ďáblem, v ženské menstruaci a v průchodu svého těla matčíným pohlavím.

Uvědomte si, že značná část toho, čemu patriarchát říká „ďábel“, je ve skutečnosti zneuctěná, hrozně zhanobená Bohyně, která dává život všemu a všem, a vraťte posvátnost jí a všem jejím projevům, což je v lidském životě především menstruace, menstruační krev, příroda a samotná Země.

A právě tak vraťte posvátnou úctu číslu třináct a začněte s třináctkou vědomě spolupracovat. Je to číslo moci, a moc nad sebou je to, co nutně potřebujete k dalšímu růstu. Zkuste si představit, že by tu místo krutě omezené desítkové soustavy byla soustava třináctková a zasněte se nad tím, o č by byl váš život bohatší.

Citát:

Vládnoucí rodiny na Zemi si vždy udržovaly přehled o své pokrevní linii a vytrvale dekodovaly své napojení na hvězdné bytosti, které je tu před věky zasely. Občas své vlastní reinkarnační existence pochopily; avšak jejich chyba zčásti spočívala v tom, že se držely v rámci své konkrétní pokrevní linie, která se pak stává přebujelou, elektricky vybitou a prostou světla, vládne velkou mocí, ale bez účelu. Tato moc se snaží hromadit energii, poklady a nakonec vědění o existenci. Příslušníci těchto pokrevních linií jsou napojeni na obrovskou neviditelnou energii, kterou stěží kdo z lidí dokáže pochopit. Příslušníci dvanácti nebo třinácti rodin, jež vládnou vašemu světu, mají hluboké a tajné znalosti o dělení dvanácti věků Velkého roku. Ve skutečnosti vědí, že kdysi byly věky rozděleny do třinácti a že změnou způsobu interpretace času byly vyjmuty celé oddíly vědomostí a zkušeností.

Plejádané, Světelná rodina

Afirmace:

Miluji přírodu a její cykly, a mám záměr se jich ve svém těle účastnit, učit se z nich a poznávat se v nich.

Komentář:

Sperma je esencí muže a menstruační krev je esencí ženy. Menstruační krev je klíčem, kterým spermie odemýká vajíčko, a je i spouštěcí silou oživující vajíčko. Esence ženy tedy obsahuje i esenci života, a právě tak musí esenci života obsahovat i spermie, protože by na ni vajíčko nemohlo reagovat, a těžko by spermie mohla použít menstruační krev k jeho otevření.

A teď, jakou kvalitu budou mít asi lidé počatí rodiči, kteří oba se bojí, ba i štítí menstruační krve a poslušně ji mají v tom největším opovržení, jakého jsou schopni?

Když se z tohoto úhlu podíváme na stav lidstva, odpovídá příčina následkům?

10. DEN – SLUNCE

Slunce je forma života. Je to složitá forma, nejsložitější, kterou se tu budeme zabývat. To Slunce rozdává impulzy k vývoji, to Slunce svými paprsky oživuje Zemi a provokuje v ní „život“. Změny na Zemi jsou podmíněny změnou vyzařování Slunce.

Slunce je jádro atomu, kterému říkáme sluneční soustava. Kvalitě a vyzařování jádra vždycky odpovídá vše, co se v tom atomu děje, funkce a dráhy oběžnic i se všemi satelity, jejich životaschopnost i celková živost. A také způsob účasti v jednotlivých dimenzích neboli celková vibrace.

Je důležité pochopit slovo vibrace. Třepot hmyzích křídélek, tékání vzdušných molekul, rotace částic v atomu, to vše jsou projevy života, a život je pohyb, který ve Stvoření probouzí Slunce. Každá galaxie, stejně jako každá molekula má své Slunce centrální, jehož vliv svou kvalitou určuje její pohyby. Způsob pohybu molekul se nazývá vibrací, a ta vibrace má určitou frekvenci neboli počet vibrů za vteřinu.

Každá dimenze, ve které žijeme, má odlišnou vibraci, protože se v ní žije na jiné frekvenci. My jsme si některé z dimenzí pojmenovali a rozlišujeme je podle orgánů, kterými je vnímáme. Máme hmotné podoby frekvencí světla, zvuku, vnímáme určitý frekvenční rozsah jako emoce a myšlenky. Ty dimenze pokračují dále, jak vzrůstá frekvence, která určuje jejich vibraci, až k vibraci nejvyšší, k vibraci všeobecné lásky, kterou chová stvořitel ke svému stvoření a stvoření ke svému stvořiteli.

Všechny tyto frekvence můžeme v našich tělech vnímat. Klíčem je soucit tekoucí z otevřeného srdce. Slunce je zosobněním mužského principu, jeho vyzařování pro nás znamená otcovské impulzy a milující přijímání výsledků. Obě se děje prostřednictvím soucitu.

Pokud přijímáme tvůrčí impulzy, znamená to, že jsme zosobněně ženství, ženy i muži. Pokud je tvůrčím způsobem realizujeme, znamená to, že jsme i zosobněným mužstvím, ženy i muži. Pokud tak činíme prostřednictvím soucitu, znamená to, že jsme obešli nástrahy výchovy a realizujeme lidství na té nejvyšší, božské úrovni. Z této úrovně pak budeme schopni ty jednotlivé nástrahy vyřešit, a to tím nejspokojivějším způsobem.. popravdě, jediným funkčním, který jsem objevil.

Na planetě Zemi máme v tuto chvíli spoustu lidí, kterým říkám lidská Sluníčka. Jsou to lidé, kteří nějakým záhadným způsobem, přes všechny hrůzy výchovy vnímají a jednají především srdcem a uchovali si do nějaké míry lidství. Mnoho, řekněme polovina jich je tu v ženských tělech. Co nám to říká? Slunce, zosobnění mužství, provokující v okolí život otcovským způsobem, je tu v ženském těle?

Mně to říká hlavně to, že mužství od ženství není ve skutečnosti oddělitelné, jen lidem se to málem povedlo, a to z toho důvodu, že jen člověk může být tím, co není a získat příslušnou zkušenost. Člověk, a ovšem miliardy dalších bytostí ve vesmíru. Je pravda, že většina bytostí ve vesmíru již učinila svou volbu, a buď se zařadily mezi ty, kdož nejsou nutně v Jednotě a zažívají si peklo oddělenosti a vnucují to i dalším, nebo se zařadily mezi bytosti Lásky, Světla a Soucitu.

Toto rozhodnutí a „konečné“ rozřazování teď čeká lidstvo, a naším úkolem je podpořit úlohu Světla, aby tu volbu lidstvo vůbec dostalo. Lidská Sluníčka, vystavená vlivu naší hrůzné společnosti pořád ještě umírají, protože k uchování svého vyzařování jim mnohdy schází to správné know-how, jak se s tou společností srovnat, nicméně jsou tu a my se jimi

můžeme inspirovat, zrealizovat jejich slunečnost ve svých životech a tím je podržet, tím nejkrásnějším způsobem, který má člověk k dispozici.

Tip:

Dovolte si cítit se Sluncem, jeho bolest z toho, k čemu někteří lidé zneužívají jeho paprsky, křivdu z toho, jak jsou lidé krutou propagandou proti němu stavěni, zármutek z toho, jak se ho takoví oklamaní lidé bojí a mažou se kvůli jeho „zhoubnému“ svícení pomazánkami s „ochrannými“, ve skutečnosti s rakovinotvornými faktory a jak se postupně sami zbavují života, když se jeho paprskům uzavírají.

Použijte na tuto situaci lítost a na oplátku si dovolte cítit se Slunce tu obrovskou radost, že přes veškerou moc a propagandu jsou na světě lidé, kteří jej milují, ctí a nechávají se jím vést životem, který nám spolu se Zemí dává.

Slibte si, že se k nim zařadíte.

Citát:

Jedenáctého ledna 1992 vyšlo Šesté slunce, barva slunečního světla se změnila, jeho vibrace se zrychlily a zjemnily a my jsme začali vstřebávat jiný druh energie.

Don Miguel Ruiz, Toltecká prorocství

Afirmace:

Miluji své Slunce a mám záměr stát se lidským sluníčkem, jeho živoucím projevem.

Komentář:

Když v člověku umírá Slunce, je to hrozný pohled. O to krásnější je, když v sobě někdo ten milující Sluneční vliv vzkřísí a začne jej zářit. A zvláště když se to začne vracet a takový člověk dovolí, aby mu vzniklá reakce probudila i ženství a proměnila život, když totiž ten Sluneční vliv začne také přijímat a vycházet z něj při vytváření svého života. Pak lze poznat i skutečné mateřství a osvobodit se od všeho vyvyšování a celé války pohlaví, a začít skutečně a přirozeně žít. Dovolte si to, stojí to za to :)

11. DEN – MUŽSTVÍ

Mužství je forma života. Je to projev lidství, ten, který známe ze všeho nejméně. Mužství je dnes spojováno především s logikou, která je nadřazena všemu ostatnímu a není tedy kontrolována nejen srdcem, ale většinou ani emocemi. Takže dnešní mužství nás vede od lidství.

Řada žen tvrdí, že muži sou fuj a chtějí jenom jedno. Jejich dcery podle tohoto mateřského naučení k mužům přistupují, a diví se, že reakce nejsou vstřícné a že potom řada mužů rezignuje na vztah a opravdu od nich chce už jen to jedno. Takto je to už řadu generací. Zkušenosti takových žen zcela odpovídají tomu, co jim maminka o mužích navykládala, což znamená, že mamince dají za pravdu a tím se úplně pohrbí. Sebe, plus celý vztah. A vrátí se k mamince..

Mužství však není fuj. Fuj je tahle mateřská hra, která má za cíl doživotní zotročení „jejích“ dětí. Děti nebudou spokojené ve svých vztazích a budou se vracet k mamince, a ta je tak bude mít do smrti k dispozici.

Ženy se však cítí být „v pořádku“ jen tehdy, pokud do puntíku zkopírují svou matku, takže tady u očišťování mužství bude náprava možná ještě složitější než u ženství. A nepochybně i mnohem bolestivější, protože milióny žen si svým přístupem k mužům vytvořily zkušenosti opravdu strašné, jako by nestačilo, co dělá patriarchát sám o sobě.

A patriarchát toho dělá hodně. Cílem patriarchátu je dostat život pod kontrolu, nejen ovládnutím živých forem, ale tím, že vychytáme ingredience a postup a naučíme se ho vytvořit uměle. Umělá oplodnění, klonování, genetické hazardy a všechny tyhle vědecké metody však se životem vůbec nepočítají, vůbec z něj nevychází, tak nevím jak na to asi tak chtějí dojít.

Současný genetický výzkum má za cíl udělat z člověka vyloženě jen zdroj života, bez toho, že by si ten život nějakým způsobem nárokoval. Zázračné přípravky mají za cíl, aby se lidé sami vzdali své sexuality a nahradili ji umělou, protože pak je půjde dokonale ovládat. Nové děti budou tím pádem umělé už od početí, a budou vznikat jen když osekáný člověk dostane do jídla umělý preparát. Jejich životaschopnost tomu bude ovšem odpovídat.

Konečným cílem je tedy co nejúplnější osekání člověka na tělo bez ducha, duše a jakékoliv svobodné vůle neboli vytvoření ideálního otoka, závislého na umělé stravě, držení v umělých životních podmínkách, odříznutého od přírody, od Země i od Slunce a tím i od života.

Mám za to, že tento kurz nepodstupují lidé, kteří by měli za cíl odříznout se od života, takže tento cíl důsledně odmítneme a vytvoříme si jiný. Založíme jej na vrácení ženy do skutečného života, na rovnocenné místo, a uděláme to s úctou a láskou, jelikož úcta a láska v takovém počínu vyplodí potřebné porozumění a i celkové pochopení našeho záměru.

Toto se týká žen i mužů, žena i muž musí ženě vrátit rovnocenné místo ve společnosti, a na ženách je, aby to skutečně přijaly, což je práce nejméně pro pár. Totiž, ženy, které muž neovládá a permanentně neotročí se většinou neujmou rovnosti, ale vlády, a když to neudělají samy, spáchají to jejich prostřednictvím jejich matky, a právě tak se ve hře dost často velmi angažuje i jeho matka, již se naprostá většina mužů nedokáže žádným způsobem vzdát a účinně postavit jejímu ovládnutí.

Cesta k přirozenému mužství je ta nejdelší. Dnešní citát ukazuje ideální prostředí pro znovunalezení mužství. Neukazuje cíl konečný, ukazuje cíl dílčí a ten naznačuje cestu.. přinejmenším lze jasně vidět, že bez vyrovnání se ženami a s tím, čemu se dnes říká ženství se k němu prostě nedostaneme, muži, ani ženy. A jak jej pak očistit a zapojit do lidství?

Tip:

Vypište si všechny způsoby, kterými sami v sobě upozadujete to, co se nám dnes předkládá jako ženství, a pak zkuste definovat způsoby, kterými sami v sobě nadřazujete to, co se nám předkládá jako mužství.

Uvědomte si, že jsou to hnisavé kecy, pošlete si to uvědomění až do morku kostí, a rozhodněte se, že na základě takového hnusu se přece nenecháte stavět proti sobě a šťastnému, plnému životu celistvého člověka.

Citát:

Mužské vibrace jsou v této době všeobecně velmi zmatené, nevědí s jistotou, jaká je jejich identita. Zjistí, že k sobě musí přitáhnout ty, kdo je budou integrovat do těchto změn. Čím více se muži dokáží stabilizovat v lase ke svému tělu a budou ochotni poznávat, co chce a jaké jsou jejich záměry, tím snadnější to pro ně bude. Jste-li ženou, můžete pomoci svému partnerovi otevřít se tak, že přijmete sebe a své tělo a vytvoříte si normu druhu muže, k němuž se hodíte. Budete magnetizovat tento druh muže, protože on se bude chtít učit a měnit.

Plejádané, Země

Afirmace:

Mám záměr najít a zprovoznit své mužství, se soucitem, úctou a láskou.

Komentář:

Dnešní citát určuje ženu jako iniciátora mužské proměny, a to z důvodu, že žena zná a vyjadřuje emoce a tedy jistým, aspoň nějakým způsobem žije. Zrovnoprávnění ženy a poučení muže je sice ideálně práce pro pár: na mužích by bylo, aby snahu žen přijali, a na ženách, aby k tomu dostali podnět, na který budou schopni reagovat kladně..

..nakolik je to v Čechách možné? A natolik všeplatné, aby se to dalo v rámci kurzu předepsat komukoliv a předpokládat úspěch? Tohle je pro nás už přeci jenom dost omezující, naším úkolem není čekat na cokoli, ale zadat takové parametry příštího života, abychom si přivodili změnu. Z nového stavu pak může vzejít impuls, který osloví ke změně i partnera, tedy může vzejít od muže i od ženy, a pokud má opravdu zafungovat bez nežádoucích průvodních jevů, musí nutně vzejít ze srdce, a na tom právě pracujeme.

Takže, kde pár nemůže změnit postavení ženy pouhou domluvou, bude potřeba to zařít jinak. Prozatím se spokojíme s tím, že to začneme zařizovat v sobě, a vezmeme si příslušný záměr z dnešní afirmace.

12. DEN – DUCHOVNOST

Patriarchát je založený na odmítnutí žen a na zavraždění ženství. Nikdo dnes neví, co to ženství je. Duchovní Mistři, kteří se kdy v patriarchátu vyskytovali, z tohoto stavu vycházeli a jejich mistrovství je tím samozřejmě poznamenáno. Veškerá známá duchovnost je dnes „mužská“.

Pokud kdy jaký Mistr byl schopen cítit i se ženami, bylo to dáno čistě tím, že dokázal obejít ženství své, ženství matriarchální linie, z níž vyšel, jako na partnera se obrátil na duchovní předlohu vesmíru neboli na impuls tzv. nebeského Otce, a cítil obecně s globalizovaným lidstvem, a to ještě jen jako s Otcovým dítkem.

To je podstatou patriarchální duchovnosti. Co je však duchovnost? Duchovnost dnes znamená, že byl ubit lidský duch, vlastně zavražděn, v každém z nás. A pokud člověk něco jako ducha vůbec ještě někdy chce, je nám k dispozici několik učení o původu člověka, jejichž ducha můžeme nechat implantovat. Cizího, umělého, ve smyslu uměle vytvořeného, a zrádného. Jeho prostřednictvím jsme ovládáni, stejně jako stovky generací před námi. Veškeré patriarchální i matriarchální systémy víry jsou náhražky za zavražděného lidského ducha.

Láska okleštěná o tři principy (mateřský, mužský a ženský) není lidská, je jen otcovská, a při setrvalém odmítnutí žen se navíc vztahuje jen na syny. Mistři tedy milovali pouze globalizovanou formu vesmíru, a to ještě jen tu neprojevenou. Z té projevené, která se může projevat pouze v dualizaci Jsoucno Nejsoucno tedy milovali pouze to Jsoucno, pouze „dobro“, v patriarchátu pouze mužství.

A protože vlastně milovali jen tvůrčí impulzy (podstata otcovství) a ne jejich realizaci, protože k realizaci je zapotřebí ženství, i mužství bylo okleštěno na pouhé otcovství. Na otcovství je kladem maximální důraz skoro stejným způsobem, jako v matriarchátu na mateřství, a děje se to už tak dlouho, že dnes nevíme ani co je to mužství.

Láska dnes není Láskou, protože postrádá tři základní ingredience, soucit dnes není Soucitem, protože naše společnost nám umožňuje cítit se stvořením pouze z pohledu otce, a to navíc otce, který si všechny děti a všechno co ty děti kdy vytvoří nárokuje jako své. Z tohoto pohledu cítí s dětmi i matky, a kvalita jejich soucitu tomu samozřejmě odpovídá. Lidé mezi sebou spolu nedokáží cítit vůbec, natož milovat.

Je to zneužití a zfalšování vesmírného Otcovského principu, který patriarchové zhanobili svými nectnostmi, především touhou ovládat svět a vnutili lidem jako že takto to je. Podobnou ránu jsme si odnesli i z matriarchátu, kdy ženy upozadily Bohyni matku, aby svým potomkům mohly vládnout samy, jakoby jejím jménem.

Opravdový Otec, stejně jako opravdová Matka si samozřejmě své děti nenárokují vůbec, protože i oni jsou součástí Stvoření, jsou nástroji projevení Jednoty, která se sama v sobě chtěla poznat. A nenárokuje si nás ani původní Jednota, protože Jednota ví, že jsme jí samou. Jednota nás miluje a poznává v nás sebe. Jejím největším přáním a konečným cílem je poznat v nás sebe jako Lásku. A protože jsme její součástí, je to i konečným cílem naším.

Pokud chceme otevřít svá srdce a naučit se žít v Lásce, ve skutečné Lásce, potřebujeme obnovit svou celistvost, to jest vzkřísit mužství a ženství, vrátit otcům i matkám přirozenou roli v životě, tak jak je tomu třeba v přírodě.. a také ve všech normálních civilizacích ve vesmíru, který byl pro tu přírodu předlohou, a uvést to všechno do souladu.

Do toho nejkrásnějšího souladu, jaký dokážeme.

Tip:

Proběhněte si to, jak vy sami znáte to, co se dnes bere jako duchovnost. Pozorujte, jak se k vám jednotlivé kousky dostávaly, uvědomte si své první reakce a také to, jak jste se tím vyrovnávali. To se týká i dirosloví, protože i dirosloví je spíš cesta k pravdě, než pravda sama. Všechno sporné si vypisujte. K tomuto tématu se koncem kurzu ještě vrátíme, a bylo by dobré, abyste v té době tyto věci v sobě již nenosili.

Citát:

To, co nazýváte láskou, je v převážné většině druh sobectví. Je to sexuální pud, působící jako hnací síla. Jestliže by Člověk skutečně mohl pochopit, jaký život je a co znamená, všechno by viděl jinak. Láska není jen hrou mezi mužem a ženou. Je to něco, co vychází vstříc všemu a každému. Co člověk posílá ven, dostává zpět. Sobecká láska se vždy vrací sobecky a bije toho, kdo ji projevuje.

Nejhorší v této záležitosti je, když se vztah lásky mezi mužem a ženou stane hříchem libovolného druhu. To se rovná obviňování Boha z hříchu. Je to rouhání nejhoršího druhu. Je to totéž, jako vysmívat se narozenému dítěti. Je to jako vysmívat se každé živé věci. Skutečně je to to nejhorší, co lidé mohou udělat. Pravá láska je něco velikého. Pravá láska je cíl, kterého bude dosaženo. Ten, kdo je schopen dát sám sebe, je schopen dát i lásku. Dát se a prodat se není totéž.

Orton, Poselství lidstvu

Afirmace:

Mám záměr vzkřísit a uzdravit svého ducha.

Komentář:

Pravá duchovnost a láska je jedno a to samé. Náboženství jsou tu původně od toho, aby daly lidstvu lásku, což v původní podobě by tomu tak možná bylo. Zmanipulování náboženství má za následek dnešní stav, a tomu je, pokud se chceme osvobodit, nutné porozumět.

13. DEN – LEŽ

Lež je dočasná pravda a slouží k získání zkušenosti.. zkušenosti, kudy ne, která vymezí, kudy ano. Duše si může usmyslet, že získá něčeho prožitek, vybere si nějaké rodiče, jejichž výchova dá dítěti zapomenout na to, čím je. A jejich dítě pak žije ve lži, která mu umožní zjistit, čím není, a až to zjistí, může se „rozpomenout“ na to, čím je, a to pak může, v kontrastu s tou původní zkušeností, prožít.

Lež tedy není „něco strašně špatného“. Ne. Lež je prostředkem růstu a základním a jediným způsobem, jakým může duše získávat prožitky, tedy v tomto vesmíru. Je nutné si uvědomit, že lhaní nám zakazovali lidé, kteří nás potřebovali ovládat, a k tomu potřebovali, abychom jim říkali pravdu, jelikož jinak by neměli co napadnout. Chtěli prostě, abychom nebyli pravdiví k sobě, ale k nim, a nechali se zneužívat svou vlastní upřímností.

Lež ke svému zprovoznění vyžaduje víru. Víra a vědění je rozdíl. Vědění je to, co víme a víra je to, čemu jsme uvěřili. Logicky vzato, když něco víme, nepotřebujeme tomu věřit. Ovšem to, čemu jsme uvěřili, nejenže vypadá v naší mysli úplně stejně jako to, co víme, ale navíc to, čemu jsme uvěřili, může zcela překrýt naše přirozené vědění. Na tom je ostatně založena naše výchova.

Podstatná věc je tady ta, že náš život řídí to, co prochází naší myslí, tedy ne nutně to, co víme. Z toho nám vyplývá, že jediným člověkem, kterému se vyplatí nelhat, jsme my sami. Ne že by to vždycky šlo, nebo že by to bylo jednoduché.

Lež je původně samozřejmě hra, hra na něco. Lež se stane pravdou tak, že ji vezmeme vážně (uvěříme), zařídíme si podle ní život a obdržíme zážitek něčeho, co nejsme, a ten nám dá, vlastně vymezí představu o tom, co jsme.

Je pravda, že nejvíce lží člověk získá ze své výchovy. Rodiče málokdy řeknou na dětskou otázku čistou pravdu, už proto, že oni sami ji dost často „už“ neznají. Na otázky dostaneme v dětství rodičovskou lež, což je lež vyplývající z rodičovského pře-svědčení, že na odpověď jsme moc malí, nebo se rodiče vylžou jinak, nezřídka se dokonce vymluví nebo se na nás osopí, ať se na takové věci neptáme.

Z tohoto přístupu v nás vzniká přelhaná realita, tím právě se v mysli, v dětské průzračné mysli vytváří tmavá, nepřehledná zákoutí a dává se vzniknout strachu, kterým nás ti rodiče pak ovládají, abychom byli vzorně vychovaní a sousedé a známí je nemohli pomluvit. Vlastně nás přelhávají jejich jménem: „Co by tomu řekli lidi?!“.

Tím se začneme směřovat, někdy i dost nepřátelsky, vůči ostatním, místo vůči rodičům, a tím vznikají jednosměrné vztahy plné lží, aby totiž ten druhý na nás nemohl, a vzniká potřeba toho druhého ovládat, aby nám poskytoval vylhanou zpětnou vazbu, kterou od něj žádáme.

V důsledku, bohužel, ostatní žijí ve lži o nás a našich rodičích a partnerech, což jim nijak nevadí, a ve lži o nás žijeme i my, protože nedostáváme pravdivou zpětnou vazbu. A pomalu se ztrácíme. Většina z nás pravdu pak už nechce slyšet, a pokud nám ji někdo vmete do tváře, zahodíme ho.

Naše pečlivě vylhaná realita je nám prostě nadevše, a nenecháme si ji nikým vzít. To nakonec není ani účelem, lež tu nežijeme proto, aby nám ji někdo bral, protože bychom žili nadarmo. Účelem je se čistě jenom najít do té míry, abychom byli schopni uzavřít kruh a získat zkušenost.

A tomuto přístupu se teď začneme otevírat.

Tip:

Osvobodte se od zažitého pojetí lži a pravdy. Najděte si nějaký příklad lži, která vás někam zavedla a kterou jste již odložili jako hotovou zkušenost, vnímejte nádhernou, úplně prostinkou účelnost tohoto vynálezu, procit'te bohatství, které vám to dalo a umiňte si, že takového bohatství ze svého života získáte co nejvíc, s láskou a úctou k božskému účelu života.

Citát:

Až se budete učit dekódovat energii, rozpoznáte v ní své dědictví moci; a až se z vás stanou manažeři energie, spatříte živost a účelnost existence a zjistíte, že klam nemůže obsahovat pravdu. A co vlastně, můžete se zeptat, je pravda? Pravda je tam, kde nejsou chovány žádné tajnosti, to je pravda.

Při sdílení vědění a odhalování tajností dochází k uzdravování. Tajnosti se velmi těžko skrývají; hodně váží, jsou těžké a tíživé. Tajnosti často stojí na počátku lží; jedna lež plodí druhou a lháři přitahují lháře, taková je povaha lží.

Plejád'ané, Světelná rodina

Afirmace:

Odhaluji své lži, otevírám se moci, kterou mi to nad mým životem dává a umožňuji totéž i ostatním.

Komentář:

Vzhledem k tomu, že se ztrácíme v cizích lžích, dodaných zvnějšku, bylo by ideální, kdyby přišla pravda a náprava také zvenčí. To se dnes však těžko dá zrealizovat. Jsou tu první pokusy, patří k nim i dirosloví, nicméně, je nutné mít na paměti, že i celé dirosloví se všemi hrůzami, co už jsem vypsál, je jen kapičkou pravdu v moři našich lží, a to ještě jen naředenou. Ale se snažím, aby byla aspoň konstruktivní..

14. DEN – EMOCE

Emoce jsou řečí těla. A jelikož tělo je živou formou, jsou emoce formami života. Emoce nejsou city. Českým překladem slova emoce je pocit, protože jde o něco, co nám tělo dává pocítit. Starším výrazem slova pocit je slovo „pacit“, ve smyslu jako je kuň a pakůň, je i cit a pacit. Podle mě to souvisí s dlouhodobým zavrhováním lidského těla.

Naše úcta k životu musí zahrnovat úctu ke všem jeho projevům, tedy i k lidskému tělu a k jeho emocím. Neexistuje žádná emoce, která by nedávala smysl. Je jasné, že pokud chceme rozlišovat, co je pro nás dobré a co ne, nestačí emoce, ale musíme zapojit i city. To však neznamená, že by na emocích bylo cokoli špatného, je to prostě díl skládky zvané člověk, a naším úkolem je zařídit, aby i tento díl skládky byl naprosto funkční a sloužil co nejdokonaleji svému účelu.

Účelem emocí je dát člověku zprávu, co se právě teď děje, případně, u zanedbaných zpráv o tom, co se v té které situaci dělo. Je to klíčová vlastnost těla, protože tělo je nástrojem prožitku. Pokud provedete tělo prožitkem, obdržíte emoci. Emoce jsou prostředkem osobního růstu.

Empatie je optimální způsob, jak se dozvídat pocity druhých, a funguje, i když si dotyčný své emoce nepřizná. Bohužel, mnoho lidí zatím neví, že jejich emoce patří jim, a vnucují je ostatním. Nejhorší důsledky plodí, když své emoce vnucuje matka svým dětem, protože nejenže dává svým dětem příklad absolutní neschopnosti být sama sebou a srovnat se se svými prožitky, ale znásilňuje i jejich empatii.

To celé bývá spojeno s tím, že matere nutí ostatní žít podle toho, co ona sama v tuto chvíli zrovna cítí, a tím znásilňuje i jejich životy. Většina lidí nedokáže do konce života žít jinak než podle toho, co by v tuto chvíli jejich maminka cítila. Technika je taková, že se něco uděje a dítě z toho má nějaký pocit. Ten pocit mu matka vyvrátí, vlastně sebere a uvolněnou energii pohltí. Tohle násilí dost bolí.. myslím opravdu hodně.

Bolí to i syny i dcery, a u dcer se matka uchýlí k náhradě. Vnutí jim to, co v té situaci cítila sama. Přetluče v nich jejich pravdu, a spokojená je až tehdy, když dcera projevuje to, co by podle matky projevovat měla. Tím se dcery naučí cítit podle matky neboli přelhávat své emoce a nahrazovat je matčinými a jednat podle nich.

Synům však matka nedá nic, jen se jim vysměje, jestli jsou snad holky, že brečí nebo se třeba schoulí, a když by výsměch nepomohl, utluče je pocitem vlastním. Rozdíl proti přetloutání u dcer je tu v tom, že syn nesmí ty matčiny emoce projevít. Tím se synové časem úplně odnaučí cítit, a i kdyby se v nich jakýkoliv pocit objevil, strach z výsměchu jim stejně znemožní se k tomu pocitu přihlásit.

Z toho se částečně vyhrabou jen ženy, které se stanou také matkou a začnou dělat tutéž hrůzu zase svým dětem, většina mužů se však ke svým pocitům nedostane vůbec a jejich empatie zůstává zablokovaná až do jejich smrti. A všichni takto postižení jsou bezmocní proti jakýmkoliv mateřským ovládacím manévřům, které, jak už víme, používají na své ovce i patriarchové.

Komplikace je tu v tom, že emoce lze sdílet, což v partnerství je to absolutní nutnost, a tyto vnucovací postihy to téměř znemožňují. Vnucování je však pouhým důsledkem toho, že emoce byly prohlášeny za špatné, a jelikož nikdo nechce být špatný a skoro všichni věří, že jsou ty emoce opravdu špatné, skoro všichni se jich snaží zbavovat všemi možnými i nemožnými prostředky, a skoro všichni se tak připravují o poklad největší

z největších, tedy o svou vlastní pravdu a tím i o vlastní život.

Tip:

Dnešní afirmaci je nutné dokonale pochopit. Uvědomte si, co znamená vyjádřit emoci, a co znamená nechat se jí ovládnout a dopustit, aby z ní vycházelo vaše jednání. Vaším koněm budiž ten první případ, a to co nejdůsledněji. Při jakékoliv práci s emocemi mějte neustále na paměti, že vaším úkolem není dělat scény nebo rozjívěnost, ale uzdravit planetu.

Vyjádřit emoci znamená říct – oznamovacím způsobem – pravdu o tom, co ve vás aktuálně je. Pokud to nedokážete říct, nejčastěji pokud je ta emoce moc silná, můžete to vytančit, vyskákat, vyběhat, vymalovat, vybásnit, vyzpívat nebo vykřičet, a to sami na sebe. Přeci jen jde čistě o to, že vy se srovnáváte se svou vlastní pravdou (!), abyste mohli podle té pravdy jednat.

Emoci můžete nechat klidně i uležet, abyste mohli začít jednat se soucitem a láskou, a to vše předpokládá jednu základní a nepominutelnou věc, musíte ji napřed přijmout. A to už umíte.

Citát:

Celá staletí jste se řídili příkázáním: Nenechte se ovládat svými city. Jste-li smutní, smutek překonejte; jste-li rozzlobení, uklidněte se; závidíte-li, styďte se za to; máte-li strach, překonejte jej; jste-li zamilovaní, ovládejte se, buďte rozvázní – za žádných okolností svou lásku otevřeně nevyjadřujte.

Je načase, abyste se konečně osvobodili. Uvěznili jste své Boží já. A je nejvyšší čas, abyste své já osvobodili.

Bůh, Hovory s Bohem I.

Afirmace:

Hlásím se ke svým pocitům a svobodně je vyjadřuji.

Komentář:

Dnešní citát ukazuje, že rozdělení vjemů na city a emoce není jediným pokusem ty vjemy nějak rozlišit, a je tu záměrně. K tomu, proč je právě já dělím právě takto se vrátím koncem kurzu.. až to splní svůj účel.

15. DEN – LÍTOST

Lítost je emoce, tedy forma života. Lítost je vražedná emoce. Oslabuje a eliminuje vše, čeho litujeme. Lítost je způsob, jak dostat litovaný předmět do své moci.

Na používání lítosti je založen náš kurz. Lidstvo prochází nejtěžším bodem svého dosavadního vývoje, děje se tu mnoho a mnoho „špatných“ věcí, těch nejhorších, s nimiž se lidé bez používání lítosti nemají jak srovnat. Lidstvo se nevyvine, pokud se lidé nenaučí litovat toho, co se tu děje.

První věc, kterou tady potřebujeme vědět, je to, že lidstvo se svým vývojem ještě neskončilo. My nejsme pány tvorstva.. vždyť sami tomu tvorstvu vůbec nerozumíme. Ne že bychom nemohli, ale svým vlastním jednáním jsme se tomu tvorstvu uzavřeli. Proto mu nemůžeme rozumět.

Druhou věcí je fakt, že stav lidstva, pokud nezemřeme (= pokud neustrneme v současné situaci), vyplodí zkušenost, jedinečnou a konečnou zkušenost. Naše situace je tedy v pořádku, ale to neznamená, že je konečná. Není konečná, a je nutné se jí postavit. Lítost nám s tím pomůže.

Třetí věc vyplývá ze samotné oslabující podstaty lítosti. Rodiče často litují své děti, aby je oslabili a mohli je zpracovat, totiž vychovat. Vychovat dnes znamená znásilnit a v podstatě ubít. Lítost je tímto způsobem používána proti lidem, a to už od nejtěplejšího věku. Dost lidí se to od rodičů naučilo a litují se i sami, kolikrát až do konce svého života. Vlastně, litují se skoro všichni důchodci.

Lidé litují sebe, místo aby litovali té které situace, že tu je, že se stala. Tím oslabují sebe a naopak posilují právě tu situaci a tím se v ní, sami sebe, udržují. Dávají té které situaci moc nad sebou, místo aby si uvědomili, že žádná situace nemůže být větší, než oni sami.

Ale tohle si lidé neuvědomují, a dokonce se ve své sebelítosti sdružují a zakládají na ní své příbuznosti, spolčenosti, národy a státy, proto se nám může zdát, že například ovládání lidstva je větší než lidstvo samo.. je prostě tak rozšířené, že se nám to ovládání zdá být všeplatné, nezávislé na naší vůli a tedy nezdolatelné. Zároveň se právě tímto způsobem mohlo stát, že jsme jako lidstvo manipulováni čím dál globálněji a do značné míry i zvenčí, z vesmíru. To však lze napravit.

Prostou analýzou účinků lítosti jsme dostali přesný obrázek toho, kudy s lítostí ne – naším úkolem není lidstvo oslabit, ale uzdravit, vlastně osvobodit, a dostali jsme i přesný návod, kudy s lítostí ano. A jako obvykle v tom není žádný zázrak, je to to nejjednodušší, co člověk může udělat, je to poučení z vlastních chyb.

Co se týká poučení z vlastních chyb, je tu jedna zásadní nástraha. Lítost je emoce nepředstavitelně silná, a je sama o sobě schopná litované jevy zcela eliminovat. Může zničit i člověka. Při jakémkoliv použití lítosti je proto neustále pamatovat na to, že nejde o to situace zcela eliminovat, protože všechny situace mají svůj smysl, kterým je poučení, a o to bychom nutně přišli jak my, tak i ostatní, a tím by každá ta situace úplně ztratila smysl.

Naše použití lítosti s tím musí počítat: lidské utrpení uprostřed války pohlaví je strašné, a nelze v žádném případě dopustit, aby ztratilo smysl. Lidstvo se musí poučit, jinak zahyne. Poučení je možné jen když člověk získá kontrolu nad situací, ne když ji ztratí. Když člověk uzavře kruh zkušenosti, vše co k té zkušenosti vedlo dostane smysl a situace

zmizí sama. K tomu používáme lítost, k ničemu jinému.

Tip:

1. vyhledejte ve svém životě všechny zásadnější situace, kde se v něčem litujete, a osvobodte sebe.

2. až zvládnete bod číslo jedna, vyhledejte všechny zásadní situace, kde litujete druhé, a osvobodte je.

3. pokud zvládnete bod číslo dva, přestanete být ovladatelní cizí lítostí a dostanete možnost se s tím vypořádat. Proto vyhledejte i všechny zásadní situace, kde vás cizí lítost drží v cizí moci, a zrušte je. Udělejte to takovým způsobem, abyste byli schopní soucítit s lidmi, kteří se báli, že o vás přijdou a použili na vás lítost.

Buďte si vědomi toho, že tak činili především proto, že sami nic jiného neznali. Opět použijte lítost nad temnotou nevědomostí a oslabte tak její účinky.

Citát:

Jedno je jasné. Své potíže miluješ. Alespoň většinu z nich. Obdivuhodně jich využíváš k tomu, aby ses mohl litovat a abys získal pozornost druhých. Nemiluješ je jen tehdy, když se ti vymknou z ruky. Když se stanou nepříjemnější, než jsi předpokládal, když jsi je vytvořil. Všechny nemoci si vytváříte sami. I vaši západní lékaři si to dnes uvědomují.

Bůh, Hovory s Bohem

Afirmace:

Ovládám svou lítost.

Komentář:

Jediná skutečná moc člověka je moc nad sebou samým. Takže ode dneška nebudeme litovat žádnou živou bytost, a budeme sledovat situace, které těm bytostem škodí, jak nám samým, tak i ostatním, a budeme používat lítost na ně.

A začneme uzavírat kruhy zkušeností. Tím se nám začne dostávat do rukou moc nad námi samými, tím si přestaneme připadat ohroženými a tím přestaneme mít potřebu ovládat ostatní, a tím budeme dostávat možnost se sebou i s ostatními nerušeně cítit.

Dostaneme možnost žít trvale ve svém srdci.

16. DEN – OTCOVSTVÍ

Otcovství je dosud neodvolaným oficiálním základním kamenem naší společnosti. Patriarchát je o tom, že děti patří bohu, jehož zástupcem je v rodině muž. Otcovství, hlavní pilíř patriarchátu je o tom, že sláva boží padá na muže, když zplodí nějaké to potomstvo, tedy především syna, protože tím se začne podobat bohu otci. V překladu to znamená, že muž se stane otcem z tzv. božího dopuštění, a má to samozřejmě svůj háček. Otci se dostane příslušných poct a slávy, aby se lépe smířil s tím, že dítě patří bohu, kterého on jen zastupuje, a to ještě jen na úrovni své rodiny.

Ve skutečnosti každé dítě patří nejvyššímu zástupci toho kterého boha (ať už je tím bohem bůh, Manitou, demokracie či kriminalita), potažmo každému výše postavenému muži v celé společnosti. Na tento postoj bývali muži pečlivě připravováni dojemnými příběhy o obětování syna, kteréžto příběhy jsou součástí každého patriarchálního náboženství.

Význam tohoto jednání je zakrytý smrtící bajkou o tom, že ne farizejové, ale to bůh obětoval svého syna a dal ho lidem na porážku. Proto mají všichni muži následovat jeho příkladu, a odevzdat své syny bohu, totiž jeho zástupcům. A muži na to skočili.

Celé věky byli synové obětováni ve válkách, to jest v hromadných lidských obětech, aby se udržela síla v zavedeném mocenském systému. A otcové si celé ty věky mysleli, že je to služba spravedlivému a milosrdnému bohu. Osudný, smrtící omyl.. a právě ti otcové, co jsou tak hrdí na svou logiku a tak často se vysmívají ženám, že neumí myslet, vůbec neodhalili tak jednoduchý podvod, a opravdu odevzdávali své syny vrahům, jen proto, že se ti vrazi prohlásili za zástupce boha.

Vyvyšování otcovství předpokládá zotročení žen jako živočišného druhu a přiřazení jednotlivých žen k jednotlivým mužům jako svého druhu přívěšky, které mají za úkol doživotně sloužit „manželovi“, rodit jeho děti a zmanipulovat je do podoby referenčních patriarchů. Znamená to vymýcení přirozené promiskuity a totální krach veškerých přirozených podob sexuality, naší životní síly. Znamená to dokonalou rezignaci lidstva na Život, znamená to příšerné restrikce vůči ženám, a to vše jen proto, aby otec měl důkaz, že jeho dítě je opravdu jeho.

Dnešní otcovství je děsivý paskvil vesmírného otcovského principu, odpovídající znetvoření mužství a navíc strašlivě poznamenaný zotročením žen. Každý muž, který neosvobodí svou ženu od hrůzy manželského otroctví a zotročenou ji použije k výrobě „svých“ dětí se pod to nutně podepíše a dá tomu celému za pravdu. A tím „zemře“ nejen to dítě, ale i on sám, a tím si přivodí karmu dobrovolné zrůdy, totiž vraha.

Otcovství je však na rozdíl od pavoučího wampyrismu matek prostým upírstvím, muž, jehož nitro vysál systém napíchne další obětí, své dítě, a jeho prostřednictvím proudí energie dítěte do patriarchálního systému, který tou energií žije. Všichni výše postavení muži se na tom – pokud uznají za vhodné – přizívají, přičemž všechny články toho řetězu bez výjimky krmí systémem.

Tip:

Proběhněte si naznačené zapojení společnosti. Uvědomte si, že odpovědnost za otcovy děti ve skutečnosti nenese otec, ale matka, která se sice zodpovídá otci, ale to jen proto, že ten otec je dobrovolným zástupcem, zaslepeným nástrojem fiktivní hierarchie, odvozující

svůj původ od fiktivního boha. Matka se ve skutečnosti vždycky zodpovídá přímo tomu fiktivnímu bohu, a tedy jeho kněžím.

Uvědomte si, že být otcem znamená stát se nástrojem boha, který jeho prostřednictvím zplodí „své“ dítě, tedy nikoliv otcovo. Tímto zapojením je otec odříznut od svého dítěte, do značné míry k němu nemůže vůbec.. na něm je, aby se prostě jen zmocnil výsledku a odevzdal jej bohu. Už teď můžete vidět, proč otcové ve společnosti, která se tváří, že je na jejich otcovství založena, nejsou „ti hodní“, i když bůh, kterého zastupují, je láska a milosrdenství samo.

Všimněte si, jak v poslední době kvanta matek realizují odříznutí otce i fyzicky. Když se podíváte na důsledky, uvidíte, že na ovládání dětí se takovým krokem nic nemění, že společnost degeneruje i nadále a že právě matky celé to zřízení důsledně potvrzují a vlastně vytváří. Tímto dostanete možnost zahlédnout skutečnou roli matek v patriarchátu, a tím konečně můžete odhalit tu brutální fikci celého toho našeho slavného otcovství.

Citát:

Příběh o matce a dítěti, jenž je znám na celé planetě, je pro vás důležitý k zapamatování. Symboly mluví o něčem víc, než je napohled zřejmé. Kde je v těchto příbězích otec? V dnešní době klonování a nových metod reprodukce se budou mnozí lidé chtít regenerovat prostřednictvím technologií, prostřednictvím získávání tělesných orgánů a chirurgie – plastické i jiné. Je to strašné zneužívání moci vztahující se na lidská embrya, která jsou obstarávána na naší planetě, stejně jako na lidi všech věkových kategorií, kteří se ztrácejí. Někteří opouštějí planetu a jiní směřují do podzemí; na naší zeměkouli existuje obrovský trh, kde se prodávají lidé. Jak to změníte? Nejprve se musíte naučit vážit si života, kterému dáváte vzniknout svým sexuálním spojením, protože když si nevážíte tohoto života, on sám svou vlastní hodnotu možná ani nevytvoří.

Plejád'ané, Světelná rodina

Afirmace:

Mám záměr vrátit lidskému otcovství přirozenou roli v životě.

Komentář:

Dnešní citát nám trochu naznačuje rozsah zneužívání života otcovskou společností. Dnešním tipem se pracujeme k poznání, že celé otcovství i se všemi nároky na „své“ děti je toho jen zástěrkou, je to jen násilné udržení mateřské výchovy v jistých mezích, tak aby výsledky dokonale sloužily globálnímu záměru.

S globálními záměry se bude vyrovnávat třetí díl, protože to není sousto pro jednotlivce, tento díl se bude zabývat těmi několika méně viditelnými projevy, které se vyhrazují mužům a jejich otcovství, a o to více se budeme snažit o vyrovnání se základními projevy mateřskými, které jsou nejsou vidět skoro z 90%.

17. DEN – NÁSILÍ

Starí Indové měli pojem Ahinsá – nenásilí. Byl to nejen pojem běžného života, označující něčí vlastnost nebo povahový rys. Byl to pojem mnohem rozsáhlejší, označující jistou etickou hodnotu celé společnosti, a v některých kastách se dochoval dodnes.

Pojem se nám dochoval, což je milé, nicméně násilí se v naší společnosti nevyhne vůbec nikdo. Násilí je všechno, co „se musí“. Musíme vstávat, musíme do práce, musíme domů, musíme, musíme, musíme.. Vzhledem k tomu, co všechno musíme sami, nám dost často nepříjde divné nutit k něčemu ostatní.

Další typ násilí je všechno, co „se nesmí“. Nesmíme toho možná ještě víc, než musíme, a dost často je „nesmíme“ spojeno s nějakým „musíme“. Kupříkladu do té práce přijít musíme, ale nesmíme přijít pozdě. Opět mnohým z nás nepříjde divné někomu něco zakazovat.

„Musíme“ a „nesmíme“ je násilí přímé, a jeho rozsah je naprosto strašný. Většina lidí má už jen přímým násilím život sešněrovaný a zdeformovaný k nepoznání. Přímé násilí produkuje v člověku adrenalin, který je návykový, a který si řada lidí plete s životní silou. Řada lidí prostě vůbec neví, že nežije.

A máme násilí i nepřímé. Např. vše, co „by se mělo“. To jsou věci, které sice nemusíme, ale vlastně musíme, pokud nechceme být vydíratelní, např. výsměchem. Vzhledem k tomu, kde se tento druh násilí používá, není jednoduché se mu bránit.. v rodinách, při výchově, při veškerých dobrovolně povinných činnostech.

Nejhorší je asi varianta, kdy pokud nesplníme to co bychom měli, nastoupí totéž jako „musíme“. Tohle násilí je zdaleka nejrozšířenější, a má tu „výhodu“, že dusí adrenalin z násilí přímého a mění tím člověka v ovci. Průvodním jevem je deprese.

Pokud něco chceme, je to velmi často také podmíněno nějakým „musíme“. Tímto způsobem si lidé otráví i zbytek života – navzájem, i sami sobě. A začíná to už ve výchově: rodiče vypátrají, co dítě chce, a pak mu to poskytují, až když splní, co mu uloží. Je to podraz, dítě se naučí podmiňovat svou radost uspokojením rodičů (učitelů, šéfů, boha), a pak se celý život diví, že slova jako svoboda, rovnost, život, láska atd. vůbec neznamenají, co znamenají.

Na druhou stranu, mnoho lidí si vůbec nevšimne, že slovo „život“ v tuto chvíli znamená „otroctví“, a že místo radosti ze života máme radost z násilí.. i když, pravda, hlavně když vyhráváme (např. při většině sportů).

A proč si toho nevšimneme? Protože to není jen tak: o otroctví nám řekli, že už je dávno překonáno, a o násilí nám říkají, že jsou to fyzické projevy. Tím se na úrovni slov (slova jsou druhou úrovní tvoření života) překryje násilí, které se v každé vteřině děje na úrovni mentální, a my bychom se pod ta slova museli dostat, abychom objevili šílenosti, které ta slova zakrývají. A ani potom ještě nebereme ty šílenosti vážně, protože je skoro nikdo nevyslovil, zatímco ta matoucí slova nám omílají už od narození. Máme prostě přelháno.

Přitom jediné podstatné násilí je to mentální. Fyzickému se docela běžně brání úplně všichni, emočnímu (vydírání atd.) se mnozí ubrání také, jen to mentální jsme byli zvyklí brát jako nevyhnutelné. No, uvidíme, jak tomu bude na konci kurzu :)

Tip:

Začněte si dělat soupis násilí, které na sobě dopouštíte. Nezaujímejte k tomu žádné stanovisko. Vypíšte situace od začátku života, a začněte násilím fyzickým, pokračujte emočním a sledujte, jaké myšlenky k tomu vedly. Tím objevíte mentální vzorce, které vás vedou životem.

U každého vzorce najdete účel, který pro váš život měl. Příkladně strach z doteků vás někdy vedl a dal vám zažít to, strach z výsměchu vás zároveň provedl jinudy a dal vám zažít ono. Uvědomte si, že násilí jste museli zažít proto, abyste rozuměli lidem okolo a dokázali s nimi cítit.. pokud to dokážete sami se sebou.

Každý z vás už potkal ty správné lidi pro rozvoj svého uchopení svých násilných vzorců. To jednoduše znamená, že každý z vás už začal nějaké vzorce aplikovat na své okolí. Vaším úkolem je najít do konce kurzu jednu takovou situaci, kde to půjde samo, uvědomit si, jak jste ji zažili a jakým způsobem ji dáváte dál a uvědomit si, že se tím držíte v její moci.

Oslabte tu situaci lítostí a řekněte si, že tudy už ne. Vzdejte se jejího používání na ostatní, vymyslete způsob, jak ji sami u sebe nahradit se soucitem a láskou a začněte ji hned praktikovat, samozřejmě na mentální úrovni. Když to přeložím, změňte svůj přístup.

Pokud by se vám taková situace nenabídla sama, jednu z těch vypsanych si prostě vyberte a použijte Slovíčkaření z prvního dílu, ovšem se soucitem a láskou. Cílem je zažít na vlastní kůži, jak osvobození druhých z vlastní hry osvobodí z její moci i vás, odvodit její princip a začít jej vědomě žít, vlastně užívat.

Toto je stěžejní praktika celého kurzu. Z předchozích lekcí k ní máte vše, co potřebujete, vědění i funkční způsob používání.

Citát:

Když někdo miluje blízkého, neškodí mu. Neuhodíte ho slovy v žádné formě. Neslyšeli jste lidi, jak jeden na druhého křičí, zasažení a zasahující slovy?

Orton

Afirmace:

Je bezpečné vzdát se násilí.

Komentář:

Když se vzdáme násilí, neznamená to, že násilí zmizí z globálního vědomí, ale přestaneme jej přitahovat do svého života. Vzdát se násilí také znamená vzdát se výchovy a poloviny celého našeho dosavadního vztahu k okolí, která je na té výchově založena přímo. Znamená to i vzdát se další části tohoto vztahu, která je na výchově založena nepřímo, a ta je u různých lidí různě veliká.

To by znamenalo vzdát se okolí, což není zatím možné. Společnost je na násilí založena, a pokud jsme se do ní rozhodli narodit, máme někde v sobě i plán, jak se s tím vyrovnat, aniž bychom z ní museli utíkat. Plán, to je způsob jednání zabudovaný do našich těl, buněk, vědomí, kostí a krve. Vzdát se násilí proto znamená dostat se k tomu způsobu, uvolnit jej a začít krůček po krůčku objevovat a realizovat. K tomu je dnešní tip, a ve zbytku kurzu jsou k tomu ty nejzákladnější impulzy.

18. DEN – BOHOVÉ

Platí-li předpoklad, že člověk je obrazem bohů, znamená to čistě to, že jsme jejich dětmi.. se vším, co s tím souvisí. Už jen to, že děti se chtějí osamostatnit, a rodiče je chtějí ovládat. Děti chtějí žít svoje, a rodiče je nutí vyřešit jejich problémy, aniž by se museli být i jen stínem změnit a vzdát svých nároků a nesmyslných přesvědčení. A hlavně aniž by se museli vzdát svých dětí, té jejich „ideální“ formy otroků.

Člověk je výtvozem dvanácti „nebeských“ ras, které poskytly genový fond, své vlastní tvary, své know how, své energie i sny. Tyto rasy jsou spolu v různých formách znepřátelení. Každá z nich si nárokuje co možná nejvíc úroků z experimentu Zahrady Země, někteří i se zdrojovými soubory, i se Zemí samotnou, i s lidmi (v současném stavu lidstva coby ideálními otroky), a snad jen několik jednotlivých bytostí to nebere jako válečnou kořist.

Boje mezi bohy jsou zaznamenány ve všech starých eposech, a skoro všechny takové eposy je líčí s dost neuvěřitelnou shodou. Tím pádem o nich nemusíme pochybovat, a můžeme je vzít za své a něco se z nich naučit. Jak víme, tyto boje vyhrála temnota. Teď je tu příležitost to celé zvrtnout, a na tomto místě je mi naznačit, kudy na to.

Je-li pravdou, že rodiče ovlivňují své děti, je nutně pravdou, že děti zpětně ovlivňují své rodiče. V mnoha a mnoha rodinách to byly právě děti, kdo uzdravil rány a neshody rodičů a vytvořil mír. To by asi nešlo, kdyby ty děti k tomu nedostaly příležitost, na druhou stranu, i děti si mohly tu příležitost vytvořit, nebo si její vytvoření vyprosit.. od Země, od Slunce, od Andělů..

Třináctou komnatou našeho původu je přítomnost Života. Přítomnost Života dokazuje spoluúčast toho, čemu říkáme prvotní Stvořitel, na vytvoření Člověka. Řada bohů si to uvědomuje, a mají za to, že když se zmocní nás, zmocní se i tajemství Života. Života se však zmocnit nelze, a je příznačné, že právě tyto bytosti si k němu právě tímto přístupem zcela zavřely cestu a umí se množit jen klonováním, a nebo to také neumí vůbec.

V jedné zásadní oblasti to můžeme doložit tak, že ve svém vědomí můžeme vysledovat nejen to, že přijde myšlenka, ale i to, že k té myšlence byl vydán nějaký popud, někdy i povolení (což znamená, že vývoj Země je pod jistou kontrolou), svým vědomím můžeme konzultovat i ten impuls i tu myšlenku a najít jejich autory.

U těch autorů můžeme vidět i jejich autory a i jejich impulsy atd. atd., až na to prvotní beztvaré nic, což to nic je Život sám. Tímto způsobem lze vysledovat nejen celou svou pokrevní příbuznost až k úplným počátkům lidstva, ale i k počátkům našich rodičů hvězdných. Není to vždycky povznášející zážitek, ale rozhodně je to dost poučné a dává nám to dost moci.

Je to jako dozvědět se, kdo opravdu jsme.

Tip:

Sedněte si, trochu se uvolněte, uvědomte si své srdce, a pak si uvědomte, že dýcháte. Vnímejte chvilíčku tu křehkou souhru tepu a dechu a dovolte si užasnout nad tou nekonečnou láskou a sounáležitostí pramenící z toho, že jste prostě živí.

Rozešlete svůj úžas, soucit a pochopení po všech příbuzenských liniích, až k samotnému Stvořiteli. Pozorujte, jak se vaše pokrevní cestičky léčí a uzdravují a jak se všude rozlévá moudrost, klid, a láska.

Pozvěte do těchto oblastí prvotního Stvořitele, odevzdejte se jeho vedení a vyšlete myšlenku, že se ztracené děti vrací k Božské Jednotě, k té prapůvodní, nekonečně intimní souhře Božské Matky s Božským Otcem, a neodbytně se dovolávají jejich společného Soucitu.

To, co se k vám vrátí, je vaše zrcadlo, odpověď, která vám dá určité pochopení. To pochopení rozešlete do všech koutů vesmíru, protože mnoho bytostí potřebuje k lidskému soucitu odpovídající klíč.

Citát:

Dejte něco významného zdroji, který vás stvořil. Největší věc, kterou můžete darovat, je vaše soucítění, schopnost pochopit, proč a jak bylo vše uděláno. Toto vcítění otevírá vaši schopnost vidět a vnímat výsledky celých věků. Chtějte, aby se uskutečnila změna a proroctví se vyplnilo. Přejte si, aby se samotní tvorové vrátili ke svému stvořiteli a osvobodili jej.

Plejád'ané

Afirmace:

Znám své rodiče.

Komentář:

Robert Graves přišel kdysi s ideou, že antičtí bohové, jejich rozbroje i sjednocení naprosto odpovídají tomu, co se dělo mezi lidmi, kteří jednotlivé bohy uctívali. Přívrženci Artemidy vyvraždili stoupence Dionýsa a kdokoliv se zachránil, musel se skrývat, dokud to nezvrhli Athénisti, kteří ty opilce vzali pod svou ochranu, ale řeklo se to jako že Artemida zneschopnila Dionýsa a ten pak dlouho nesměl na Olymp, dokud mu nepomohla Athéna, která třeba vymyslela nějaký příhodný způsob.

Podle toho, co dnes vím, bych řekl, že to šlo oboje, a oběma směry zároveň. Dnešní tip je proto vytvořen tak, aby při každém zopakování přinesl hlubší soucítění, účinnější oslovení Stvořitele a jasnější zrcadlení. To způsobí hlubší pochopení, které odemkne více bytostem přístup ke svému původu. A dál už je to na vás :)

19. DEN – ZEMĚ

Země je forma Života. Je to složitá forma. Obsahuje miliardy nejrůznějších dalších forem, odvozených od podmínek, které Země nabízí.

Různé formy života mají různou rychlost žití neboli vibraci. Kamenné formy žijí velmi pomalu. Odrohlené skály však dávají vzniknout půdě. Když vznikne dost půdy, je čas ji osít. Světy osévají jiné, inteligentní formy života, které žijí v jiném pojetí času. Umí jej ovládat. Milion pozemských let pro ně může znamenat jeden den, a právě tak jednu důležitou vteřinu umí natáhnout třeba na rok. Umí v čase i bezchybně cestovat. My lidé máme tuto schopnost po nich, po našich hvězdných rodičích, jenom ji zatím většina z nás neumí moc ovládat a děláme to spíš nevědomě. Je pravda, že ještě pár měsíců to stačí. Pak se uvidí :)

Světy se zprvu osévají nenáročnými rostlinami, v případě Země kapradinami, přesličkami atd., jejich těla se pak smíchají s původní půdou, dokud ji neobohatí natolik, že bude možno zasít složitější formy. A tak dále, na Zemi se v průběhu jejího vývoje vystřídal x milionů forem, a ty všechny tu dnes existují ve velikostech, které vždycky odpovídají jejich aktuální funkci.

Z toho vyplývá, že Země byla i s celou přírodou navržena a zkonstruována, že celý projekt existoval mnohem dříve, než byla nalezena vhodná planeta. Poznáme to z právě z toho, že tu v nějaké míře existují všechny formy, které pozemskou přírodu formovaly. Takže platí, že příroda byla stvořena, a platí i to, že se vyvíjela. Platí i zásahy „boží“, které ten vývoj usměrňovaly a podněcovaly a přidávaly další a další formy.

S tím vším je potřeba počítat. I člověk, pokud se neumoudří, může náhle znamenat velmi umenšenou životní formu. Náhle, nebo také postupně. Záleží na nás. Třeba to nebude potřeba vůbec. Vztah se Zemí je stejně složitý jako její forma. Na nás je se postupně oprostít od různých nelibostí a začít ji ctít a milovat v každé, i té nejmenší formě, kterou tato složitost obsahuje. Je to jako začít ctít sebe.

Země je knihovna vesmíru. Je živá. Živoucí. Živoucí knihovna má svého správce, v tuto chvíli člověka. Země je nesmírně cenná. Je to pokladnice vesmíru, vše, co se v našem vesmíru nachází, bylo uspořádáno do harmonického celku, tak jak si tvůrci představovali soulad mezi jednotlivými planetami a jejich civilizacemi.

Součástí vesmíru jsou i predátoři, kteří Zemi urvali do své moci, genetickým zásahem si podrobili lidstvo a svým vlivem dovedli lidstvo k vraždě Země, která by se jim hodila jako nový domov, k uvědomělé degeneraci vlastní rasy neboli k získání vhodných otroků a ještě nás používají ke svým genetickým pokusům, protože se tímto přístupem odřízli od života a stali se sterilními. Zoufale se pokouší vypreparovat z unesených lidí zázrak života, studují naši sexualitu, emoce atd., a nechápou, že by museli na život přistoupit sami, začít si ho vážit a přestat s těmito zrůdnostmi, aby získali aspoň jakousi naději. A svolení k únosům získali od našich vlád, výměnou za technologie, kterými nás ty vlády otročí.

Země je stvoření, a jako každé stvoření v tomto vesmíru obsahuje vajíčka, zárodky dalšího života. Země je těm zárodkům životní platformou, a jako taková je zosobněním ženství, přičemž nám jako jejím projevům je matkou. Jako každé stvoření ve vesmíru je však dílem spojení mužství a ženství v ohromném otcovském impulzu, který našel vhodnou mateřskou platformu (že by vesmír?), a jako taková nese znaky spojení mužství i ženství v jednom stvoření.

Každé stvoření schopné reagovat na otcovské impulzy nese tyto znaky, protože není možné reagovat na to, co nejsme. Nese je i každý člověk, pokud se mu nepodaří jednu tu část v sobě zabít a stát se sterilním, to jest netvůřčím. A to je přesně to, k čemu nás naši vládci všemi dostupnými způsoby vedou. Jeden z nich je ten, že dovedli lidstvo i k tomu, že začalo svými zásahy sterilizovat i Zemi a krmí nás vzniklou stravou.

Tip:

Začněte sledovat úkazy na obloze, úkazy ve zbytcích přírody, všemi smysly obdivujte tu neuvěřitelnou vyváženost (tam, kde ještě funguje) a dokonalost každého tvora, a vzdejte úctu bytostem, které to vytvořily. Dovolte si snít o tom, že se nám podaří povznést úroveň vědomí na úroveň, na níž bude možná náprava.

Navazte kontakt se Zahradníky Země, s láskou a úctou, a ujistěte je, že zbylý čas svého života využijete k tomu, aby jejich velkolepý projekt nezanikl nedbalostí správců a aby jimi mohl být z původního projektu obnoven a pokračovat v další dimenzi, i s uzdraveným, uvědomělým a láskyplným správcem.

Poproste je o vedení a požádejte je, ať jsou vám v kritických chvílích nápomocni.

Citát:

Většinou jste izolováni a rozškartulováni ve svých malých domovech a nejste ve spojení se sousedy ani s planetou, na níž žijete; přitom ale tvrdíte, že jste globální společnost fungující prostřednictvím elektroniky, jako by se dlouhověkost planety, která funguje už miliardy let, vůbec nepočítala. Jak pozoruhodné.

Plejáďané, Světelná rodina

Afirmace:

Dnešní afirmaci si sestavte sami, sobě na míru, a to na základě spolupůsobení dnešního tipu s dnešním textem.

Komentář:

Země je živá. Je to ohromná, úctyhodná bytost. Potřebuje své obyvatele, jako lidské tělo potřebuje mikroby. Rozbití jejího společenství ochromeným a zblbnutým správcem má za následek její umírání. Smrt je jedním ze způsobů přehození vědomí do vyšší dimenze, a to ten, kdy se zanechá tělo rozkladu nebo právě dravcům, potažmo parazitům všeho druhu.

Jsou i jiné způsoby, a ten, který nás zajímá, je zvýšit míru tolerance a soucitu a lásky ke Stvoření natolik, že i to tělo zvýší vibrační kmitočet a dostane se tam celé, bez šoku a potřeby záhrobních průvodců. Když to dokážeme, umožníme totéž Zemi. Když ne, Země se neubrání dalším zneuctěním, vyrabování, a šílené, Prométheovsky bolestivé smrti.

Degenerace správců může tedy mít šílené následky, pravděpodobně i s příslušnou karmou.

20. DEN – ŽENSTVÍ

Ženství je forma života. Je to vesmírný princip označující celou jednu podobu dualizace, a to tu pasivní, milující přijímání impulzů a odevzdání se jim. Ženství znamená dovolit tvůrčí činnost skrze sebe samou a dodat tomu tvoření dynamiku a materiál. A to už zase s pasivitou nemá nic společného.

Nic nemůže jít jen jedním směrem, proto mužství musí obsahovat ženství, protože by jinak nemělo jak to ženství oslovit, a ženství musí obsahovat mužství, jinak by nemělo jak na to oslovení zareagovat. To znamená, že ženství i mužství jsou v zásadě jen dvě nepatrně odlišné podoby, vlastně projevy téhož. Jsou stejně významné, neboť jedno bez druhého nedává smysl.

Lidské ženství je tedy stejně rovnocenné jako lidské mužství, což se nám podařilo porušit. To by nebylo problém napravit a nastolit si ve svých vztazích rovnost, základní předpoklad partnerství. Problém je úplně někde jinde. To co dnes termín ženství znamená, je brutální, ochromující lež, vpravdě výsměch vesmírnému ženskému principu, který celou hru Stvoření umožňuje. Ženský princip je toho Stvoření platformou. Posvátnou!

Náš základní problém ohledně ženství je v tom, že nevíme, co to vlastně je, ani ženy, natož muži, a už vůbec ne matky. Hned si řekneme proč, jenom poznamenám, že ženství je ještě i dnes spojováno s absurdním potlačováním své vlastní síly, s neschopností logicky myslet a vyrovnat se se svými pocity.

Matky kdysi hrály hru vyvýšenosti mateřství, a tím upozadily ženství a drasticky snížily jeho obecnou hodnotu. Založily na tom společnost zvanou matriarchát. A právě proto, že matky už potvrdily obecné ponížení ženství ve prospěch vyvýšenosti vlastního mateřství, což se týká i žen a mužů, kteří už také začali hrát hru vyvyšování mateřství, byť i jen proto, aby měli ve svých vztazích „pokoj“, právě proto takoví lidé nemohou dost dobře rozeznat ženství.

Obecně vzato, daleko větší problém s rozpoznáním ženství budou mít spíš ženy než muži, a to proto, že ženy jsou vychovávány nemyslet samostatně, cítit podle matky, a „v pořádku“ jsou tehdy, když tu matku dokonale napodobí.

Není tu prostě vzor skutečné ženy, proto nemáme jak definovat ženství. Jinak, když to vezmu méně obecně, role žen a mužů dnes nejsou dané tak striktně, jsou ženy, které nedostaly modelovou výchovu tak důkladnou, vlastně závaznou, a zase jsou muži, kteří ji naopak dostali, protože na jejich přizpůsobení matka použila víc síly než unesli. To je mimochodem čím dál častější jev.

V každém případě není nic ztraceno, je prostě jen potřeba si přiznat, že napodobením matky náš vývoj nedošel vrcholu, ale naopak uvízl někde v začátcích. Je to model, který postupně dovedl lidstvo na pokraj záhuby. Naším úkolem je tento model odmítnout, s úctou a láskou, a vytvořit nový, který bude lépe odpovídat tomu, co doopravdy jsme.. a k tomu nutně potřebujeme zjistit, co je lidské ženství a vrátit jej do našeho života.

Tip:

Začněte sledovat, co mají muži i ženy společné. Vypište si to.

Občas se zasněte o tom, co dalšího by ještě mohli mít společné lidé různých pohlaví, a připisujte si výsledky.

Sledujte, co vám samým brání v takových rozšířenějších intencích žít a slibte si, že je

budete pomalinku rozpouštět. A klidně i rychle.

Citát:

Žena nebyla v žádném období svého života nezávislá, ježto byla nejprve poddána svému otci a pak svému muži. Zároveň však mohla stará žena nabyti téměř despotické moci ve své domácnosti; její synové a jejich ženy žili s ní všichni pod jednou střechou a její snachy jí zcela podléhaly. Až do dnešního dne není v Číně neznámou věcí, že mladé vdané ženy jsou doháněny k sebevraždě pronásledováním svých tchýní, a co dosud platí v Číně, bylo všeobecným zjevem v celé kulturní Evropě a Asii až do nedávna.

Bertrand Russel, Manželství a mravnost

Afirmace:

Mám záměr rozpoznat a zprovoznit své ženství.

Komentář:

Dnešní citát se týká patriarchátu a ukazuje, že chyba není ani tak v matkách samotných, ale v jejich matkách, kterým matka za své jednání doživotně odpovídá. Zaklínadlo, které to způsobuje, je „Ty jsi moje dceruška a nikomu tě nedám“, která se pronáší, když dcera udělá, co od ní matka chce. Je to matčina odměna za dceřinu službu, tedy se dcera naučí co nejdokonaleji sloužit matce. Přes všechny „zásluhy“ však tuhle kletbu většina matek nakonec nějakým způsobem naplní. Vlastní život si totiž dcera „nezaslouží“ nikdy.

Hezká slova se smrtíci účinky, to je naše mateřství. Když nepomáhají slova hezká, přijde na řadu „Jsem tvá matka a ty jsi mé dítě, navěkyvěkův“, v o něco mírnějším případě „Dokud žiju, jsem tvá matka“. A ty účinky jsou pak opravdu dlouhodobé, kolikrát trvá mnoho životů takovou kletbu zlomit.

21. DEN – VÝCHOVA

Výchova je způsob, jakým jsme my lidé, ale i zvířata a i rostliny přizpůsobování pro otroctví, které nás čeká. Je to zhodnocení celých sérií poznatků, které vymyslely chytré hlavy, ovšem pod vlivem impulsů z vesmíru. Války „bohů“, instrukce sionských mudrců, zjevení Ignáce z Loyoly a vlastně i veškeré známé mýty, pohádky atd. se zabývají nejružnějšími formami otroctví, které je nutno přežít, a pak prý bude dobře.

Výchova jsou lži, které nás formují pro otroctví, jsou to lži, které deformují Člověka, obraz Stvoření, a vytváří z něj žalostné lidské půlky válčící s jinými půlkami o to, kdo bude mít „pravdu“ neboli či lži teď nabudou vrchu. Výchova je násilí.

My jsme vychovávaní tak, že existuje jen jedna pravda. Bývá to pravda matčina, kterou matka v průběhu nejranější výchovy zabuduje do svých potomků, a nad ní se zahnízdí pravda otcova. Tyto dvě pravdy se v nás pak perou, stejně jako se rodiče perou mezi sebou. A každý z nás jde skoro do každého do vztahu s tím, že to bude on, kdo bude mít pravdu.

A to má háček – pokud by měla existovat jen jedna pravda, měla by být objektivní. To je problém, protože žijeme v relativním světě, proto jsme subjektivní bytosti, a na tu univerzální pravdu máme každý svůj pohled. Ten pohled je to, co žijeme, každý zvlášť. Snaha zbavit nás naší pravdy je snahou zbavit nás našeho vlastního života.

Vnucená objektivita je násilí. Pravdu má ten, kdo je právě silnější. To je v patriarchátu á priori muž, jehož pravdu kontroluje nadřízený. Tímto způsobem má stát kontrolu nad celou populací, protože všichni muži myslí, vidí, mluví i jednají podle svého nadřízeného, a mění život svůj i svých rodin podle toho, o kterého nadřízeného se zrovna jedná.

Ženám bylo s povýšeným úšklebkem ponecháno právo mít si svou pravdu i si ji vyslovit. Ten povýšený úšklebek ovšem zakrývá strach, nikdo se nechce dostat do otevřeného konfliktu s ženinou emocí, proto se jí nezakazuje projevit svou pravdu. Není pochopitelně brána vážně, ale na to ji měli zvyknout doma.

Matky toho zneužily k upevnění svého postavení, a ženina emoce není ženina, ale matčina, a ženina pravda tomu pochopitelně odpovídá. Tím pádem jediným člověkem, který bere ženu vážně je její matka, která jí ty pravdy vnutila, a bere ji vážně jen proto, aby si na ni udržela svůj vliv.

Je nesmysl chůt po mužích, aby vzali ženy vážně. Na to musí přijít muži sami. Na ženách je, aby k tomu dostali příležitost. Mezitím ženy přijdou na to, že to ony samy sebe neberou vážně a že především ony potřebujete slyšet a UZNAT svou pravdu. Přijdou na to, že jejich názor na jejich pravdu, jejich uznání je pro ně rozhodující, ne cizí.

A hlavně přijdou na to, že když začnou objevovat svou vlastní pravdu neboli odkládat matčinu, zcela přirozeně se zapojí i muž, protože konečně ve své ženě pozná svou ženu a ne tchyninu loutku.

Muži ostatně budou procházet tímtež, hned co si povolí skutečné pocity a zjistí, že mají svou pravdu, která je z neznámých důvodů mnohem uspokojivější než studená pravda nadřízeného. Připomínám (toho není nikdy dost), že aktuální pravda o nás je teď a tady, v každém okamžiku je jiná, a najdeme ji v pocitech.

Jsou i pravdy neaktuální, zazděné. Leckterý pocit v sobě nosíme už od dětství, a je tomu tak proto, že jsme nedostali šanci srovnat se s pravdou. Kdybychom se mohli srovnat s pravdou, nebyli bychom vychovaní, naše matky by se námi nemohly chlubit v ženské

hierarchii, otcové v hospodské hierarchii a stát ve svých pracovních výkazech a daňových příznáních.

Tip:

Předně si vypište nejméně sedm pocitů, které čekají na uznání, a při vypisování vědomě uznejte, že tu jsou.

Vyberte si (dnes) jeden (třeba se vám přihlásí sám), uvědomte si, že je to plnohodnotná životní forma, vnímejte její život a energii a zaujměte k ní postoj „jak s ní“. Tím se dostanete do srdce. Nebraňte se tomu.

Dovolte si cítit s tou křehkou energií, cítit její život, tak jepičí a tak účelový, a uvědomte si, že jde o obrovský dar, dar lidského těla svému duchu. Uctěte ten dar tím, že jej přijmete, a porozhlédněte se trochu v emoční rovině. Ochutnejte život, který produkuje vaše buňky, každá jednotlivě i všechny dohromady. Vnímejte jejich souhru, sounáležitost, a tu jejich naprostou oddanost a lásku k vašemu vlastnímu žití. Vyjádřete jim, co cítíte.

Uvědomte si, že vás kdysi někdo proti tomuto zázraku postavil, dovolte si cítit lítost nad tou zradou, a až vás to vrátí zpátky do srdce, slibte si, že takhle už ne. A po zbytek dne si hezky užívejte legálnosti svých pocitů a živoucí přítomnosti vašich buněk. Máte jich plné tělo ;)

Tento postup teď s těmi sedmi vypsányými pocity opakujte po sedm dní, abyste si tento přístup zažili. Budete to potřebovat.

Citát:

Všichni jste léčitelé, kteří jsou tu proto, aby uzdravili sami sebe a manifestovali uzdravující vibraci, tak aby mohly rostliny, zvířata a Země cítit, jak se tyto vibrace šíří krajinou. A když vpustíte do svého těla více energie a budete používat číslici 8 – či znamení pro nekonečno – vizualizovanou na třetím oku, naučíte se toho mnohem víc a začnete se vskutku uvolňovat a měnit souběžně s vývojem událostí. Buňky vašeho těla jsou načasovány k probuzení a vy se teď rychle vyvíjíte, vzkvátáte vstříc plnosti svého bytí. A zatímco vzkvátáte, vyzýváme vás, abyste se uzdravili, abyste umožnili okolní energii vyživovat vás, až budete odpouštět a pouštět se.

Plejád'ané, Světelná rodina

Afirmace:

Miluji buňky svého těla a odevzdávám se jejich lásce.

Komentář:

Tak, a je to tu :) Předpokládám, že za ten týden ve vás uzrálo učení o emocích jako živých formách, a teď je čas začít s těmi formami spolupracovat. Emoce jsou formy vědomí s jasným, konkrétním nábojem, vzešlým z vědomí buněk a jejich vědomí toho, co jsme ve svém těle zažili, a ten náboj nám pomáhá vyrovnat se s každou jednotlivou situací, a to i s těmi zazděnými.

A je to úžasné..

22. DEN – STRAVA

Strava je vždycky forma života. Vše, co existuje, je na nějaké úrovni Bytí stravou. Fyzická strava je všechno, co dáváme tělu. Na Zemi je to tak, že všechno živí všechno. V přírodě je to jasně vidět. Každá forma života časem zaniká, vrací materiál Zemi a dává tak jejím prostřednictvím vzniknout dalším formám.

Z toho všeho vyplývá jedna závažná věc. Stravou se automaticky stává vše, co již naplnilo účel svého života. Je to tak v pořádku. Urputné vegetariánství ani veganství nedává při duchovním růstu smysl. Při duchovním růstu je potřeba odblokovat věci, které vznikaly v nejrůznějších situacích, a ty situace, kolikrát mnoho životů staré, je potřeba znovu navodit. A strava je toho nástrojem, ne sice jediným, ale také ne zanedbatelným.

Zvířata ani rostliny nenamítají nic proti tomu, že je jíme. Kdyby s tím měly problém, nemohly by se tu vůbec vyskytnout, protože takhle to na Zemi v tuto chvíli je. Možná se to změní, a to bude dáno čistě tím, že stav věcí přijmeme. Nelze změnit to, co nepřijmeme, to už víme. Musíme uvážit, že žádná forma, která se nechce stát potravou pro ostatní formy, zákonitě nemůže přijímat potravu ani sama. Rostliny ani zvířata nejsou žádnou výjimkou, naopak, jdou nám příkladem.

Jsme to, co jíme. Striktní vegetariánství i veganství dává smysl tehdy, když chceme dosáhnout výsledků, kterých jinak nedosáhneme. Budiž však řečeno, že současná výroba potravin je podmíněna držením zvířat v děsivých podmínkách a znamená strašné utrpení, které pochopitelně jíme také.

Jíst znamená smísit svou energii s energií, kterou představuje to které jídlo. Znamená to pohltnout cizí život se vším všudy, včetně zase jeho potravy, zrození i smrti. Ubíjení půdy chemickými jedy, hnojení umělými krmivy dělá z rostlin umělou hmotu. Tou krmíme zvířata i sebe. Chování zvířat v úděsných podmínkách, bez jakéhokoli životního prostoru, hrůzná smrt na jatcích, to vše je běžného jídla součástí.

Jíst znamená identifikovat se do značných důsledků s tím, co nám za stravu posloužilo, a prožít tu kterou identitu. To je i původní úlohou „stravy“. Znamená to porozumět jiné živé formě na fyzické úrovni, v prožitku těla. A když něco jíme častěji než jednou týdně, rozšiřujeme svou identitu trvaleji.

Jíst maso znamená identifikovat se se zabitým zvířetem, což maso se začíná rozkládat hned po smrti. Naše buňky tedy obdrží informaci rozkladu. Jíst vepřové, skopové atd. znamená navíc identifikaci s vykastrovaným zvířetem a při častější konzumaci vede mj. i k impotenci. Atd.

Dítě užívající mléko jiné než to lidské mateřské neroste v člověka, ale v něco jiného. Předčasné odstavování je strašná krutost, a nahrazení lidského mléka jiným znamená mnoho krutostí dalších. Říkají nám, že „kravička dává mlíčko“, a s nepochopitelnou samozřejmostí opomíjejí násilné držení zvířat v otroctví, krádež a sežrání mláďat a vyžírání jejich mateřského mléka, v současné výrobě nelidsky ždímaného..

..toto nejzřetelněji ukazuje, jaký je přístup lidí a celé společnosti k mateřství, a ještě více k dětem, kterým to cizí mléko cpeme, jako že je zdravé. Kravské mléko je zdravé pro tele, dokud to tele nevyroste, lidské mléko je zdravé pro dítě, dokud nevyroste. Dokud nevyroste!

Tip:

Uvažujte občas nad tím, co jíte, sledujte, k čemu jídlo používáte a srovnávejte to s jeho původním účelem. Do konce kurzu bych nedoporučoval dělat nějaké zásahy do stravování, jak ho máte zažité. Spíš si v sešitku zaveďte kapitolu, nalezené rozpory si do něj zapisujte a vraťte se k nim, až skončíte s kurzem.

Co můžete udělat hned, je přijímat každé jídlo s úctou a láskou a vědomě za něj poděkovat Zemi a jednotlivým formám, které na něj svými těly přispěly. To vám pomůže uzavřít kruh látkové výměny se Zemí, který je v tuto chvíli rozpojený strašným zacházením s přírodou, a napravit vzniklou křivdu aspoň sami za sebe. Země nemůže za to, že lidstvo jí jen za poplatky.

Prostě sledujte jednotlivé složky jídla až k jejich vzniku a vnešte do toho svůj soucit.

Citát:

Připomínáme vám tyto myšlenky, protože musíte být zdraví cestovatelé, plně si vědomí toho, že vaše tělo je tu proto, aby vám udílelo lekce. Nejste tady proto, aby vás zachraňoval někdo jiný. Platíte si lekce, abyste se naučili vařit gurmánská jídla, ale ve skutečnosti nestudujete způsoby a prostředky ovlivňování svého fyzického těla. Vaši předkové se v těle vyznali mnohem víc než v současnosti vy. Za prvé věděli, že vše, co kolem nich roste – byliny, zelenina a ovoce – je ovlivňuje. Viděli v rostlinách něco víc než jen jídlo k zahnání hladu nebo k naplnění žaludku. Vše, co pěstujete, má svou vibraci, a když to sníte, stáváte se s tou vibrací zajedno. Některé z vibrací jsou sluchitelné, jiné ne; vy si však jídlo vybíráte podle toho, jak dobře vám chutná, a ne podle jeho vibrací. Všechny rostliny a zvířata jsou vibrující bytosti, stejně jako vy..

Plejáďané, Světelná rodina

Afirmace:

Přijímám potravu s láskou a vděčností.

Komentář:

Současnou výrobu potravin zavedli „lidé“, kteří ví, že lidé zatížení tak strašnou karmou budou sami od sebe chytat pocit viny a půjde je lépe ovládat. A jelikož to, v čem držíme zvířata je regulérní otroctví, znamená to že se do určité míry nebudeme moci z otroctví vymanit ani sami. Pokud chceme méně zatíženou stravu, musíme si připlatit a zatěžujeme se tak potřebou vydělat více peněz. Držíme se prostě v otroctví všemi možnými způsoby.

Jídlo je přitom dar Země. Je to způsob, jakým se může člověk, tedy duše v lidském těle účastnit jejího života. Pokud je vše v pořádku, mělo by v nás jídlo vyvolat radost z daru, tedy vděčnost, a mělo by dodat ještě i energii, vzniklou oceňováním chuti a stavební materiál pro regeneraci těla, včetně vzoru, podle čeho se to tělo má regenerovat. Některé nástrahy už známe, k dalším se ještě dostaneme, v každém případě, když už jednou milujeme své buňky, lze předpokládat, že se začne měnit i přístup k tomu, podle čeho je regenerujeme.

A na nás je, abychom si to dovolili.

23. DEN – MYŠLENKY

Myšlenky jsou formy Života. Jsou myšlenky jednoduché a myšlenky složené. Myšlenka je zformovaná energie, jejíž tvar má určitý magnetismus a tím přitahuje formy stejné nebo podobné.

Zároveň myšlenka je vždycky předlohou pro jakýkoliv otisk v hmotě. Ne že by se každá myšlenka musela obtisknout, ale pokud něco v hmotě existuje, existuje to zároveň i ve sféře myšlenek. Není možné, aby třeba lidské tělo existovalo bez myšlenkové předlohy.

První, z čeho se musíme dostat, je fakt, že setkání s jinou myšlenkou v češtině pojmenováváme „nápad“, což znamená napadení neboli útok. Tak to přitom není. To, čemu říkáme nápad, je ve skutečnosti setkání dvou myšlenkových forem, a to se děje na základě magnetismu, ničeho jiného.

Myšlenky NEJSOU slova. Slova jsou způsob, jak tu kterou myšlenku vyjádřit. Mocný způsob, ale zdaleka ne jediný. Slova jsou pro mnoho z nás způsobem, jak si tu kterou myšlenku „přeložit“. Řada z nás přemýšlí ve slovech, v pojmech, v celých větách, v souvětích, a to je všechno balast. Právým způsobem je něco, čemu bychom řekli telepatie, kdyby ten termín nebyl tak.. no, je to jenom slovo.

Slovo je způsob realizování myšlenky, neboli odívání formy tělem. Je to zahušťování formy do výraznější, zřetelnější podoby, takže když takhle odějeme myšlenku zvukem, budou ji ostatní vnímat sice jakoby jednodušeji, ale už ne tak přesně. Slova jsou velmi silná, a jelikož málokdy vystihnou přesný tvar myšlenky, stává se, že ji zdeformují.

Slovní komunikace prostě není přesná, a je strašně závislá na tom, jak myšlenku pojmem. Pojetí je to, co z myšlenek vytváří jednotlivé pojmy. Pojmy jsou různě rozšířené a také různě platná pojetí jednotlivých myšlenek. Sluší se podotknout, že některé dnešní pojmy vznikly v cizích dobách, v cizích kulturách, a ne všechny jsou s naším dnešním životem slučitelné.

Nás teď zajímá fakt, že člověk má ve své výbavě možnost vnímat myšlenky ještě úplně jiným způsobem, člověk dokáže vnímat myšlenky přímo. Další fakt je ten, že člověk sám je vyjádřením myšlenky, která sice v tuto chvíli mnohým z nás připadá nadmíru složitá, ale která přitom nijak složitá není. Je a není.

Člověk je tedy myšlenkou, projevenou myšlenkou, projevenou v hmotě i ve všech mezistupních. Člověk je myšlenkou, která může toto všechno vnímat a zakoušet v sobě samém. Člověk je tím pádem obraz nejen bohů, kteří tuto myšlenku zkonstruovali, ale i toho „boha“, který toto celé Stvoření tvoří.. žije.. dýchá..

..Člověk s velkým „Č“ je bohem.

Myšlenky mají více rozměrů. Slova jich mají méně, a slova napsaná, to je jen plocha. Obtisk v hmotě je jen hrubé znázornění původní ideje. Z toho můžeme pochopit úlohu představivosti, a také omezení našich čtyřech rozměrů. V mentální dimenzi však tato omezení neexistují..

Všechno toto nás vede k nezvratné jistotě, že není jedno, jaké myšlenky myslíme neboli jaké bytosti vpouštíme do své mysli. Naším úkolem je zorientovat se postupně v mentální rovině prostřednictvím smyslů naznačených v dnešním tipu, udělat si kritéria stýkání s jejími obyvateli, a začít tam normálně, vědomě žít.

Tip:

Uvědomte si, že myšlenky můžeme pozorovat, prohlížet si jejich tvary, můžeme je i určitým, velmi jemným způsobem cítit atd. Zkoušejte si to a vnímejte, že ta energie je sice jemná a řídká, ale živá. Živá!

Uvědomte si, že každou takovou formu života k vám přitáhlo něco, co je ve vás, tedy v myšlenkové předloze vás samých. Sledujte magnetismus, jak funguje, a jak se s vámi jeho prostřednictvím kamarádí bytosti mentálního světa. To, co uvidíte, je vaše nejpřesnější a nejpravdivější zrcadlo.

Zamyslete se také nad slovem informace. Slovo informace je naprosto dokonalé, chceme-li informaci, opravdu se ptáme na to, co je „in forma“ neboli „ve formě“ neboli co znamená, jak působí a jakou energii obsahuje ta která konkrétní životní forma.

Je to jako zeptat se někoho: „Kdo jsi, jaký jsi a co tvá přítomnost přináší?“ A zkusili jste se někdy zeptat „Jak se máš?“ Jestli ne, tedy to zkuste teď a ochutnejte život v mentální dimenzi :)

Citát:

Co to znamená důvěřovat? Znamená to mít takové vnitřní vědění, že vaše myšlenky vytvářejí váš svět – prostě být si zcela jist, s božskou samozřejmostí a vnitřním věděním, že *když něco myslíte, je to*. Jakmile toto pochopíte a začnete to žít, začnete měnit svůj život.

Plejáďané, Poslové úsvitu

Afirmace:

Myslím, tudíž jsem.

Komentář:

Z textu nám vyplývá, že každá myšlenka má svého tvůrce neboli bytost, která tu energii zformovala. Každá taková bytost je tvůrcí. Podle stvoření je možné poznat tvůrce, tedy autora. Dost vesmírných autorů svá díla volně sdílí, a dost jich má jisté autorské nároky. Někdy ty nároky zahrnují i všechny uživatele se vším, co k nim patří, a ve zbytku kurzu si popíšeme některé způsoby, jakými svá práva vymáhají..

I člověk je takovou tvůrčí bytostí, nebo se jí aspoň může stát. Je pravdou, že dnes lidé většinu myšlenek ani neochutnají, a hned je strkají do slov, kterými je deformují, aniž by pochopili, co a jak. Hlavní snahou takových lidí je pak ta slova co nejlépe zpeněžit.. (že by si někde vzali nějakou tu inspiraci?).

24. DEN – TĚLO

Tělo je forma života. Je to forma složitá, a je to způsob, jakým se myšlenková forma člověka může účastnit života na planetě Zemi. Každé tělo je projevem nějaké individualizace duše.

Člověk má více rovin vnímání, a v každé té rovině existuje prostřednictvím těla. Prostřednictvím těl získává duše zážitky, které se nám podaří proměnit v zkušenost. Tělo je tedy něco svrchovaně důležitého, bez těla to nejde, a tedy tělu přísluší velká láska a úcta. Fyzické tělo je dar Země a ctíme-li Zemi, ctíme nutně i tělo a pokud nectíme tělo, nectíme Zemi v nás samých.

Současná lidská strava nevychází z úcty k životu a degeneruje nám tělo. To se týká i většiny diet, většiny kosmetických přípravků, a v jistých důsledcích i otrokářských značek jako je tetování nebo piercing, k nimž se dostaneme jinde, tady si teď dáme pár názorných příkladů ničení těla stravou a kosmetikou.

Konzumování mléčných výrobků v tzv. dospělosti je ukázkou, že ve skutečnosti dospělí nejsme ani omylem, nemluvě o tom, že naše těla jsou pak nepřiměřeně zahušťována bílkovinami a zahleňována. Kosti naopak měknou, protože jsou převápněny. Zdravotní stav obyvatel všech států, kde je mléko vyráběno a konzumováno ve velkém to potvrzuje. Konzumace mléka nám zajišťuje polovinu všech známých problémů, jak u těla, tak i u ducha, a tak i v karmě. Je to rozkaz tělu držet se v úrovni nemluvněte.. je to zruďnost.

Kosmetika je tu z 99% proto, aby se přirozené funkce lidského těla nahradily nepřirozenými. Je to jeden z nejzruďnějších byznysů na Zemi, protože kvůli přípravkům, kterými si svobodně, jen pod vlivem reklamy ubíjíme jednotlivé funkce těla, se drancuje příroda, při testování se hrozným způsobem týrají zvířata a i lidé, a navíc, musíme si je kupovat, takže si vyšší potřebou peněz utužujeme zakotvení v otroctví a navíc se pod celé to utrpení podepisujeme čili vytváříme šílenou karmu, která také postihne v první řadě tělo.

Přitom kosmetika není k ničemu potřeba, je tu jen k oslabení a zdecimování těla. Co člověk potřebuje, je šampón a nějaký druh mýdla. Zubní pastu. Když si někdo po koupeli namaže tělo krémem, uvězní v kůži zbytky vody, která se nemůže doodpařit a kůže nemůže dosáhnout své ideální vlhkosti. Krém také nahradí přirozenou mastnotu nějakou cizí, například prasečí, což naprostou většinou znamená ještě i ucpání pórů tak, že kůže nemůže dýchat. To jsou tři ubité funkce těla na jedno namazání.

Jenže to není všechno. Uvězněná vlhkost s původní mastnotou utvoří pod kůží bochánky, které se nám nelíbí, tím spíš že krémy dost často obsahují ještě nějakou „výživu“ a bochánky bobtnají dvakrát. Vlastně to znamená udělat si z kůže umělou hmotu. A tak si ty bochánky původní vlhkosti, uvězněné vody a původní mastnoty necháme vyndat. To pro tu kůži i pro celé tělo bude znamenat ještě šok, a může se stát, že přestane fungovat úplně. To je ostatně kosmetického průmyslu i cíl, zpoplatnit tělesné funkce. Těla nám zřejmě mají do budoucna fungovat jen za poplatek..?

Dva uvedené příklady nejsou z nejhorších, ale z typických. Plet'ové masky, plastické operace a třeba pojídání brutálně vykastrovaných zvířat jsou mnohem horší, akorát ne tak názorné. Vše, co do těla přijímáme je rozkazem tělu k regeneraci podle dodaného vzoru. A ten vzor?

Jíme stravu sterilní, zabíjíme bakterie ve vodě, dokonce likvidujeme roztoče

i v kobercích a čalounech, protože jsme si nechali nakecat, že jsou potenciální hrozbou, a přitom víme, že lidské tělo bez mikrobů nemůže existovat lidsky a že se stává sterilním.. umělohmotným. S každou sebemenší slabostí či bolestí se vyrovnáváme pomocí neživých chemických preparátů, které nás krok za krokem připravují o imunitu. Je to to samé jako si přitáhnout příslušnou verzi AIDS, jenom ne tak rychlé. To je náš vztah k tělu.

Tip:

Začněte trochu uvažovat v naznačených kolejkách, jak globálně, tak i u sebe, a tak trochu i v nejbližším okolí, a průběžně si vypisujte poznatky. Nikoho s nimi ale neseznamujte, dokud nezískáte takový nadhled, abyste to mohli udělat se soucitem a láskou. A snažte se objevit účel, zkušenost, kterou tímto lidstvo dostane, a važte si lidí, kteří si tu hrůznou zkušenost dobrovolně přivodili?

Co se soucitu týká, umíte si představit, jak obtížné bylo tento podraz na lidi vůbec vypsat?

Citát:

Důležité je, abyste pochopili důvod, proč můžete skrze tělo přijímat zprávy o svém zdravotním stavu. Vaše tělo představuje pro ducha nejsnadnější možnost, jak vás oslovit, když odmítáte naslouchat. Znamení, symboly a zprávy jsou všude kolem vás a vy se je musíte naučit interpretovat. Vaše tělo pracuje s vámi, nikoli proti vám, a právě nyní, ať dělá cokoli, vám vaše tělo pomáhá něco pochopit. Možná moc zrychlujete či naopak zpomalujete. Nesuďte. Učte se vyjadřovat pocity, které přicházejí z vašeho nitra, a tímto způsobem se můžete stát sami sobě léčitелеm. Energie existuje všude kolem vás, a když ji vpustíte dovnitř, vyčistí a revitalizuje vaše tělo bez ohledu na to, jak toxický je svět. Bez ohledu na to, jak je svět toxický, dokážete jej detoxikovat vytvořením nejcennější substance ve vesmíru – lásky? Tu totiž můžete generovat zdarma, jen kdybyste se do toho úkolu pustili..

Plejáďané, Světelná rodina

Afirmace:

Miluji své tělo.

Komentář:

Všechno má však svůj účel a sám jsem, abych mohl vypsat kurz, musel po mnoha letech začít zase kouřit, a to i doma. Vyhradil jsem si komůrku, píšu při neustálém větrání a v chladnu, a krom získání potřebného nadhledu k vytvoření kurzu jsem obdržel i řešení hned několika problémů z mého kuřáckého období a získal další poznatky, jako například že žádná vonná tyčinka vám nevykouří potvůrky z bytu tak účinně jako cigareta, dílem i proto, že je vykouří i ve vás. Bohužel kouření přitáhne zase potvůrky jiné, ale těch už se zbavit umím.

Jeden zásadní rozdíl tu je: jednak vím, že kouření zdaleka neškodí tělu tak, jak se lidem vnucuje, mnohem víc lidem škodí smrtící nápisy na krabičkách, a proto když jsem se s tělem domluvil, že kouření podstoupíme, součástí domluvy bylo tyto nápisy vždycky rovnou eliminovat.

Tento příklad budiž vašim klíčem: vzít tělo jako živoucí bytost a na potřebných experimentech a postupech se s ním normálně domluvit.

25. DEN – MATEŘSTVÍ

Mateřství je dosud neodvolaným nárokem na děti, na děti jejich dětí a na všechno, co všichni potomci dohromady vytvoří, popřípadě ovládnou. Takto byl postaven matriarchát, který v naší společnosti přežívá dodnes, z velké části pod rouškou tabuizovaného mateřství, ženy se sice částečně vyhrabaly zpod mužské nadvlády, ale spousta jim toho ještě nepatří oficiálně. To znamená, že spousta mateřských nároků je tu ve skryté podobě, nicméně dokonale funkčních.

Za patriarchátu byly matky nuceny zvládnout všechny děti, které jim muž nasekal, a nesměly přitom použít ovládání zjevné, a to ze dvou důvodů: zjevné ovládání je v patriarchátu vyhrazeno mužům, takže hrozilo, že bude zpochybněna úloha zvaná hlava rodiny, a jednak, ženy v patriarchátu nemají žádné jiné opodstatnění než rodit patriarchům děti, takže kdyby byly stejně hnusné jako otcové, s velkou pravděpodobností by se o ně neměl k staru kdo starat. Proto na zvládnutí dětí matky používaly skryté prvky.

Dcery, to je samostatná kapitola. Přízpůsobení dcer pro účely patriarchů je v zásadě stejné jako v matriarchátu, jenom se přidalo ovládání globální, ovšem tak, aby žádný globál nevzal matce naprostou, absolutní vládu nad dcerou. Dcera by musela být mrtvá, aby se jí matka vzdala. Lidová poezie poskytuje řadu svědectví o případech, kdy dcera pochopila matčinu nadvládu a když jí byl příkladně nucen matčin „typ“ manžela, spáchala prostě sebevraždu, a také o případech, kdy dceru, která se nechtěla nechat ovládat zabila matka osobně. Matky prostě nesnáší, když má dcera vlastní život a nelze ji ovládat.

Pokud má být dcera dobrou patriarchální ženuškou, musí být zbavena síly, musí se vzdát své mysli a nechat ji používat oficiálními autoritám, ale především matce, která přece ví, co je pro dceru nejlepší. Musí jí být přelhány emoce. Ženám musí zůstat emoce, aby byly ochotné starat se otcům o děti, ale nesmí být pravé, aby ta žena nerozpoznala pravdu a nenarušila patriarchát. Tohle se zjevnými prostředky nedá udělat vůbec.

Ke všemu naši otcové, kteří jsou v patriarchátu „ti silní“ a ve své rodině „všemocní“, zodpovídají režimu za svou rodinu. Zároveň žena nemá hodnotu ani domácího zvířete, a nadto je šileným mýtem o Adamovi a Evě určena jako automatický viník čehokoliv, co se takové rodině může přihodit zlého. Takže se dost často vyskytovaly incidenty takového charakteru, že i muže se ženy snažily ovládat, a to opět manévry co nejskrytějšími.

Skryté prvky, to je magie. Skryté prvky používané na ovládání ostatních, to je magie černá. A mateřská výchova budí v lidech takový strach, že všichni lidé do jednoho reagují na mateřská ovládací dramata, z toho většina přesně tak, jak se to doma kdysi naučili.. jen málo lidí dokáže svou reakci uhlídat a přizpůsobit svým účelům a svému životu.

Na rozdíl od upířího způsobu otců používají matky na své okolí (nejen na děti) pavoučí wampyrismus. Pomocí slov a ženské magie (přísliby klína atd.) člověka zamotají do sítí náznaků, příslibů a pak, pomocí slov napuštěných emočním jedem toho zamotaného uštknou, vlastně paralyzují, a vysávají postupně jeho nitro, tak jak ho ten jed rozkládá. A rozvod dnes znamená totéž, co pavoučice dělá se svým samečkem. Přizabije, uštkne, vysává a jeho rozloženým tělem krmí své děti, samozřejmě svým prostřednictvím.

Matčino jednání chrání tabu mateřství, což je od začátku do konce černá magie: děti se v průběhu dětství naučí, že matku nesmí za žádnou cenu zpochybňovat, jinak to hodně a dlouho bolí. Fungují tu všechna standartní zaklínadla, lidé cítí bolest u sebemenších „neposlušností“, některé věci jim „samovolně“ mizí z paměti, a mnoho z nás nedokáže

udělat cokoliv, co by se mamince nelíbilo za celý svůj život. No za svůj, on je její.. to proto většinou lidé nikdy nefungovala žádná duchovní cesta.

Tip:

Začal nám nejtěžší úsek kurzu. Jak se s tím srovnat? Zprv, prohlaste „Je to možné“. Zadruhé, nezaujímejte žádné, vůbec žádné stanovisko kromě pozorovatelství. A odpočiňte si, pokud možno až do doby, než získáte jakýs takýs nadhled. Máte na to celý den.

Matkami se budeme ještě mnoho zabývat, protože jejich ovládání je primární a vnitřní, a je dodnes jak vzorem pro ovládání vnější, tak i jeho základním prostředkem. Dnes si o něm začneme dělat obrázek, který budeme v dalších dnech doplňovat, a se zpracováním počkáme, až to začne dávat smysl.

Citát:

Matka uchopila kluzké novorozeně do náručí. Držela tiché dítě před sebou a dívala se mu přímo do lesklých očí a řekla: „Musíš vědět, že tě milujeme a budeme ti na tvé cestě oporou. Mluvíme z místa za svými očima, z místa mé Věčnosti, k místu za tvými očima.“

Přitiskla své rty na malé rtíky a vyslala myšlenku: Směšuji svůj dech s dechem veškerého žití, aby vstoupilo do tvého těla. Nikdy nejsi sama, jsi spojena se vším od Božské Jednoty. Když jemně stírala porodní zbytky z očí a nosu dítěte, řekla: „Dnes budeš spát na hrobech našich předků a jednoho dne po nich budeš kráčet. Potrava, kterou budeš jíst, vyrostla z kostí a krve prarodičů našich prarodičů.“ Pak, když pohlédla na genitálie svého dítěte, pomyslela si: Duchu Věčnosti, vstupuješ do vztahu dcera – matka. Vážím si tvého rozhodnutí přijít skrze mne.

Marlo Morgan, Poselství z věčnosti

Afirmace:

Mám záměr vrátit lidskému mateřství původní přirozenost.

Komentář:

Ztracené ženství je nejstarší, nejhlubší a nejbolestivější rána, kterou kdy naše lidství utržilo, a lidské mateřství tomu odpovídá. Dnešní citát ukazuje, jak k mateřství přistupují ženy civilizací, které jsme vyvraždili, protože toho věděli o životě mnohem víc, než my, páni tvorstva, a nechtěli si to nechat vzít. Jejich rituál vítání nového života nám může dát tolik potřebné srovnání.

Která matka dnes ví, že dítě má duši? A která ví, že dítě má i ducha, který přichází z věčnosti? A která dnešní matka se podle toho chová? Která matka bere dítě jako svébytnou bytost a ne jako svůj výhradní majetek? Která se neukájí vědomím, že konečně „má něco vlastního“? Která matka umí s dítětem mluvit tak, že jí hned po porodu beze zbytku rozumí? Nemluvě o tom, že který porodník pozná, že dítě žije, dokud ho neuhodí a dítě nezačne rvát a „žít oficiálně“?

Chápete?

26. DEN – HIERARCHIE

Hierarchie je formou života. Je to způsob zapojení společnosti. Hierarchie je lež, nástroj zkušenosti, ale.. tady je to trochu složitější. Víme, že i ve vesmíru je jistá hierarchie. To vlastně ale ukazuje, že i vesmír je nástrojem zkušenosti. Vesmír je jeden ze způsobů, jakým Jednota zakouší sebe. Hierarchie vesmíru je založená na tom, nakolik si která bytost uvědomuje své spojení s Jednotou.

Současná lidská hierarchie je založená na jiných principech. Neslouží lidem k zakoušení Jednoty (a naopak), slouží k separaci a k zakoušení toho, co nejsme. Je jasné, že to vyplodí příslušnou zkušenost, tedy, vyplodilo by, kdybychom měli všichni čas uzavřít té zkušenosti kruh, poučit se a obrátit se jinak. Je možné, že ten čas získáme.

Současné lidstvo má tři hierarchie: jednu zjevnou, patriarchální, druhá, matriarchální je z devadesáti procent utajená, ale dere se v poslední době na povrch, a třetí je tajná a pokud se jí podaří, co má v plánu, zjeví se na konci. To se nás týkat může a nemusí, a zajímat nás teď budou ty první dvě, patriarchální a ženská.

Patriarchální hierarchie odvisí od smyšleného mužského boha otce, který má na Zemi svého zástupce, např. papeže, který tlumočí boží vůli obyvatelstvu, někdy přímo, a většinou prostřednictvím nižších hierarchických vrstev: kardinálů, biskupů a kněží. Tato hierarchie byla v průběhu doby nahrazena hierarchií světskou, jako je třeba prezident, ministři, hejtmani a nejrůznější formy zastupitelstva. Fiktivním bohem je zde lidstvo. Tyto dvě hierarchie jsou zde dodnes, a stejně jako dříve se mezi sebou perou o moc nad lidstvem, ovšem když je to lidstvo nespokojené a jde o to je ovládnout, táhnou najednou za jeden provaz.

Mužská hierarchie je založena na ohrožení lidstva, v jednom případě milosrdným, leč samonasíracím, krutým a strašně mstivým bohem, v druhém případě kriminalitou, která je uměle pěstována a horečně medializována, aby se ospravedlnila potřeba armády a policie neboli organizace profesionálních vrahů.

Ženská hierarchie se nám postupně dostává na povrch, a začíná být zřetelně vidět, že je pozůstatkem hierarchie matriarchální. Jde o to, že ženy se už od nejútlejšího věku musí bez přemýšlení, bez otázek a bez jakýchkoliv pochybností řídit zcela příkladem ženské autority, což je především matka, potažmo (v matriarchátu) matka rodu, a v patriarchátu ženská autorita.

Důležitost, kterou dcerám matka v dětství důsledně upírá je vede k bojům o to, která bude důležitější, a na základě této důležitosti se buduje ženská hierarchie. Začíná to tak, že si matka postupně přestane dcery všímat, a vyjimku udělá, jen když jí dcera přinese nějaký zážitek, protože těmí zážitky se matka krmí.

Dceruška si pak připadá lehoučká, což se jí vysvětlí, že je to tím, že se svěřila mamince, jako korunu dostane dojem, že byla přijata s láskou, tou maminkou, nejhodnější na světě, a přitom jen přijde o energii zážitku, který je jejím životem. Zemře, a vůbec to netuší.

Náhradou dostane dcera pochválení plus neskutečný blivajz, kterému se říká mateřské naučení. Všichni známe dívky s otevřenou pusou, jak užasle naslouchají životní moudra její matky a krmí ji tak podruhé. A to je přesně to přelhání dceřiných pocitů tak, aby žila výlučně jen a jen to, co jí matka naordinuje.

Tím se dcera naučí chodit se vším k mamince a matka tak nad dcerou získá úplnou

kontrolu, která je, pokud ji dcera nedokáže zpochybnit, doživotní, a někdy také víceživotní. Naprostá většina žen se po celý život nedokáže obejít bez ženské autority, která jí bude vyžírat životní energii ze všech zážitků a dodávat návody, jak se k tomu, co z těch zážitků zbudě, vůbec postavit. Vlastně se dozvědět, co prožila.

Tip:

Opět „Je to možné“, opět žádné stanovisko, opět si odpočiňte. A pak si proběhněte historií patriarchátu: uvidíte změny a změny, režim za režimem, všechny stejně zhoubné. Všimněte si, že změnami prošly i otcovské hierarchie, od původního, zjevného otroctví, přes církve, feudalismus a kapitalismus až po pokusy se socialismem a komunismem.

Uvědomte si, že každá změna režimu znamenala více či méně zásadní změnu otcovské výchovy, a že všechny ty změny pohořely, žádná nedala lidem lásku. Je to tak právě proto, že se za celou tu dobu nezměnila základní výchova mateřská neboli absolutní poplatnost žen matkám, která byla všem těm režimům společná.. i tomu režimu matriarchálnímu, který stál všem těm otcovským nesmyslům modelem.

Citát:

Kultury na celé planetě uchovávaly v tajnosti určité vnitřní pravdy, které nebyly určeny pro veřejnost. Důvodem bylo získat nad ostatními moc. Bohové si svou nadřazenost udržovali tak, že pověřovali mocí jen některé, neposilovali moc všech. To vytvářelo hierarchii jednotlivých skupin lidí. Tento systém se stal součástí velkého nedorozumění, které vás sužuje ještě dnes.

Plejáďané, Země

Afirmace:

Tvořím si a žiji svou vlastní hierarchii, založenou na světle a lásce.

Komentář:

V ženské hierarchii jde do značné míry o právo mluvit, to znamená, že musí mít co mluvit. Ženy se řevní o to, která bude mít víc důležitých dětí, důležitějšího muže, důležitých počínů v rodině, víc důležitých zážitků k předhození autoritám a k získání vyšší pozice mezi ostatními.

Boje mezi ženami dnes dosáhly vrcholu, dál už to nejde. A je nutno podotknout, že nic krutějšího v celém vesmíru neexistuje, a ženy, které se nezastaví a nezačnou s nápravou, si chystají strašlivou karmu. To je ostatně vidět i z toho, co se děje v domácnostech, mezi partnery, a samozřejmě při výchově.

27. DEN – SPOLEČNOST

Společnost je opět forma života. Složená. Společnost jsou lidé. Všichni byli vychováni, všichni prošli brutálním přizpůsobením mateřským i otcovským, všichni vyznávají stejné lži, a všichni krmí systém svými nitry, a to jak systém matek, tak i systém otců.

Pak je tu ještě společnost žen, do níž nepatří nic mužského, a to hned z několika důvodů. Jednak proto, že ženy tam získávají dojem, že naopak ony jsou něco víc než muži, což je tradice několikrát starší než celý patriarchát, přičemž to že se právě tímto utěšováním udržují v moci patriarchů jim zřejmě nevadí a používají to k sebelítosti, ke stěžování si na to, že jim nikdo nerozumí a tedy k vysávání energie z ostatních.

Druhým důvodem je závazný příklad matky, který ženám stejně nedovolí otevřít svou společnost mužům a začít normálně žít, a třetím důvodem je, že mužům se nezakazuje myslet a okamžitě by přišli na to, že matky ovládají dcery a tím i jejich vztahy, což matky, které tu hierarchii ovládají, nikdy nedopustí.

Ženský bůh se dnes jmenuje vkus, povinnému slepému následování nejdůležitější ženy, kterou má dotyčná na očích, se dnes říká móda. Bohyni ženy zahodily už dávno. Princíp je v tom, že ženy musí prostě zachovávat stejná omezení jako matka, což je velký problém, protože každá žena chce být co nejdůležitější, především chce být ještě důležitější než matka, která z ní celý život dělá nicku, a tak každá přidává ke všem stávajícím omezením ještě omezení, která vymyslí sama.

Tím se z modelu její matky stává model její, který nutí své okolí dodržovat, aby si právě potvrdila svou důležitost a kolikrát i vlastní existenci. To znamená, že k původní víře se neustále přidávají další a další pověry, které ten život sešněrují každé generaci o něco víc. A jelikož všechny matky chtějí být pro své nejbližší ještě důležitější než samotný společenský systém, vymýšlí podpravidla i pro omezení, která nám ukládá systém.

Jako by tohle nestačilo, systém chce být důležitější než matky, a vydává čím dál sešněrovanější zákony. K jejich dodržování paradoxně používá krom svých prostředků také matky a posiluje jejich úlohu ve společnosti.. zhoubnou úlohu.. tu nejzhoubnější. To je problém modelu, který ženy bezhlavě následují.

Matka je prostě svým dcerám závazným modelem, vlastně modlou, a jelikož to není nic příjemného, snaží se ji každá žena nahradit a stát se modelem sama. A také každou důležitější ženu, která jí přijde na oči. S každou důležitou ženou začínají okamžitě soupeřit, a nevidí a neslyší a především nežijí. A ke všemu..

..no, totiž, celá móda přešla pod správu patriarchů. Už dávno. Ona je tu totiž ještě jedna společnost, založená na mužské homosexualitě. Je to převrácený obraz situace v matriarchátu, kdy ženy byly vládnoucím pohlavím a muži nebyli bráni v potaz a vlastně do tehdejší společnosti vůbec nepatřili. Společnost žen, parazitující na společnosti, kterou dnes jako společnost známe, je toho pozůstatkem.

Je tu společnost, která kdysi dávno odhalila mateřské ovládací manévry a začala jimi, pod názvem patriarchát, ovládat lidstvo. Zvenčí, a i zevnitř. Ta společnost tu trvá dodnes, krom samotných zakladatelů má ještě několik frakcí, které ti zakladatelé postavili proti sobě, aby sami měli pokoj a mohli nerušeně tahat za nitky. Tedy řídit vývoj lidstva.

Každá ta frakce má přísně homosexuální strukturu, nebo teda donedávna mívala, a každá ovládala nějakou část světa, například prostřednictvím náboženství, které je

založeno na všemohoucím mužském bohu. Všechny frakce mají společné kořeny, a ať už si jejich představitelé myslí cokoli, všechny ty frakce veškerou svou činností krmí tu jednu, tu původní, tu zakládající. A kromě ní i tu mateřskou.. na tu nedají dopustit.

A my už víme proč.

Tip:

Dnešní den doplňuje a trochu vysvětluje ten předešlý, některé hrůzy už by vám mohly dávat smysl, byť zvrácený. Začnete si proto poněnáhu, velmi opatrně koketovat s myšlenkou, že by lidstvo mohlo uzavřít tu nejšílenější a také nejhlubší zkušenost.. a stále ještě nezaujímejte žádné stanovisko, a co nejvíc odpočívajte.

Citát:

Ti, kdo mají skutečnou sílu, skutečnou moc, nepotřebují žádná tajemství. Skutečná moc pochází z vás a lze ji sdílet nebo se jí pořád dokola zříkat. Při rozdávání se síla jednoduše zvětšuje a při držení v tajnosti a ukrývání se nakonec zmenšuje a scvrkává.

Plejádané, Světelná rodina

Afirmace:

Mám záměr se zařadit do jiné společnosti, takové, která bude fungovat na bázi úcty, lásky a soucitu.

Komentář:

Skutečnost, že matky nemyslí globálně a přitom dohromady ovládají celé lidstvo, systémem „každá ten svůj rod“, byla totálně zneužita. Bylo neuvěřitelně snadné jim podsunout myšlenku, že svět dohromady má nějaký smysl, a to je bůh otec, a že se všechny děti k němu po smrti vrátí, pokud budou dělat, co jim budou speciálně vyškolení prostředníci diktovat.

Matky na to kývly, protože na jejich vládnutí svým klanům se nic nezměnilo, ba naopak, matky dostaly neprůstřelný důvod ovládat své potomstvo těmi nejbrutálnějšími metodami. I dnešní matky k přizpůsobení dětí jako strašáka používají patriarchální systém („co by tomu řekli lidi“, „počkej až se vrátí táta“ atd.).

Začíná být vidět, že otcové jsou proti matkám jen nadutými, úplně slepými břídi. Ne že by neexistovaly naduté matky, ale mateřská nadutost má nějaký obsah, na rozdíl od bezobsažné nadutosti otců, pramenící z pouhého principu vyhané nadřazenosti. Jaký obsah to je, to už si můžete docela dobře domyslet i sami.

28. DEN – ANDĚLÉ

Andělé jsou formami života. Pokud je vesmír živoucí bytostí, veškeré jeho funkce jsou nutně také bytostmi, stejně živoucími. Říct třeba o gravitaci, že není živá je totéž jako říct, že není živé lidské srdce a jeho neuvěřitelná přitažlivost. Živoucí funkce a síly živoucího vesmíru můžeme brát jako anděle, bytosti, které již učinily svou volbu a odevzdaly se vyššímu účelu a dobrovolně jej naplňují.

Jedna legenda vypráví o andělovi, který z nějakých důvodů „padl“, což nikdo neví, co to jako znamená, a usmyslel si přesvědčit tvorstvo, že on je tím prvotním stvořitelem a tomu stvořiteli to tvorstvo ukrást. Pokud Země je – jakože je – živoucí knihovnou celého zdejšího vesmíru, znamená to přesvědčit člověka jakožto jejího původně božského správce aby se mu i s celou Zemí odevzdal coby tomu nejvyššímu bohu.

Ano, Lucifer se velmi zajímá o Zemi a o to, o kolik se přiblíží svému cíli, když se zmocní toho nejúžasnějšího Stvoření, které tento vesmír kdy vyplodil a které ten vesmír do puntíku obsahuje.. vlastně symbolizuje. Tisíce let našeho „vývoje“, jím poznamenaného a řízeného znamenalo degeneraci člověka, vlastně ten pověstný pád, který v současné době vrcholí.

Lidé se dnes spojují prostřednictvím umělých technologií, hrají si na globální společnost pánů tvorstva, čímž se od toho tvorstva distancují, místo aby se spojovali svými srdci a účastnili se stvoření svými nitry, tím původním způsobem, celým svým životem. Nu a to je následek, který přesně odpovídá zadané příčině.

Těžko je smrtelníku mluvit o Andělech. V různých obdobích i učeních najdeme zmínky o tom, že někdo promluvil o Andělech a přišel o hlas. Nevím, co je na tom pravdy, snad je to jen pověra.. aspoň si neumím představit, že by Andělé trestali lidi, kteří o nich promluví s úctou a s láskou.. na druhé straně máme i zmínky o tom, jak se lidé s Anděli setkávali, řada z nich o tom promluvila a nestalo se jim nic, kromě té nejúžasnější inspirace pro ten nejkrásnější život, jaký lze v lidském těle vést.

Tu inspiraci bych si tu dovilil zdůraznit. Co totiž pro lidi představují Andělé? Ochranu, nezištnou pomoc, nekonečnou lásku, boží posly, soucit, a nesmírnou radost. A představují i takovou obětavost, že jsou schopni narodit se mezi nás. Dost často tu bývají jako tělesně či mentálně postižení, a to postižení je kotvou, která je uchrání naší brutální výchovy a udrží na této Zemi i s jejich vyzařováním, které by je jinak převibrovalo do některé z vyšších dimenzí.

V tuto chvíli je na Zemi mnoho Andělů, protože Zemi, stejně jako všechno její obyvatelstvo čeká přesun vědomí do vyšší dimenze Bytí, a jsou tu potřeba průvodci, uklidňující tón bytostí, které to znají a budou pomáhat ostatním se v tom všem zorientovat a zaujmout povznášející postoj. Takovými bytostmi se můžeme stát i my. Totiž, je-li na Andělech jako bytostech mnoho záhadného, s andělstvím tomu tak být nemusí.

Můžeme si třeba říct, že když mohou být anděli Andělé, tak my můžeme taky. A budeme anděli nejen lidem, ale i Zemi, Slunci, přírodě, dalším bytostem a klidně i celému vesmíru. Nakonec, kdo může říct, kde končí a začíná lidství a kde začíná a končí andělství? A pokud všechno souvisí se vším a tedy každá částička Bytí ovlivňuje celek, je to tak nesporné?

A poslední, co je mi o Andělech říct, je existence Andělů strážných. Andělé strážní jsou vyšší, dokonale vědomá Já nás samých, a říká se jim ještě i „ochránci“, „průvodci“

a „důvěrníci“. To jsou totiž „funkce“, které pro nás zastávají. A jsou úžasní.

Tip:

Je čas dát si trochu balzámu. Nechte hrůzy předchozích dní zrát, vůbec si jich nevěšmejte. Uvědomte si, že máte důvěrníka. Dovolte si užasnout nad možnostmi, které vám to dává. Pokud to uděláte správným způsobem, objeví se ve vás vděčnost.. a radost.

Spojte se se svým důvěrníkem, vyjádřete mu tu radost i vděk za to, že tu je, že je s vámi a že vás podporuje. Naučte se s ním spojit, a klidně jej i poproste, aby vám s tím pomáhal. Postupem času se s ním naučíte vědomě spolupracovat a konzultovat své kroky. Máte na to celý den ;)

Citát:

Nám, kteří se na vás díváme, se to jeví tak, že se snažíte nalézt rovnováhu uvnitř sebe samých a že jste, co jste, a přitom nic není přesně takové, jaké se to jeví. Hleďte celistvost, hleďte zdraví, hleďte duševně zdravý život, snažte se pochopit temnotu a požádejte důvěrníka, aby se stal vaším spolehlivým správcem, aby vás provedl cestou, kterou máte před sebou.

Plejád'ané, Světelná rodina

Afirmace:

- opatrná (pro lidi, kteří chtějí mít kontrolu nad procesem): Mám záměr stát se lidským andělem.
- jasná (pro lidi, kteří už ví, že tudy opravdu chtějí jít): Jsem lidským andělem.

Komentář:

Důvěrníci mají úžasný smysl pro humor. Dopsal jsem tip, končí tím, že se s důvěrníkem naučíte konzultovat své kroky, a důvěrník hlásí „A to se vyplatí“. Je to hláška situační, takže netuším, co vám to řekne, mě tím každopádně úplně odrovnal. Jakoby věděl (no on to samozřejmě ví, že ano), že jsem měl z psaní o Andělech dost velký stres, tak mi ho tou hláškou pomohl uvolnit.

Důvěrníci jsou prostě úžasní.. Milí, přátelští.. jsem rád, že jsou, že o nich vím, a že toho svého můžu i znát.

A nejen toho svého. Čas od času se objeví důvěrník někoho jiného, že ho jeho člověčí já neposlouchá a hrozí, že si nějak výrazněji ublíží. A já pak někomu napíšu, nebo někoho potkám a něco mu řeknu, nebo vzkážu nebo třeba vypálím cédéčko s něčím povzbudivým..

Tohle můžete dělat také. Chce to jen a jen dobrou vůli a otevřené srdce.

29. DEN – DĚTSTVÍ

Být dítětem dnes znamená být samostatným, od samostatného života zcela odděleným pohlavím. Pohlavím, které nesmí projevovat sexualitu, životní sílu. Znamená to nesmět žít. Znamená to prostě smrt.

Aby děti neprotestovaly proti vlastní vraždě, dostanou uměle vytvořenou náhražku, tzv. dětský svět. Do toho jsou zavřeny, a v něm jsou drženy. Čas od času jim ten svět vyměníme, což většinou obnáší další smrt. Za každým z nás občas přišli, řekli nám, že už jsme moc velcí, abychom sis takhle hráli / věřili na bubáky / na Ježíška atd., a něco v nás tím zabili. Většinou celou jednu dětskou osobnost.

Osobnosti však nelze jen tak zabít. To znamená, že každý z nás v sobě nosí několik polomrtvých dětí, paralyzovaných strachem z výsměchu, potažmo z nařčení, že jsme jak malé mimino, a k tomu si nosíme stejný nebo větší počet strašných, těžko napravitelných křivd.

Rodiče nám skoro zásadně nerozumí. Otcové však mají patent na rozum, matky zase patent na děti, oba na sebe dělají ramena, jak to s námi zvládají, jen aby nepřiznali, že jsou ve skutečnosti bezradní. Pak studují příručky, a svorně se staví proti dítěti. Všechno ví líp, i jak se cítíme, i jak myslíme, a to, jak je to doopravdy okázale ignorují. Dítě přece nemá rozum a tím jasně není plnohodnotnou bytostí.

Aby nám mohli rozumět, museli by se to naučit, telepatii, empatii, čisté doteky atd., a to je ani nenapadne. To oni si nás udělali, proto my jsme tu pro ně, ne oni pro nás. Jejich základním přístupem je jak na dítě, ne jak s dítětem. Tento postoj je vražedný a je hlavním důvodem, proč se lidé nejsou schopni domluvit a koexistovat bez potřeby ovládat ostatní.

Být dítětem není žádný med, i když.. dost lidí, až neuvěřitelně hodně lidí má na dětství hezké vzpomínky. Otázkou je, jak toho rodiče dosáhli, když ve skutečnosti naše dětství, nevinný a důvěřivý věk zneužili k tvrdému a bezohlednému přizpůsobení, doslova k přelhání naší osobnosti, abychom byli vzorně vychovanými, a hlavně dokonale ovladatelnými otroky naší nelidské společnosti.

Jedním z posledních světů, který se dětem vnucuje, je svět pubertáka, který připadá na období sebeurčení. Hodně potomků klade právě v tomto období nejtvrdší odpor, a bývá to hrůzný masakr. Dospívající lidé se zuřivě brání přijmout další vylhaný svět, úporně odmítají pohrbit další celou jednu osobnost, chtějí mít konečně něco vlastního, a stávají se tak obětí profesionálů, kteří z pověření patriarchů navrhnou umělé světy pro dospívající mládež, každé aktuální generaci na míru.

Mladí dostanou „jejich“ oblečení, „svou“ hudbu, filmy a hodnoty, je jim vytvořen „jejich“ jazyk a kdeco. Tím jsou postaveni proti rodičům, kteří většinou nechápou, co je špatné a jsou odkázáni na bezmocná konstatování o nemožnosti telecího věku. Je to past, která, pokud klapne, jakože většinou klapne, znepřátelí rodiče s dětmi. Rodiče pak na děti tlačí a snaží se je uvést „do normálu“, přičemž se ty děti dost často brání.

Smysl toho celého je v tom, že dospívající lidé vzdorují rodičům a ne systému, tedy nám ten náš systém nepoškodí a naopak poničí své pokrevní příbuznosti, čímž na ten systém zůstanou zcela odkázáni. Mezitím z nich to vzdorování vytáhne všechnu sílu, a pak je, coby už dokonale ovladatelné otroky, převezme do svého doživotí stát. A z mladých je další mrtvá generace, neschopná čehokoliv vlastního.

Tip:

1. Uvědomte si, že takto je to už stovky generací. Každý generace byla podchycena, zneškodněna, a zneužita. Kdyby ne, nebyl by tu matriarchát ani patriarchát, do nějž jste se rozhodli narodit.

Představte si na chvilku všechny ty oklamané generace zatvrdivších se rodičů a ubíjených dětí. Až to budete mít, dovolte si cítit lítost nad tím, jak věci jsou.

2. Přejděte k sobě a uvědomte si své vlastní ubité identity. Všimněte si jejich ran, otevřených, zanedbaných, celá léta hnusajících, kolikrát i plných nějakého jedu. Dovolte si cítit bolest svých bývalých Já, a dovolte si ji cítit srdcem.

Je možné, že se vám to srdce bude uzavírat, vlastně zatvrzovat. Pak použijte lítost nad tím, co se stalo. Pokud by to nezabíralo, klidně se od sebe zase vzdalte a vraťte se k bodu jedna. Hlavně nelitujte sebe, a už vůbec ne svá bývalá Já, ublížili byste si.

A být vámi, pořádně bych si u toho pobřečel.

Citát:

Obrovské bytosti, žijící z vašeho pohledu tisíce let, jsou živý z toho, že vám vládnou a staví se do role vašich rodičů, aby vedle vás zažily pocit vlastní ceny, protože vy sami se pokládáte za bezcenné a bezvýznamné. Chápou sílu vašich genitálií, schopnost vytvářet život, radost, bolest a smrt. Využívají vaše genitálie jako brány, aniž byste si to vůbec uvědomovali. A myslí vašich dětí jsou teď pomalu ovlivňovány, aby mohla být jejich nevinność neviditelnou cestou odčerpávána, a vy si ani toho nevšimnete. Neposlouží vám, když se budete vztekat a vinit jiné lidi z toho, co se děje, protože tohle jsou znamení časů. Pokud vaše děti přišly o nevinność, pak se podívejte sami na sebe a vizte, co jste udělali, abyste to umožnili.

Plejáďané

Afirmace:

Nacházím a uzdravuji všechna svá já.

Komentář:

Účelem dnešního dne je uzdravení vašeho ducha. Uzdravení poznáte podle toho, že se vám ty ubité části vás samých začlení zpátky do toho, kým dnes jste. A také podle pocitu navrácené celistvosti.

Na jednotlivé osobnosti z vnucených dětských světů jsou vždycky navázány kousky osobnosti původní. Zahození jednoho každého z těch světů znamená i zahození těch navázaných kousků. Asi není náhodou, že většinou ta původní osobnost zmizí celá.

Běžně se tomuto jevu říká „uloupení duše“, ale ve skutečnosti jde o zavraždění lidského ducha. Začínají to rodiče, po nich to převezmou učitelé a další vychovatelé, dokončí to stát. Krom toho jde o odcizení dítěte, napřed jemu samému, pak rodičům, atd. Je to zrůdnost, a dělá z lidí zrůdy. A společnost z toho pak žije.

30. DEN – OTROCTVÍ

Otroctví je forma (ve smyslu způsob) života. Je v tuto chvíli základním způsobem uspořádání naší společnosti. Otroctví je vlastnění živé formy jinou živou formou. Je to moc nad někým nebo něčím jiným.

Vlastnění je ve vztazích prvkem velmi ztěžujícím pochopení druhého a blokujícím téměř veškeré porozumění, které nestihla zablokovat samotná výchova. Je to taková pojistka – od matek i od systému, že pár nebude fungovat a bude tudíž ovladatelný.

Nejhrubším problémem je vlastnění žen. Základem matriarchátu bylo vlastnění všech potomků a všeho, co ti potomci vytvoří, a patriarchát to nechal tak a přidal vlastnění a ovládání globální, s tím, že každou jednu ženu musí vlastnit jeden muž, který za ni a za všechno, co ta žena kdy udělá, tomu globálnímu vlastníku zodpovídá.

Samozřejmě, ženy, striktně poplatné mateřskému příkladu to berou jako že to ony vlastní svého muže, což se jim nezřídká opravdu podaří. Vlastnit muže je z pohledu žen v patriarchátu nutnost, protože za ženu někdo musí zodpovídat.

Není způsob, jakým by žena mohla existovat samostatně, protože systém s ní samostatně nepočítá. Žena je oficiálním mýtem zařazena jako přívěšek muže, který si ji vybere. To je napřed otec, pak manžel, a nakonec syn – pokud tedy nějaký je. Jelikož ani manžel ani syn není nic jistého a ženy si je navzájem kradou, nemá žena v patriarchátu nejen žádné opodstatnění, nemá ani žádnou existenční jistotu.

To proto se dějí všechny ty černomagické praktiky.. celý systém ženám neustále oznamuje, že vlastně neexistují, a ženy se všemi dostupnými prostředky snaží ubezpečit o opaku, bohužel na úrovni své rodiny, která za to nijak nemůže. A dělají to i dnes, i když už jsou v mnoha oblastech rovné a v některých i rovnější, nemluvě o tom, že ženy neustále bojují i samy mezi sebou, o to, která bude důležitější.

Matky jim v dětství jakoukoliv důležitost upírají, a ženy se pak celý život snaží ovládnout všechno, aby si to vykompenzovaly. Významnou roli v tom hraje úloha tchyně, jejíž diktát a kolikrát i samotná existence je ženám sice trnem v oku, ale mnohem víc tím nejvíce následovánímhodným příkladem toho „správného“ know-how, jak na ostatní. Přelhání je tu v tom, že matka se neustále staví na stranu autorit, jejichž jménem nás vychovává, a všechno, co nám provede pak nutně vypadá, jako by to neudělala ona, ale systém.

Ženu ve skutečnosti vlastní systém, ne manžel, a vlastní je prostřednictvím jejich matek. Ženy však bojují s manželem, nebojují se systémem, ani s matkou, protože, bohužel, toho vlastnění je muž nástrojem, povětšinou tupým a dost bezcitným, a je toho nástrojem i její matka (a dost často i jeho). Jednání matek však chrání tabu mateřství, a jelikož systém už nějakou dobu stejně vládne hlavně skrz matky, i systém dnes chrání tabu mateřství, proto ženy nebojují s tím, kdo je ovládá, ale s vlastními partnery.

A s kým bojují muži, když tabu mateřství pro ně platí ještě mnohem důsledněji než pro ženy? A kdo a jak ovládá muže, když jedinými jejich klíči k ženskému principu je jejich mateřská výchova, a když jejich veškeré názory na ženy a z nich plynoucí vyjádření jsou prostě jen názory jejich matek, které si je hlídají, aby je měly do smrti k dispozici?

A co se týká mužské bezcitnosti, kdo k ní muže choval a vnutil mu „správný“ přístup k ženám? Z čeho vychází „správné“ zacházení se ženami, které odkoukal od svého otce.? Odpovědi na tyto otázky zjistíme, komu takové rozpory slouží, neboli kdo je ten,

kdo rozdělil a panuje.

Tip:

Idea otroctví je ideou separace. Naším záměrem je dosáhnout Jednoty, v každém ohledu. Ne všechny ohledy bude možné realizovat hned, ale to neznamena, že si v tom nemůžeme začít dělat pořádek. Nechte se vést záměrem v dnešní afirmaci, a začněte si, pro sebe samé, vytvářet skutečnou svobodu.

UVědomte si až do morku kostí, že naučení rodičů, i když se snaží být všeplatná, nejsou ničím jiným než berličkami, které vám mají umožnit jakési přežívání. Nikdy vám neumožní žít, být Člověkem, zrcadlem bohů. Rozhodněte se, že je čas odložit berly a začít žít.

Citát:

S tím, jak se mění vaše hodnoty, musíte se rozpomenout na Božskou Matku, bohyni energie, neboť je to ona, kdo ve sbližování mužského a ženského chybí. Ve vašich příbězích o odvaze a životě jí musí být navraceno její právoplatné místo. Bohyni lze vidět v mužích i ženách, ačkoli pokud jde o externí vypodobnění, může být modelována jako žena.

Jak v současnosti pojímáte ženskou energii? Historicky vzato, Bohyně byla ve věku Ryb vyhoštěna. Muselo uběhnout bezmála prvních pět set let tohoto věku, než se dospělo k dohodě o uctívání matky spasitele, toho, kterému říkáte Kristus, ústředního bodu věku Ryb. Příběh o matce a dítěti je prastarý a ve skutečnosti se traduje tisíce let napříč kulturami, které věděly, že matka stráží sílu krve.

Plejádané, Světelná rodina

Afirmace:

Mám záměr rozeznat, pochopit a odložit svá otročení.

Komentář:

Člověk je mikrokosmem v makrokosmu a odráží tak veškeré Stvoření od impulsu až k hmotným projevům. Lidstvo uvízlo v pasti kategorizace: snažíme se zařadit a škatulkovat veškeré jednotlivé projevy a označit je jako dobré nebo špatné, a tím jsme se vzdálili původní jednoduchosti spočívající v Přijetí toho, co Je.

Co to znamená: jednoduchost je život v jednom duchu, a pokud žijeme v jednom duchu neboli v zákrytu s s makrokosmem, nemůžeme nevidět božský účel všech věcí včetně člověka. To proto si v těchto kurzech zjednodušujeme život, abychom uviděli božskost Stvoření sami v sobě.

31. DEN – PŘÍBĚHY

Příběhy jsou životní forma. Složitá. Většinou je to mnoho lží v nějakém ději, plus sem tam nějaká ta pravda. Příběhy zahrnují i emoce. A co je u příběhů zvlášť vražedné, je to, že se tváří jako něco, co se už stalo, a implantují se ne jako informace, ale jako vzpomínka, jako by šlo o realitu, která se už někde stala, a ovlivňují nás na všech dostupných úrovních.

Většinu těch úrovní nás přitom nikdo neučil ovládat. Byli jsme vedeni ignorovat myšlenky, ubíjet nebo zahazovat emoce a dělat, co nám řeknou. Tím se i do našich vzpomínek nemohlo nic moc jiného dostat. Kromě příběhů. A žít přitom dokážeme jen to, na co si vzpomeneme. Proti příběhům je v tuto chvíli naprostá většina lidí úplně bezbranná, a právě prostřednictvím příběhů je v tuto chvíli ovládáno celé lidstvo.

Ovšem, jsme ve vesmíru svobodné vůle, momentálně spíš zvůle, a jisté bytosti nám z jejich svobodné vůle a hlavně z jejich pozice filtrují, jaké nápady se k nám dostanou. Docela si hlídají, aby se k nám dostávaly především myšlenky, které v nás budí strach, a to je jejich obživa.

Jsou tu i jiné bytosti, které se živí láskou a porozuměním, což jsou nesmírně uspokojivé hodnoty i pro nás, a prostrkávají nám sem jiné informace, které v nás probouzejí úctu, lásku, naději a víru v dobrý konec. Ty bytosti, které se živí naším strachem to parodují a zesměšňují, vnucují nám „šťastný konec“, kterého se dosahuje vyvražděním „zla“. Samozřejmě, každému myslícímu člověku musí dojít, že štěstí nelze dosáhnout vraždou, nicméně většina obyvatel Země se v tuto chvíli nechová jako myslící lidé, ale jako tupá masa.

I to je dáno vlivem příběhů. Na ovládání lidstva jsou používány dva hlavní druhy příběhů, mýty a pohádky. Mýty jsou příběhy o lidském určení. Jsou to pohádky, které vymysleli marketingoví poradci jednotlivých patriarchálních systémů víry, a které mají za úkol přivést všechny obyvatele vládci k nohám a vnutit jim model společenského zřízení. Na mýtu, když se znění vychytá, se už nesmí změnit ani čárka.

Pohádky jsou příběhy, jejichž prostřednictvím se lidé srovnávají se společenským zřízením, od úrovně jednotlivce, přes rodinu, širší rodinu, školu, zaměstnavatele až po státní a nadnárodní celky. Při každé větší změně režimu se do nějaké míry mění i mýty, čímž se řada pohádek pozmění nebo úplně vypadne z oběhu, a někdy na jejich místo přijdou nové. Skoro všechny pohádky jsou přitom vlastně zaklínadla, která přivedou děti zpátky k mamince, pokud možno i s vnoučaty atd. Tímto způsobem se dnes, když už jsou pro ženy výhodné rozvody, vytváří ženské klany, jak je známe z matriarchátu.

Opět se ukazuje tendence zřídit tady čistě ženskou společnost, i když už tisíce let je poznat, že uzavírání žen za celou tu dobu nikomu ničím neprospělo. Tentýž účinek mají mýty, kterými patriarchové vlastně jen potvrdili separaci žen, a jakkoliv na úrovni rodiny vládne ponejvíce tzv. matka rodu, v globálu to celé slouží.. komu vlastně? Kdo stojí za vyvyšováním otcovství a používá to ke globální manipulaci lidstva?

Mýty jsou systémové, pohádky mateřské ovládací příběhy. Obojí jde přímo proti lidem. Oč jiné jsou třeba pověsti, historie národa, z níž vyplývá národní hrdost, mocná energie, projevující se jako duch národa. Jenže kde jsou naše pověsti? Asi tam, kde je i naše hrdost, že?

Příběhy jsou druhem potravy. Příběhy, které lidstvo dostává, je speciálně upravená

potrava, po které zakrníme a už dál nerosteme, mentálně, ani emocionálně. Jsou z nás lidské trosky, neschopné samostatného myšlení, s přelhanými emocemi a s rozbitým životem. Prostě ideální otroci..

Tip:

Začněte sledovat moc příběhů, pozorujte, jak se ta moc projevuje a výsledky si zapisujte a hlavně se z nich učte. Cílem je tu zvládnutí sebe do té míry, abyste dokázali příběhům odolávat, to jest, nepřijímat je do sebe, dokud nevíte, jak chutnají a kam vás dopraví.

Citát:

Lidé si většinou myslí, že pohádky vytvářejí lidé. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Pohádky (a ostatně i jiné příběhy) žijí nezávisle na těch, kdo v nich vystupují. Jestliže chápete tohle, pak je ve vašem vědění síla.

Pohádky a báje se vlnily a vlály vesmírem od prvopočátku času. A vyvíjely se. Ty nejslabší zahynuly, zatímco ty silnější přežily a vykrmovány neustálým vyprávěním a pohlčováním těch slabších ztloustly...

...určitým způsobem počatý příběh na sebe začne brát určitou podobu. Proto se historie neustále opakuje. Pohádky jsou parazitující životní forma, která deformuje životy tak, aby co nejlépe sloužily příběhu samotnému.

Tarry Pratchett, Čarodějky na cestách

Afirmace:

Žiji svůj vlastní příběh.

Komentář:

Zajímavý může být v tomto kontextu pohled do bible. Bible je směsicí mýtů, pohádek, i pověstí, ovšem pověstí cizích národů, které mají podrobené (pokřesťanštělé) národy vzít za své. Cizí národní hrdost znamená upozaděnou nebo i ztracenou hrdost vlastní. To zase většinou znamená otroctví na úrovni národa. Co v takovém případě znamená, když ten národ už na Zemi ani neexistuje, si nechci ani domýšlet. Stejně už to patří do dalšího dílu.

Mýtus o Adamovi a Evě je zatím největší zrůdnost, kterou lidé vymysleli. Otročí ženy tak, že znemožňuje partnerství, proklíná a zakazuje lidskou touhu po poznání, nakazuje uctívat to, co nám „bůh“ neboli vládnoucí kněží utrousí, slepě poslouchat vrchnost atd. Také nám vnucuje „hřích“, i když nic takového neexistuje, prohlašuje ho za dědičný, čímž nám implantuje permanentní pocit viny a ještě k tomu nastavuje ženu jako viníka čehokoliv.

Hrstka slov, a kolik už pohltila lidí, a i celých národů. Kolik utrpení už způsobila, a stále ještě nemá dost. Je to tím, že nemají dost lidí a stále se těmi nesmysly krmí. Pamatujme, že to co jíme, je to co jí..

32. DEN – ZNAČKY

Značky jsou formy života. Jsou to formy života, ale.. každá značka o něčem vypovídá. Většinou o nějakém druhu vlastnění. Někdo má něco, a to něco si označí, aby bylo poznat, že to je jeho. Jsou i jiné druhy značek, ale ty jsou tu dost málo. Zatím!

Značky jsou uchopení, která absolvujeme, když jíme, posloucháme příběhy (mýty i pohádky), muziku, což bývají také příběhy, když si oblečeme značkové oblečení, boty, když používáme cokoli značkového, protože i každá značka odkazuje na nějaký příběh. Zároveň je značkou to, co obětujeme, abychom mohli něco mít, protože tím ta značka dostane něco z nás samých. Ano, je to tak, v momentě, kdy si myslíme, že máme něco značkového a ta značka nám slouží, zároveň sloužíme my té značce, hlásíme se k jejímu příběhu a dotujeme jej svou energií.

Nás teď samotný zajímá fakt, že jsou tu značky na všech úrovních lidského života, mentální, emoční i fyzické, a každá zpřístupňuje příslušné tělo majiteli značky k jakémukoli ovládnutí, které si usmyslí. Značky jsou živé, a geometrie je forma inteligence, právě tak jako formy číselné. Všechno jsou formy života, a pokud se nějaká forma chová jako značka, má zároveň svého vlastníka a nutí označené bytosti žít jeho příběh, aniž by si to dotyčný uvědomoval. Rozsah nevědomých označení je dost strašný.

Otroci všech dob nosili nějaké znamení, které vykazovalo, komu patří. Podstatné je to, že to znamení jim bylo vnuceno, a oni věděli, proti čemu se bouří. Dnes víme houby. Dnes má svou značku i většina zboží, takže cokoli si koupíme, vystavíme se zároveň vlivu nějaké značky. Je naprostým výsměchem nosit oblečení a na tom mít značku, kdože nás to tak hezky oblékl. Je to výsměch lidské bytosti, a vražedná ironie na pojmy láska, soucit, sounáležitost, Jednota. Lidé se však nestydí vyznávat takové ubohosti, nosí své značky co nejviditelněji, a řevní se mezi sebou, kdo nosí „lepší“ nesmysl.

A jsou i horší věci: piercing, tetování, elektronické čipy v kartách i v lidských a zvířecích tělech a dnes už všudypřítomná číslice 666. K té se vyplatí něco si říct. Čarový kód jsou dvě součíslicí, která jsou často vymezená delší dvojicí čar na začátku, uprostřed a na konci. Ty delší dvojité čáry jsou také číslicemi, a to šestkami. Téměř cokoli když si koupíme, podporujeme „šelmu“. Síť www je v numerologickém překladu sítí 666 a pokud www zadáme, bude všechno, co najdeme sloužit účelům jejího vlastníka. Atd.

Piercing a tetování je způsob, jak poničit fyzické tělo, aby odpovídalo poničení těla mentálního a emocionálního, takže se mezi jednotlivými těly vyrovná napětí. To je uspokojující prvek, a většina takových lidí už nikdy nepřijde na to, že mentální i emoční rány šly zahojit a mohli žít v lásce. Kromě toho si můžeme všimnout, že většina lidí, kteří se takto nechali zhyzdít se chová, jako by si vyřešila něco nesmírně důležitého. A mají pravdu. Jde o přímé zaslíbení těla některé z vesmírných mocností, o nichž většina lidí vůbec neví, že existují, a budou se divit, že těm mocnostem, až se o to tělo přihlásí, nemohou odolat.

Inu, rozděl a panuj. Nic jiného v tom není, ale vysvětlíte to lidem.. totiž lidem, otrokům. Otroci jsou v tomto případě lidé, kteří neumí žít bez ovládnutí a kteří nutně potřebují vlastnit něco uznávaného, aby si připadali být „lidmi“, neboli, jak se dnes říká, aby si připadali být „in“. To že jsou „in“ otroctví, to jim zřejmě nepřipadá tak důležité. A to je na pováženou.

Tip:

Začněte si analyzovat své značky. U každé si známým způsobem najděte vlastníka čili rodiče a uvědomte si jeho roli ve stvoření. Prozkoumejte, jak se ta role týká vás a slibte si, že u každé takové role urgentně uzavřete každý kruh zkušenosti. Žádný svobodný člověk nepotřebuje značku.

Citát:

Někteří z vás se nakonec budou ptát: „Jak se mohly věci takhle pokazit?“ Ano, jak mohly? Odpovědět si musíte sami. Vaším úkolem je uskutečnit přechod od nejnižších frekvencí k nejvyšším a k tomu vás přivede zkoumání temných praktik zneužívání síly. Musíte se naučit přestat krmit vampýry, kteří vám odsávají energie, bytosti z astrálních plánů, dalších dimenzí a ze Země jako takové a zpod ní. Klíčovými prvky jsou vaše sexualita a to, jak s ní zacházíte.

Když mluvíme o moci a temnotě, nemějte dojem, že abyste měli světlo, musíte před tímto poznáním utéct. Musíte se poučit o moci temnoty, abyste pochopili zranění a svévoli v duších bytostí, které zoufale hledají něco, co jim rodiče ani nikdo další nikdy nedal. Temné praktiky se v jejich pokrevní linii udržují právě kvůli tomuto nedostatku. Co jim chybí? Vy už to víte: Je to láska.

Plejáďané, Světelná rodina

Afirmace:

Mám záměr vyrovnat se s temnotou.

Komentář:

Systém značek vynalezly kdysi matky, aby rozeznaly své děti od cizích. Dodnes si matky značkují své dcery, třeba náušnicemi, dodnes si některé matky schovávají první vlasy, nehty, zuby svých dětí. Toto jsou dvě základní podoby woodoo, matka nás ovládá už tím, že si něco pomyslí, a kromě toho i tím, čím si nás označila. Patriarchové to pochopitelně odkoukali, zdokonalili, a dovedli do neuvěřitelné podoby.

Móda dnes znamená, že se lidé značkují sami. Vlastně jsme svědky rozřazování lidstva, které bylo přivedeno do takové nevědomosti, že se radostně značkuje samo, za své vlastní peníze, které si tady musí vydělat. Tím se takoví jedinci udržují v otroctví zde a chystají se s ním do vesmíru.

33. DEN – VÝVOJ

Než se člověk vybabrá z výchovy, je jeho vývoj omezen na postupné rozpoznávání a opouštění výchovných lží. Ovšem čím více jsme z té výchovy „venku“, tím více se nám nabízí možnosti prožít to či ono, a tam už je na místě velická obezřetnost. Je nutné si hlídat impulsy, který je odkud a kam nás dovede.

Vývoj se dnes říká zkoumání hmotných jevů, vytváření „nových“ hodnot, které by se daly lidem prodávat a které by je za jejich vlastní peníze nějak zabavily, zneškodnily a udržely v područí, pokud možno tak, aby lidé sami nikdy nepřišli na to, že jsou otroci.

Lidé s „moderními“ výdobytky nedokáží zacházet, nedokáží uhlídat jejich zneužití, ale to jim nevadí, protože jsou přesvědčeni, že jsou pány tvorstva, a nic od dalšího vývoje vlastně nečekají. Jednotlivci se ukájí tím, co už lidstvo umí, a jen nejlepší z nejlepších, kteří nemyslí čistě jen na sebe, se už celé věky spokojují s nadějí, že to všechno povede k tomu, že třeba děti jejich dětí se budou mít dobře.

Tahle vize se velmi nelíbí matkám, protože ony jsou od toho, aby stály modelem, a jejich děti zase od toho, aby ten model do puntíku ztělesnili. Většina matek někde v sobě nosí ukrutnou soupeřivost s vlastními dcerami a zanic na světě nechtějí připustit, aby se dcera měla lépe neboli žila jinak, než ona, a pokud možno aby jí nějakým způsobem zůstal i syn. Pak by ji totiž nešlo dost dobře kontrolovat. Je to matriarchální obdoba otcovského Oidipova komplexu, který způsobuje podobné hrůzy synům, a dnes, kdy jsou ženy do té naší napodobeniny společnosti zapojeny, i dcerám.

Je asi jasné, že společnost, kde rodiče tímto způsobem ovládají své vlastní děti, se zákonitě nemůže vyvíjet jinak než k horšímu, což obvykle nazýváme degenerací, a tu nám nadevši pochybnost dokazuje fakt, že všechno, co „lidstvo“ vynalezlo, bylo použito proti lidem.. že v zájmu společnosti. A kdo že je společnost?

Ještě je tu magická technika, které Rowling říká „horcrux“. Něco matčiného žije v její oběti, vysává ji a ovládá její život. Každá matka je přitom obětí také, vlastně jen způsobuje své rány dalším. Je pozůstatkem matriarchátu a systému matky rodu, že matky nemyslí globálně: každá matka myslí jen na sebe, a pokud se zabývá ostatními, je to v tom smyslu, co všechno jí patří a jestli se to náhodou nepokouší osvobodit.

Každá komunita, město, stát, ale i nadnárodní spolky, jako je třeba církevní obec, to všechno jsou formy života, mají své vědomí a energii, což znamená, že je lze vysávat, a pokud se to udělá formou horcruxu, lze i nepozorovatelným ovlivňováním řídit jejich vývoj, neboli kam se budou vyvíjet. Je to totéž, co dělají matky se svými dětmi, ale v globálu, a matky, právě proto, že samy používají tytéž způsoby, jsou vůči tomuto zcela bezbranné a nemají nejmenší šanci se tomu jakkoliv postavit. Nedokáží to ani prohlédnout.

Horcruxem společnosti, která řídí vývoj lidstva, jestli ne celé Země, jsou celé skupinky lidí, s dokonalou organizací a neskutečně promyšlenými kroky, až na drobné výjimky dodanými z vesmíru. Krom frakcí, které mají každá svou organizaci a dodané instrukce to obnáší i jeden celý národ, který na rozdíl od všech ostatních žije a dýchá svůj vlastní příběh moci, příběh o rozdělení a ovládání planety.

Ostatní národy jsou toho, až na několik pokusů, trpným nástrojem a dávají mu tak zcela za pravdu.

Horcrux znamená, že se oběť drží v područí svými vlastními prostředky. Takže, systém

otců, ten tisíce let proklínaný patriarchát, pouhé upírství, je čistě jen zástěrkou pro odvedení pozornosti od toho, že lidstvo je paralyzováno, otročeno a vysáváno nejružnějšími systémy a nezadržitelně míří směrem ke zotročení globálnímu a k vysátí až na prach.

Tip:

Vášim úkolem teď bude využít veškerého nabytého vědění, lásky a soucitu a zmapovat si a vypsát vše, co ve vás žije, ideje, příběhy i toxiny z naší fyzické stravy.

Dbejte na to, abyste se nevzdalovali od srdce. Pozorujte veškeré dění srdcem, ale i kdyby se to chvilkově nedařilo, pozici pozorovatele neopouštějte, za žádnou cenu. Teď nesmíte zabřednout. Znáte toho dost, abyste to v pohodě zvládli nebo si řekli o pomoc a obdrželi ji způsobem, který je pro vás přijatelný a tedy efektivní.

Nemylte se, není to nadlouho. Den za dnem, po několik týdnů, včetně zbytku kurzu, vám musí stačit.

Citát:

Ve své touze žít hmatatelný život jste se tak pohroužili do stavění a budování, že jste zapomněli na souvislosti. Zdá se, že vaši předkové v posledních několika věcích neměli tolik materiálních objektů a tolik aktivit, kterými by se zaměstnávali. Neměli důmyslné silniční sítě k cestování, ani elektroniku, komerci, sport a zábavu, jako máte vy. Život brali jinak, a přitom byli velmi živí. Možná neměli všechny vaše vymoženosti, ale my se ptáme: „K čemu vám tyto vymoženosti doopravdy jsou?“

Plejádané, Světelná rodina

Afirmace:

Mým záměrem je nasměrovat veškerý svůj vývoj směrem k lásce.

Komentář:

Každá značka je horcruxem, každá, od těch mateřských až po ty vesmírné, a každá znamená nechat nějakou cizí bytost žít všemi našimi těly, na náš vlastní pohon. Slouží tedy nejen k vysávání, vedou k nahrazení našeho nitra něčím, co nám vlastník podsuně. Facebook třeba znamená, že svému novému vlastníku poskytneme své nitro, zážitky, ideje, víru a jsoucno, a na oplátku můžeme žít, co nám dovolí. To jsou výsledky našeho slavného vývoje..

34. DEN – RODIČOVSTVÍ

Rodičovství je forma života. Narodí dítě, které je živoucím obrazem stavu, kterého rodiče dosáhli v okamžiku početí, a všichni tři se neustále vyvíjí dál. Dítě je samo o sobě darem bezelstné a zcela pravdivé zpětné vazby. Pravdivou zpětnou vazbu nesnesou lidé, kteří se silou mocí udržují v dodaných lžích, nicméně to není náš případ, a tím se nám naskýtá možnost něco zase změnit. A že toho u rodičovství je.

Původně jde o závazek dát další duši tělo a provést nového člověka tímto světem. Má to trvat sedm let (jednu obnovu těla). A je to závazek rodičů k dítěti, nikoliv dítěte k rodičům. Upozorňuji, že výraz „dát tělo“ znamená něco úplně jiného než podmíněně propůjčit, držet do konce života ve své moci a vysávat.

Rodičovství je dnes formou otrokářství. Rodiče ručí státu za svědomité přizpůsobení potomků, aby ti potomci nekladli odpor při celoživotním zotročení, nebo, jak se dnes říká, při pracovním zařazení.. jakoby ty práce, které pro stát výměnou za jakési přežití po celý život vykonáváme, byly snad něčím prospěšné.

Rodičovství je dnes parazitující životní forma, ubíjející život ve vlastních dětech, pohlcující veškerou energii, o kterou tím své dítě připraví. Rodičovství je dnes forma wampyrismu. Rodiče se perou, kdo zhltně energii dítěte, spolčují se proti němu, ale spolčují se i s dítětem proti druhému rodiči, proti vlastnímu partnerovi. Rodina je dnes boj o moc, a – jak jinak – o energii.

Je příznačné, že se dítě na nějakou stranu přikloní, často ještě v miminěním věku, a rodič, který zůstal sám, trvá na vyrobení dalšího. Toto bývá dost často otec, ale dost často chce druhé dítě i matka z pouhé lenosti zapojit se po mateřské dovolené zpátky do života, pardon, do oficiálního otroctví.

To znamená, že dost často dva lidé, kteří vůbec nejsou schopni zvládat sebe, vytvoří potomky, kteří jsou na tom samozřejmě stejně (a i kdyby původně nebyli, stejně během pár let zduplikují rodičovský příklad), a místo aby i s potomky společně rostli a provedli je po světě a učili se z jejich reakcí, čistých a nezkrasovaných, což je jejich původní úlohou, snaží se ty potomky ovládat.. no, vychovat. Formou takového vychovávání je ubíjení.. no, také jak jinak zvládat ostatní, dokud neumíme zvládat sebe?

Vyjímkou jsou Indiga a ostatní lidská Sluníčka, což jsou v zásadě Andělé, ztělesněné dary nejrůznějších bytostí, které také mají zájem na zachování Zahrady Země pomocí duchovního povznesení stavu lidstva. Mezi Sluníčka patří i některé zanedbané děti, ty, kterým nebylo zakázáno srdce a jeho projevy.

Právě tak jako děti ani rodiče nejsou všichni takoví. V globálním vědomí to tak však je a je nutné se s tím srovnat. S tím si pomůžeme dohledáním příčiny tohoto stavu. A hledáme příčinu, nikoli viníka! Současné rodičovství je přesným obrázkem vztahu jedné sorty našich tvůrců k nám lidem.

Členové temnoty, která zvítězila v bojích o Zemi našeptávají zlolajné myšlenky vládnoucím osobám. Jejich prostřednictvím jsou lidem upírány božské vlastnosti, je nám vnucován původ v nějakém bohu, který neuznává ženy a i svého syna udělal jakémusi duchovi, prý svatému a vůbec je na nás nasraný za to, že jsme takoví, jaké nás stvořil. A tak se nedá divit, že tu máme rodičovství v tak strašném stavu.

Jinak tomuto stavu se dnes říká rodičovská láska, nebo také láska a milosrdenství boží, a je to skutečný výsměch všem hodnotám, které Život nabízí. Měli bychom se asi probrat.

Tip:

Dovolte si cítit tu hrůzu, kterou rodiče musí cítit sami ze svého jednání, které kolikrát nedokáží ovládat, a kterou, pokud jste již také rodiči, pravděpodobně dobře znáte. A tu bezmoc, když jsou svými vlastními dramaty odsouzeni sledovat, co dělají.

Rozum, až pomine to nejhorší, vám pomůže si ty věci vysvětlit a zpracovat. Na to však rozhodně nespěchejte, účelem je naučit se cítit i s těmi nejhoršími aspekty současného člověčenstva, pomoci je vlastní lítostí eliminovat a zahojit po nich rány.. každý v sobě samém, a pak i ve všech svých vztazích.

Cítát:

Na Zemi chybí láska matky k dítěti a otce k dítěti. Tato forma lásky, o níž mluvíme, zde nebyla praktikována už stovky tisíců let. Mnozí vůdci po celé zeměkouli, zejména ve sféře politiky, náboženství a vzdělávání – a zvláště v oblastech, které jsou údajně zasvěceny dětem – jsou součástí mohutné tajné organizace pedofilů, kteří zneužívají děti kvůli sexu. Domy bohatých jsou tímto tajemstvím prosyceny: sex se členy rodiny, sex za účelem rituálního zneužívání, sex za účelem vyvolání temnoty a temné Bohyně, kde není přítomna žádná vibrace lásky, pouze vibrace honby za mocí.

Plejáďané, Světelná rodina

Afirmace:

Jsem svým rodičem.

Komentář:

Co se rodičů a jejich úlohy týká, jediné, co doopravdy funguje, je příklad. Dáme-li svým potomkům příklad člověka, který se svobodně vyvíjí, dáme jej i vlastním rodičům. Jste-li rodiči, zkuste to. Vysvětlíte potomkům svou snahu a nechte je růst s vámi, především jim však dejte prozkoumat vaše vlastní myšlení.

Nebojte se přiznat chybu, stejně znají vaše chyby lépe než vy. Uvědomte si, že jsou méně zatížení a proto mnohem rychlejší než vy, a že váš vývoj, když se od nich budete učit, může nabrat ty správné obrátky, navíc v tom nejpřirozenějším lidském společenství.

Proč by rodina nemohla fungovat na bázi soucitu, v úctě a v lásce?

35. DEN – ZÁHROBÍ

Záhrobí je formou života, je to celá jedna dimenze života. Pokud lidstvo fyzicky žije ve třetí dimenzi, rovina duchů je rovinou čtvrtou. O ní se potřebujeme dozvědět tolik, abychom ji dokázali při našem postupu úspěšně projít vědomě, případně vynechat a dostat se do dimenze páte.

Velmi zjednodušeně řečeno, rovina duchů je peklem i rájem. Jsou tam pusté pláně, jsou tam myšlenkové formy měst, barů, v nichž se odehrávají zapeklité situace pořád dokola, dokud si odtělený člověk neuvědomí, že opakuje mentální vzorec, z nějž se nevymotá jinak než změnou myšlení.

Na druhé straně jsou duchové, kteří na Zemi žili v lásce a žijí uprostřed kvetoucích přírody, nebydlí v chatrčích, můžou se věnovat umění a povznášet sebe i jiné k dalším rovinám. Každý žije tak, jak si to na Zemi nachystal. Je to území nekonečných možností, kde všechno se tvaruje pouhou myšlenkou, kterou si pustíme do mysli a každý se zařadí podle myšlení, kterého na Zemi dosáhl.

Nás zajímá to, že toto je poslední dimenze, v níž je možné dělat husté „zlo“. Je to rovina pro bytosti, které dosud neucínily svou volbu následovat nejvyšší dobro a lásku a podílet se na Stvoření, a které se neosvobodily z karmy natolik, aby tuto dimenzi mohly vynechat, a která přitom poskytuje vše potřebné pro všechny, od těch nejláskyplnějších a nejtvůřivějších až po ty nejnásilnější a nejvražednější založené.

Určující je tam způsob myšlení, nikoliv způsob konání, nicméně rýhy, které máme v mozku z výchovy smrti odpadají a zbývá myšlení, které jsme na Zemi svým jednáním a mluvením potvrdili. Člověk, který na Zemi žil v lásce a pak byl zavražděn může na miliony let uvíznout ve scénáři vlastní vraždy a pak třeba nádavkem propadnout myšlenkám pomsty, a masový vrah, který „to myslel dobře“, může pokračovat ve své představě ráje.

To jsou rozpory, na které nás nikdo nepřipravoval, a které nám společnost, která potřebovala naši poslušnost, naopak urputně tajila. Na nás je se podle těchto informací zařídit. Smrt totiž není nic konečného, je to jen odložení těla a pokračování ve vzdělávacím procesu. Ani v posmrtné dimenzi člověk nemusí nutně potkat svou duši. Smrt však není nutná, je to jen jedna z možností.

Zvláštní druh smrti praktikují australští domorodci. Když dosáhnou 120 či 130 let a začne je vzrušovat myšlenka návratu na věčnost, otáží se Božské Jednoty, zda je to v zájmu nejvyššího dobra, a pokud ano, uspořádají slavnost na rozloučenou, pak se položí do písku a doslova vypnou své tělo. Umírají ve věčnosti a lásce, při plném vědomí, bez nutnosti průvodců, protože během života se všichni naučí dostávat se do záhrobní roviny a ví, kam jdou. Stojí za zmínku, že odchází v plném zdraví a v neskutečné tělesné i duchovní vyspělosti.

Z tohoto pohledu je mi zmínit se o našich duchodcích. Běžný duchodce, až na velike a velmi ojedinělé výjimky je odpad, který zbude po celoživotním vysávání v pracovním dožití naší společnosti, plné pánů tvorstva, vrcholů evoluce. Je to jako pavoučí zámotek, z větší části už rozložený jedem a vysátý, až na to, že pavoučí zámotky nedusí a nevysávají všechno okolo, nejsou ovládány pomstou a neukájí se způsobováním stejných hrůz dalším.

Tohle se samozřejmě netýká jen duchodců, na nich je to jen nejzřetelněji vidět.. jak

celoživotní vnucování utržených traumat dalším je zavřelo v těch jednotlivých hrách, jak už svou existencí neboli tím, co dýchají dusí život a jednotlivá jeho vyjádření kolem sebe, jak si svým přístupem přivodili nejrůznější nemoci, a jak jim to všechno brání připravit se na smrt.. a na věčnost.

Tip:

Sledujte takové ty typické duchodce, vnímejte jejich karmu, jejich sebelítost a zatvrzelost. Ujasněte si, že jde o rány z dětství, ke kterým dotyční zaujali postoj oběti, a pozorujte, k čemu takový postoj vede, jak zvrhnutými praktikami si jej obhajují, jak nutí všechny okolo, aby zahodili vlastní žití a přizpůsobili se jejich degeneraci, místo aby odvrhli lži, v nichž žijí, našli pravdu a změnili a uzdravili sebe.

Pak si najdete veškeré typy a projevy tohoto postoje u sebe, známým způsobem si je vychyptejte, a svatosvatě si slibte, že vy žádný projev života dusit nebudete, už nikdy.

Citát:

Na vaší planetě o smrti skoro nic nevíte. Někteří se domnívají, že když lidé odcházejí, čili umírají, jde o nehody. Připadá vám to, jako by šlo o neúspěch a něco se pokazilo. My v tom vidíme pravý opak. Víme, že lidé opouštějí planetu s novým názorem. Jsou tak obdarováni, protože mnozí z vás mají srdce otevřené a vysílají jednotu záměru, umožňují druhým, aby si uvědomili, pro co přišli. Dokážete si představit, že někteří lidé přišli na tuto planetu, aby zemřeli v míru, bez utrpení a bolesti, s vědomím osvobození?

V současné době je na Zemi hodně připravených na smrt. Velkým úkolem každého z vás je pomáhat jiným opouštět tuto planetu. To neznamená, že byste jim měli brát život. Jako životní síla máte účel a program a čím více komunikujete se svým tělem a zůstáváte s ním, tím snadnější bude váš přechod. V ideálním případě se naučíte vědomě umírat a deaktivovat tělesné funkce. Není třeba se bát smrti, ale jen svých nesprávných představ o ní. Všechno záleží na vašem vlastním rozhodnutí a na rozhodnutí těch, které chcete následovat. Věřte si a navrhnete vlastní zážitek. Odvažte se vytvořit ideál.

Plejáďané, Země

Afirmace:

Ve světle smrti poznávám život, miluji jej a pomáhám mu kvést.

Komentář:

Duchové nejsou studení, protože po smrti nevychládá duch, ale tělo. Jsou milí a hřejiví.. aspoň většina. Odpovídá to stavu, který popisují všichni, kdo se vrátili z klinické smrti: po smrti čeká tunel, a na jeho konci světlo, klid a nesmírná, hřejivá láska. Tunel odpovídá matčině pochvě, ženskému pohlaví, které patriarchát strašným způsobem proklel. Když si tu kletbu zrušíme, bude nás světlo a láska čekat už v něm.

Duch je to, co žije, ať už s hmotným tělem nebo bez něj. My všichni jsme duchové, neustále, i když máme těla, neustále se účastníme života v posmrtné dimenzi. Můžeme odtamtud čerpat informace, můžeme tam pobývat i mimo spánek, můžeme tam prostě žít i vědomě.

36. DEN – KOMUNITA

Komunita je forma života. Je to společnost, založená na tom, že jsme jací jsme, žijeme, tvoříme, a o výsledky se dělíme s ostatními, kteří tím dostanou možnost přijmout nebo nepřijmout.

Ideální stav je najít si práci, která nás uživí, aniž by nás vysála a nenechala nám sílu tvořit a čas nějaké tvořivé činnosti se věnovat, a rozdávat nebo lépe zpřístupnit výsledky ostatním. To je způsob, jak uvést do chodu plán na vyšší civilizaci. A protože máme v sobě zakódovánu snahu dosahovat něčeho společně, nejpřirozenějším způsobem bude sdružit se v tom tvoření do komunit.

Na světě již existují milióny komunit. Komunity fungující na bázi soucitu, společně vytvářených hodnot a sdílení výsledků s ostatními, to budiž modelem naší nejbližší budoucnosti. Celý kurz nenese jiný význam než získat schopnost žít v komunitě a umět se do ní zapojit bez soupeření, vlády, manipulace, vyvyšování, pýchy a zmaru.

Je jasné, že komunita, kde se výsledků dosahuje bez soutěže, kde lidé při společném tvoření nebudou stát proti sobě bude moc soužit harmonicky, i její výsledky ponесou mnohem vyšší kvalitu. Když budou jednotlivé akce vycházet z harmonie, budou se vracet reakce nesoucí stejnou kvalitu a ty budou nutně celou komunitu posilovat a přispívat k té harmonii původní.

Harmonie projevená vyplodí harmonickou zkušenost. Taková zkušenost vyplodí hrdost, mocnou energii, která zase posílí společenství a utuží vzájemnost a soulad a podpoří další tvůrčí akce. A znovu a znovu, dokud..

..totiž, takové komunitě se může docela snadno podařit, co by se v dnešním světě jednotlivci dařilo jen velmi ztěžka, totiž zvýšit svou energii natolik, že všechno, co do té komunity patří, se octne ve vyšší dimenzi, v Nové Zemi, která už je pro nás nachystána. Takový je účel.

A aby se ten účel mohl naplnit, je třeba ohlídat, aby se sounáležitost nezvrhla v soutěž, radost nad vlastními schopnostmi v rozjívěnost, která ničí vše okolo, aby se společně shromážděná energie nestala zdrojem sváru a boje o moc, aby se hrdost nezměnila v pýchu atd. Aby se to prostě nesnažil někdo ovládnout.

První dva díly tohoto kurzu dávají vše potřebné jednotlivci do začátků. Třetí díl by si měla každá komunita přijmout a zpracovat sama, projít ho společně a dojít k těm nepřekvapivějším a nejúžasnějším výsledkům. Myslím, že divit se a žasnout nakonec budeme všichni :)

Do té doby budiž správa v rukou dětí, posilovaných soucitem, úctou, láskou a především důvěrou nás, tzv. dospělých. Jsou mezi nimi Indiga, Sluníčka, Andělé a další bytosti, ztělesněné dary Země, Slunce a nejrůznějších Slunců a civilizací celého vesmíru.

Není možné, aby komunita, která se svěří takovým dětem nedošla domů, do nového domova na Nové Zemi, i beze všech kurzů a podpůrných materiálů. Důvěra vzniklá ze soucitu, úcty a lásky k tomu úplně postačí. Generace se tak jako tak musí propojit, a jednání s úctou, láskou, soucitem a s důvěrou nám zaručí, že se propojíme s těmi správnými bytostmi.

Tip:

Začněte vysílat, kdo jste, ať vás mohou najít duchovně spříznění lidé a vy je. Vytipujte

si tři děti, Sluneční, Indigové nebo Zemské, naučte se brát je jako sobě rovné a pomozte jim zapojit jejich vlastnosti do jejich života tím, že si jejich vlastnosti rozvinete u sebe a zapojíte do svého života a ukážete jim tak cestu.

Kdo momentálně nemáte takové děti ve svém okolí, je to v pořádku, a podpořte dívky ze [Slunečního trojlístku](#).. i když, to můžete udělat stejně. Aspoň se to rychleji naučíte, a až pak potkáte někoho osobně, budete mnohem lépe připravení.

Citát:

Váš soucit vám umožní velkolepěji ztvárnit panoramatickou perspektivu existence a tehdy se budete rozhodovat sami za sebe: Kdy se chopíte nástrojů Stvořitele a rozhodnete se být umělci, kteří pojali záměr dát formu tomu, co vědí, podržet tuto formu v jádru své imaginativní bytosti a zvolit si jako nástroj soucit. Stvořitel, budete-li mít tu čest setkat se s ním, možná neřekne: „Ach, tento nástroj je nejdůležitější.“ Stvořitel je moudrý a čeká, až na to sami přijdete a užasnete: „Stvořiteli, Stvořiteli, proč jsou tvé výtvořiny tak působivé? Jaké další nástroje máš a používáš, Stvořiteli?“ Stvořiteli nevádí, že se o tyto informace dělíme s vámi, a tohleto je fakt: Soucit představuje krásný nástroj tvoření.

Plejáďané, Světelná rodina

Afirmace:

Jsem, který Jsem. Mám svou Cestu, Pravdu i Život.

Komentář:

Dosud nezmíněným cílem kurzu bylo osvobodit vaši tvořivost a na vás je, abyste začali tvořit, se soucitem a láskou hodnoty, které vám ukáží, kým opravdu jste. Tvoření je ta jedinečná záležitost, která z lidí dělá bohy. Učte se ze svých výtvořů, učte se o sobě i o bozích, kteří vás stvořili, a svým výtvořům buďte láskyplnými, zodpovědnými rodiči. Vaši božští rodiče tento váš příklad potřebují.

Plejáďané „plus“ prohlašují, že z tohoto potřebování nejsou žádnou výjimkou, a tím se s vámi, co se tohoto kurzu týká, loučí, zároveň však hlásí, že vám (na zavolání) zůstanou nápomocni, s úctou a láskou a božským soucitem, jemuž se nic na světě, ale ani v celém vesmíru prostě nevyrovná.

Se sou-citem Stvořitele se svým Stvořením.

SLOVO NA CESTU

Mám tu pár poznámek na další cestu. Na jakou?, můžete se zeptat. Inu, na další :) V mnoha předchozích dnech jsme začali nakukovat do třetího dílu a úlohy komunit. Ve skutečnosti k němu vedou všechny.

VÝVOJ A ZRCADLA

Co se vývoje týká, nemůžeme se bez pravdivého zrcadla dost dobře vyvíjet. Jedinou šancí by bylo otevřít se dětem a umožnit jim pravdivé zrcadlo vytvořit neboli vyvíjet se s nimi. Kdo je však na něco takového zralý? Kdo umí s dětmi jednat jako rovný s rovným?

Pak jsou tu mladiství, kteří ještě nepřišli o srdce. To je velká výzva a skutečná možnost.. a kdo umí nechat mladistvým jejich pravdu, cíle a záměry a jen se z nich učit? Jednou možností je někoho z nich poznat, nějakou dobu pozorovat a pak k němu ztratit přístup fyzicky, a přijímat zrcadlení v [neviditelných světech](#), bez většiny nežádoucích průvodních jevů.

I veškerá Sluníčka prošla nějakou výchovou, což znamená, že byla důkladně naočkována a nemusí vědomě přistoupit na takovou spolupráci. Jejich vědomí je ovšem úplně jiné kafe.. to je ochota sama. Takže si dovolím doporučit tuto možnost co nejvstřícněji uvážít.

Největší výzvou a úlohou druhého dílu je naučit se cítit i s rodiči, hlavně s matkami. Jak ženy, tak i muži v naší pseudo-otcovské společnosti schytávají ránu za ranou, úplně ze všech stran, a začíná to už v nejtělejší dětství. Náš soucit je nutně potřeba.. a lítost nad tím, že jsou věci tak jak jsou.

CITY A EMOCE

Slíbil jsem objasnit rozlišení vjemů na city a emoce. Řada duchovních autorů je bere jako jedno a totéž, je to jazyk duše, která obsahuje tělo a mluví k nám jeho prostřednictvím. Tělo zná účel své existence, ví to každá naše buňka. Bohužel, naše systémy víry s tím počítají, a jelikož nechťejí, abychom znali svou pravdu o svém účelu, staví tělo jako něco špatného, a dost lidí si dodnes neumí představit tělo jako opravdovský nástroj duše. Neuměl jsem to ani já.

Takže to tu rozlišuji, ostatně, tento kurz je o tom, že se s vámi dělím o svou cestu, a moje cesta obnášela odlišení toho co cítím podle toho, kam mě to vede, jestli do srdce, k toku soucitu, nebo zpátky do nižších čaker, kdy se srdce přepne do funkce ega.

Následující svou zkušenost, pojal jsem kurz s tímto rozdělením, protože sloučení pak přijde samo v ten nejvhodnější okamžik. Tím se to týká i většiny pudů, jistých intuicí a instinktů, protože toto je u většiny lidí přelháno úplně všechno, a nevím, jestli se v tom kdo za celou tu dobu dokázal úplně zorientovat a říct jasně, co je co. Neshodnou se v tom ani nejzákladnější filozofické směry včetně veškerých náboženství.

Pravdivé rozlišení totiž předpokládá pravdivou společnost, což je něco, čemu se lidstvo už desítky tisíc let co nejdůsledněji vyhýbá. Skutečné rozlišení bude proto úlohou třetího dílu, který si budou vytvářet jednotlivé komunity, kde právě bude možné to všechno ozkoušet a správně zařadit.

NABYTÍ A VYDÁNÍ

Nabyli jste nějaké vědění, a může být po vás požadováno také nějaké vydat, ne samozřejmě mnou, spíš třeba vámi samými v rámci své karmy nebo jistými bytostmi, kterým jste možná poplatní, také v rámci karmy. Tak jako tak zvažujte zveřejnění svých zkušeností. Možná právě internetový blog nebo stránka vám pomůže najít své spřízněnosti, svou komunitu.

Dovolím si dát k dobru svůj příklad. U mě je to tak, že jsem si něco přečetl, něco jsem zachytil channelingem, něco to ve mně probudilo, to jsem si uspořádal a sepsal. To je vědění. Uspořádat si a sepsat vše, co se ve vás probudilo může udělat i každý z vás.. je to rozhodně zajímavý způsob, jak se dozvědět, co všechno se ve vás probudilo.

Samozřejmě jsem dost z toho vyzkoušel, a místo abych zveřejňoval jednotlivé zkušenosti, vytvořil jsem kurz, pochopitelně ve spolupráci s Plejád'any a dalšími, a umožnil tak získat tytéž nebo podobné zkušenosti i ostatním. To je dáno mnou, mými talenty, mou jedinečností.

Vy musíte vycházet z vás, z vašich talentů a z vaší jedinečnosti. Někdo bude třeba sdílet své nitro svým životem, někdo vytvoří stránku nebo knihu s věděním a do blogu bude dávat, kam ho to dovedlo neboli zkušenosti, někdo začne učit nebo přednášet, někdo třeba vytvoří další kurz nebo pracovní knihu pro svou komunitu, co já vím?

Při prezentaci na internetu doporučuji zvážit možnost anonymity.. dá vám možnost si vybrat, ke komu se přihlásit, a jakým způsobem.

DOPLŇUJÍCÍ MATERIÁLY

Dirosloví obsahuje mnoho materiálů, a ty všechny slouží jako odrazový můstek k dalším poznáním, jako způsob, jak je pojmut, nebo třeba jako způsob, jak z nich dostat víc, jak porozumět jejich účelu a poslání, nebo si třeba jen dokreslit obrázek.

Neale Donald Walsch, Barbara Marciniak, Marlo Morgan, Don Miguel Ruiz, David Abram, Marko Pogačnik, Laeh Maggie Garfield, Rainer Holbe, Orthon (Borupská duchovní škola), James Redfield, Terry Pratchett, Erich von Däniken, Lobsang Rampa, Paulo Coelho a mnoho mnoho dalších, to všechno jsou autoři, od nichž se můžeme učit a rozvíjet svůj život dál ke smysluplnému Bytí.

V každém případě velice velice doporučuji neuzavírat se a zkoumat dál a dál ten náš společný svět, objevovat jeho smysl, s úctou a láskou, a zaměřit se na to, abyste dokázali integrovat nové poznatky prostřednictvím soucitu.

Tímto způsobem se totiž můžete přímo účastnit vytváření Nové Země a podporovat tak to nejkrásnější, čeho je lidstvo schopno.. realizaci a účast lidstva v Utopii, kde vlk se pase vedle beránka. Utopie již existují, jsou to myšlenkové formy, některé se již v nějakých časech a prostorech realizují.

A proč by je nešlo zřídit i v tom našem? Vzpomeňte si, že účast nám byla přislíbena, a vězte, že jednání a žití s láskou a soucitem je jeden z nejpřirozenějších způsobů, jak se jí ujmout.